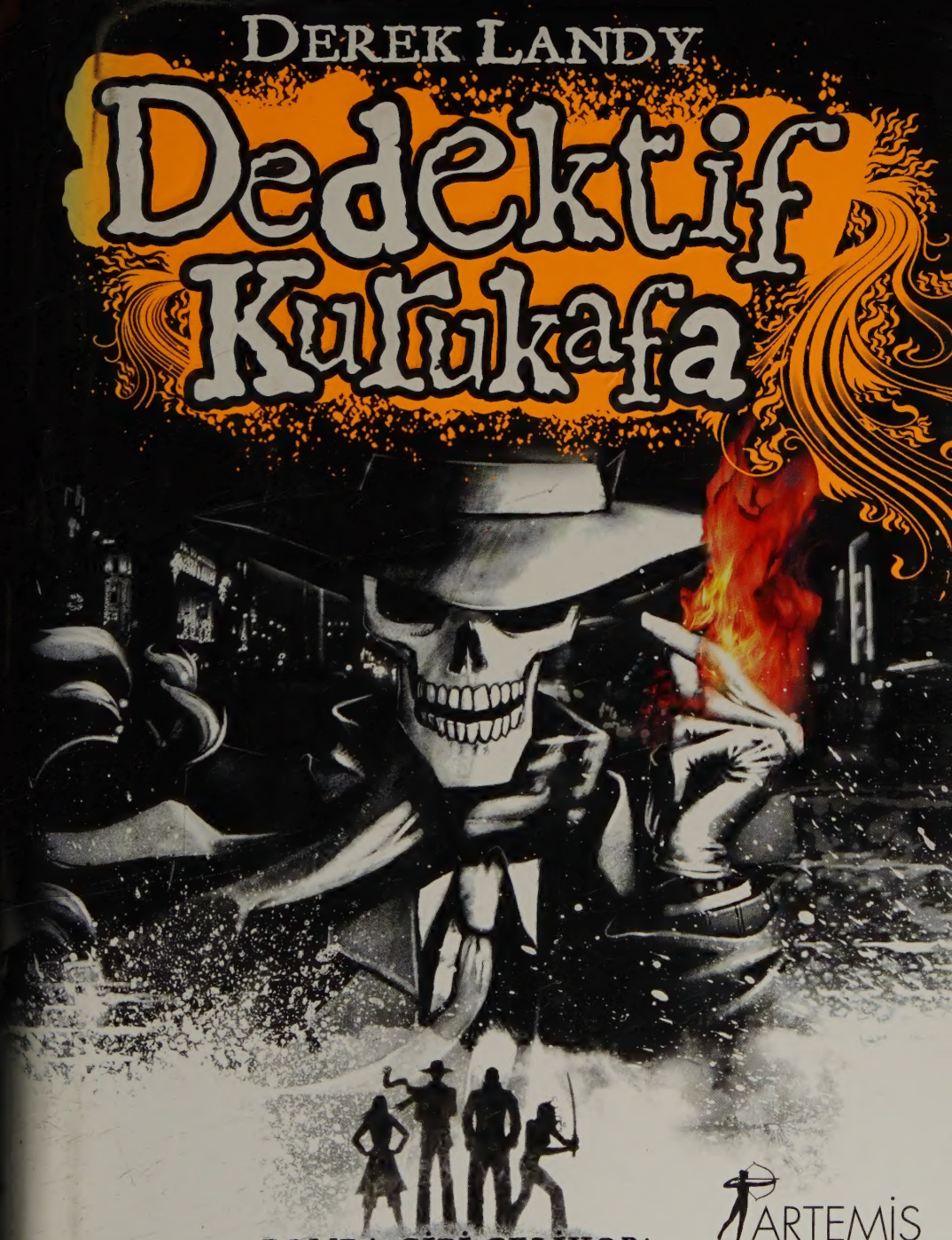
DEREK LANDY

Dedektif Kafatası

BOMBA GİBİ GELİYOR!

ÖLÜM GİBİ KÜÇÜK BİR AYRINTI ONU DURDURAMAYACAK.

ARTEMİS GENÇ

Meşhur vampir avcısı Buffy, Hayalet Avcıları'yla Dedektif Kurukafa'da buluşuyor. Elinizden bırakamayacaksınız!

Stephanie'nin amcası Gordon korku romanları yazıyordu. Ya da en azından Stephanie öyle sanıyordu –amcası vefat edip de malikânesini ona bırakana kadar. Stephanie amcasının yazdıklarının korkunç olduğunun farkındaydı. Ancak… kurmaca olmadığını sonradan anladı.

Bu keşifle beraber kendini bir anda kanını donduran bir dünyanın içinde buluverdi Stephanie; tam vampirler, şeytani yaratıklar ve Görünmez Adam'a alıştım derken bunlarla savaşmakta ona yardım edecek çok sıradışı biriyle tanışmak üzereydi: Dedektif Kurukafa.

Yani ölü bir büyücünün aklınızı oynatmanıza neden olacak iskeleti. Kıyamet koptuğu anda, Stephanie diğer sıradan ve on iki yaşındaki kızlardan olmadığı için şanslıydı –Dedektif Kurukafa ise zaten ölü olduğu için hepten şanslıydı. Gerçi bir iskelet olmanın, işkenceciniz yeterince azimliyse, işkence çekmenizi engellemeyeceğini de öğrenmek üzereydi. Ve Kurukafa'nın nefret ettiği bir şey varsa, o da işkenceydi.

Sonunda kötülük mü kazanacak? Stephanie ve Kurukafa ağız dalaşını bırakıp dünyayı kurtarmayı başaracak mı? Kesin olan bir şey var: Kötü adamlar neyle karşı karşıya olduklarını asla anlayamayacak.

Dedektif Kurukafa

DEREK LANDY

İngilizce'den Çeviren:
Barbaros Bostan

ABG/01
AB/123
A/55
DEDEKTİF KURUKAFA
DEREK LANDY

Orijinal Adı : *Skulduggery Pleasant*
Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Barbaros Bostan
Son Okuma : Alp Özalp
Kapak Tasarım - Uygulama : Melek Koç

1. Basım : Ocak 2008
ISBN : 978-9944-485-86-9

©2007, Derek Landy
Harper Collins Children's Books

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım: Alfa
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23
Faks: (212) 674 97 29

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Dedektif Kukukafa

1

STEPHANIE

Gordon Edgley'in ani ölümü sadece kendisi için değil herkes için bir şok olmuştu. Bir saniye önce çalışma odasında yeni kitabı *Ve Üzerlerine Karanlık Yağdı*'nın son bölümünün yirmi beşinci cümlesine yedi kelime yazarken, bir saniye sonra ölüydü. Kendinden geçerken bulanıklaşan zihninde son düşüncesi *trajik bir kayıp* oldu.

Cenazeye akrabaları ve tanıdıkları geldi, ama çok fazla arkadaşı yoktu. Yazdığı kitaplar –korku, büyü ve doğaüstü hikâyeler– düzenli olarak çok satanlar listesine girmesine rağmen, Gordon yayın dünyasında çok sevilen bir figür de-

ğildi. Farkında olmadan insanlara hakaret etmek ve sonrasında şaşkınlıklarına gülmek gibi rahatsız edici bir alışkanlığı vardı. Stephanie Edgley, Gordon'un cenazesinde sarımsı kahverengi paltosu olan figürü fark etti.

Adam kalabalıktan uzakta, bir ağacın gölgesinde duruyordu. Paltosunun tüm düğmeleri hava sıcak olmasına rağmen iliklenmişti. Yüzünün alt kısmı bir eşarp ile örtülüydü, Stephanie mezarın diğer tarafında durduğu yerden adamın dev güneş gözlükleri üzerindeki geniş kenarlı şapkasının yanlarından fırlamış kıvırcık ve dağınık saçlarını görebiliyordu. Görünümü ilgisini çekince Stephanie adamı bir süre seyretti. Sonra, izlendiğini fark etmişçesine, adam arkasına döndü ve mezar taşlarının arasından geçip gözden kayboldu.

Ayinden sonra Stephanie ve ailesi, kambur bir köprüden ve ormanın içinde kıvrılarak ilerleyen dar yoldan geçerek Gordon'un evine geri döndü. Evin dev ve ağır kapıları açıktı, adeta malikâneye hoş geldiniz diyordu. Arazi çok büyüktü ve eski yapı devasaydı.

Yemek odasında fazladan bir kapı vardı ve kütüphane tarafından gizleniyordu. Stephanie küçükken kapının varlığından kimsenin haberdar olmadığını, Gordon'un bile kapıyı bilmediğini düşünmeyi çok severdi çünkü okuduğu hikâyelerdeki gibi gizli bir geçide açılıyordu. Lanetli evler ve ka-

yıp hazineler hakkında kendisi de hikâyeler uydururdu. Gizli koridor Stephanie'nin kaçış yoluydu. Hayal ettiği kötü adamların, birden ve gizemli bir biçimde ortadan kaybolduğunda çok şaşıracağını düşünürdü. Ama şimdi kapı açıktı ve gizli koridordan sürekli olarak insanlar geçiyordu. Stephanie büyülü sırrı elinden alındığı için mutsuzdu.

Çay servisi yapıldı, içkiler dağıtıldı ve misafirlere gümüş tepsilerle sandviçler taşındı. Stephanie bulundukları mekanı inceleyip değer biçmeye çalışan insanları seyretti. Kısık sesli konuşmaların gözde konusu vasiyetti. Gordon insanlara ilham veren veya sevgisini gösteren bir adam değildi, bu yüzden kimse adamın servetinin kime kalacağını tahmin edemiyordu. Stephanie, babasının kardeşinin yaşlı gözlerinde açgözlülüğün parıltısını gördü. Korkunç ve ufak tefek bir adam olan Fergus, üzgün bir biçimde başıyla onaylayıp sıkıntılı bir ses tonuyla konuşurken, kimsenin kendisine bakmadığını düşünerek birkaç gümüş çatalı cebine attı.

Stephanie, Fergus'un karısı olan keskin yüz hatlarına sahip Beryl'den de hoşlanmıyordu. Kadın kalabalığın arasında geziniyor, dedikodu yapıyordu. Üzüntülü hali Stephanie'ye pek inandırıcı gelmiyordu. Ailenin kızları, Stephanie'yi görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyordu. Carol ve Crystal ikizdi, ikisi de en az anneleri ve babaları kadar kindar ve aksiydi. Siyah saçlı Stephanie, uzun boylu,

narin ve kuvvetli bir kızdı. İkizler ise sarışın ve tıknazdı, üzerlerindeki kıyafetler de şişmanlıklarını gizlemeye yetmiyordu. Kahverengi gözleri dışında, Stephanie ile akraba olduklarını gösterir tek bir özellikleri yoktu. Stephanie bu durumdan şikâyetçi değildi. Kızların sadece bu özelliğini seviyordu. İkizleri öfkeli bakışları ve küçümser fısıltıları ile baş başa bıraktı ve yürüyüşe çıktı.

Amcasının evinin koridorları uzundu ve duvarlarında tablolar vardı. Stephanie'nin ayakları dibindeki zemin ahşaptı ve cilâsı parıldıyordu, evin çok yaşlı olduğunu belli eder bir kokusu vardı. Küflü değil, yılların birikimini belli eden bir kokuydu. Bu duvarlar ve ahşap zemin çok şey yaşamıştı. Stephanie malikâne için sadece bir fısıltıdan ibaretti, bir an vardı, bir an yoktu.

Gordon iyi bir amcaydı. Küstah ve sorumsuzdu, evet, ama aynı zamanda çocuksu ve neşeli bir adamdı. Gözlerinden afacan bir parıltı eksik olmazdı. Herkes kendisiyle ciddi şeyler konuşurken, amcası kimsenin bakmadığı zamanlarda yeğenine göz kırpar ve gülümserdi. Bir çocuk olmasına rağmen Stephanie amcasını herkesten daha iyi anladığını düşünürdü. Gordon'un zekâsına ve bilgeliğine hayrandı, insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamazdı. İyi bir amcaydı ve kendisine çok şey öğretmişti.

Annesiyle Gordon'un kısa bir süre çıktığını biliyordu ('çıkmak' kelimesini annesi kullanmıştı). Ama Gordon annesini küçük kardeşiyle tanıştırmıştı, ilk görüşte aşktı. Gordon ara sıra yanağına bir öpücük almaktan ileriye gidemediği için homurdansa da, nazikçe kardeşinin yolundan çekilmiş ve bir sürü güzel kadınla kısa süreli ilişkiler yaşamayı tercih etmişti. Bunun adil bir antlaşma olduğunu söylese de, ara sıra kaybeden taraf olup olmadığını merak ederdi.

Stephanie basamakları çıktı, Gordon'un çalışma odasının kapısını açtı ve içeriye adım attı. Duvarlarda amcasının yazdığı romanların çerçeveli kapakları ve aldığı ödüller vardı. Bir duvar boydan boya raftı ve içleri kitaplarla doluydu. Biyografiler, tarihi romanlar, bilimsel yayınlar... Ve psikoloji eserlerinin aralarına küçük kitaplar sıkıştırılmıştı. Alttaki rafta dergiler, üç ayda bir çıkan yayınlar ve edebi eleştiriler duruyordu.

Stephanie amcasının yazdığı eserlerin birinci baskılarıyla dolu rafın yanından geçip çalışma masasına doğru yürüdü. Öldüğü sandalyeye baktı, nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştı. Sonra kadife kadar yumuşak bir sesi duyunca irkildi.

"En azından, sevdiği işi yaparken öldü."

Stephanie arkasına döndü, cenazede gördüğü adam şimdi kapının önünde dikiliyordu. Eşarbı, güneş gözlükleri ve büyük şapkası hâlâ yerindeydi. Ellerinde eldivenler vardı.

Stephanie, "Evet," dedi. Ama söyleyecek başka bir şey bulamadı. "En azından sevdiği işi yaparken öldü."

Adam, "Sen yeğenlerinden biri olmalısın," dedi. "Bir şey çalmıyor ve bir şey kırmıyorsun, sen Stephanie olmalısın." Kız başıyla onayladı ve adama daha yakından bakma fırsatını kaçırmadı. Güneş gözlükleri ve eşarp yüzünden adamın yüzünü hiç göremiyordu.

"Siz arkadaşı mısınız?" diye sordu. Adam uzun boylu ve zayıftı, ama kalın paltosu yüzünden nasıl olduğunu tahmin etmek güçtü.

Adam başıyla onaylayıp, "Öyleydim," diye cevap verdi. Hafifçe başını oynattığında, Stephanie adamın vücudunda başka hiçbir yerin hareket etmediğini fark etti. "Yıllardır tanırdım, New York'ta bir barın önünde tanışmıştık. O zaman ilk romanını basmıştı."

Stephanie güneş gözlüklerinin ardını göremiyordu, camları koyu siyahtı. "Sen de yazar mısın?"

"Ben? Hayır, ben nereden başlayacağımı bilemem. Ama yazarlık fantezimi Gordon ile tatmin ettim diyebilirim."

"Yazarlık fantezin mi vardı?"

"Kimin yoktur?"

"Bilmiyorum, benim yok."

"Ah, o zaman benim bu düşüncem sana biraz garip gelmiştir, değil mi?"

Stephanie, "Olsun," dedi. "Sorun değil."

"Gordon hep senden bahseder, küçük yeğenini överdi. Amcan çok farklı bir karakterdi. Sanırım sen de öylesin."

"Sanki beni tanıyor gibi konuşuyorsun."

"Kararlı, zeki, sivri dilli, aptallardan hoşlanmayan... sana tanıdık geliyor mu?"

"Evet. Gordon."

Adam, "İlginç," dedi. "Çünkü seni tasvir etmek için bu kelimelerin aynısını kullanırdı." Eldivenli elini paltosunun cebine soktu ve altın bir zincirin ucuna bağlı süslü cep saati çıkarttı.

"Yaşamında her ne olmaya karar verirsen, sana iyi şanslar dilerim."

Stephanie, "Teşekkürler," dedi. "Sana da."

Adamın ağzını görememesine rağmen gülümsediğini hissetti. Adam arkasına döndü ve kızı odada yalnız bıraktı. Stephanie gizemli adamın az önce dikildiği yerden gözlerini alamadı. Bu adam kimdi? Adını bile bilmiyordu.

Dışarıya adım attı ve koridora göz gezdirdi. Adamın bu kadar çabuk nasıl gözden kaybolduğunu merak etti. Merdivenleri indi ve büyük salona ulaşana kadar adamı görmedi.

Ön kapıyı açınca evin önünde duran siyah arabayı gördü. Arabanın arkasından bakıp uzaklaşmasını seyretti, sonra isteksizce yemek odasında ailesine katıldı. İçeriye girdiğinde Fergus'un gümüş bir küllüğü cebine attığını gördü.

2

VASİYET

dgley'lerin evinde günler olaysız geçerdi. Stephanie'nin annesi bir bankada çalışıyordu ve babasının bir inşaat şirketi vardı. Ağabeyi veya kız kardeşi olmadığı için, Stephanie'nin rutin yaşamı rahat ve güzeldi. Yine de, içinden bir ses ara sıra arzuladığı yaşamın bu olmadığını söylüyor, küçük sahil kasabası Haggard'dan daha fazlasına layık olduğunu dile getiriyordu. Ama Stephanie ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Ortaokul ikinci sınıfı bitirmek üzereydi ve yaz tatilini dört gözle bekliyordu. Stephanie okulu çok fazla sevmezdi. Arkadaşlarıyla anlaşmakta güçlük çekiyordu, bunun sebebi

iyi çocuklar olmamaları değil, ortak bir şeyleri olmamasıydı. Öğretmenlerini de sevmiyor, hak etmedikleri saygıyı beklemelerinden hoşlanmıyordu. Stephanie, bir şeyi neden yapması gerektiği söylendiği sürece, kendisinden istenilenleri yapan bir çocuktu.

Yazın ilk günlerini babasına yardım ederek geçirdi, telefonlara cevap verdi ve ofisteki dosyaları düzenledi. Yedi yıldır sekreterlik yapan Gladys, inşaat işinden sıkılmaya başladığını fark etmiş ve şansını gösteri sanatlarında denemeye karar vermişti. Stephanie ne zaman sokak ortasında modern dans ile Faust'u yorumlamaya çalışan kırk üç yaşındaki kadının yanından geçse, garip bir biçimde huzursuz oluyordu. Gladys gösterisi için özel bir kostüm diktirmişti, söylediğine göre kostüm Faust'un iç mücadelesini temsil ediyor, halkın önüne üzerinde kostümü olmadan çıkmıyordu. Stephanie ne zaman kadınla karşılaşsa göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu.

Ofiste çalışmadığı zamanlarda, Stephanie ya sahilde takılıp yüzüyor, ya da odasında müzik dinliyordu. Annesi kapıyı çalıp içeriye girdiğinde de cep telefonunun şarj aletini bulmaya çalışıyordu. Annesinin üzerinde hâlâ cenaze için giydiği kasvetli kıyafet vardı, ama Stephanie eve döndükten iki dakika sonra uzun siyah saçlarını bağlamış ve üzerine bir kot pantolon ile tişört geçirmişti.

Annesi, "Gordon'un avukatından bir telefon geldi," dedi. Biraz şaşkın gibiydi. "Vasiyet okunurken bizi de istiyorlar."

Stephanie'nin cevabı, "Oh," oldu. "Sence sana ne bırakmış olabilir?"

"Bunu yarın öğreneceğiz. Ama sen de bizimle geliyorsun."

"Ben mi?" Stephanie'nin kaşları hafifçe çatıldı.

"Bildiğim kadarıyla, listede senin de adın var. Onda çıkacağız, anlaştık mı?"

"Benim yarın babama yardım etmem lazım."

"Gladys'i aradı ve birkaç saatliğine kendisine yardım etmesini rica etti. Kadın, yerfıstığı kostümünü çıkartmamak şartıyla, teklifi kabul etti."

Ertesi sabah avukatın ofisine gitmek için ona çeyrek geçe evden çıktılar. On beş dakikalık gecikmenin sebebi Stephanie'nin babasının her zamanki umursamazlığıydı. Evde gezinip duruyor, unuttuğu bir şeyi arıyor, sonra aklına başka bir şey geliyordu. Eşi ne zaman acele etmesini söylese gülümsüyor ve başıyla onaylıyordu. "Tamam, geliyorum," diyordu. Tam arabaya binmek üzereyken yeniden aklına bir şey geldi ve evin kapısına yürüyüp şaşkın gözlerle etrafına bakındı.

Arabada bekleyen Stephanie'nin annesi, "Bunu kasıtlı yapıyor," dedi. Emniyet kemerleri takılıydı ve gitmeye ha-

zırdı. Babası yeniden ön kapıda belirdi, ceketini giydi, gömleğini düzeltti ve dışarıya adım attı. Sonra birden durdu.

Stephanie, "Hapşıracak gibi duruyor," dedi.

Annesi, "Hayır," diye cevap verdi. "Sadece düşünüyor." Başını pencereden dışarıya çıkartıp, "Desmond, sorun nedir?" diye bağırdı.

Adam dalgın gözlerle arabaya doğru baktı. "Sanırım bir şey unuttum."

Stephanie arka koltuktan öne eğildi, babasına bir kez baktı ve annesine bir şeyler söyledi. Başını yeniden camdan dışarıya çıkartan annesi, "Ayakkabıların nerede, tatlım?" diye seslendi.

Adam ayaklarına bakıp biri mavi, biri kahverengi çoraplarını görünce gözlerindeki sis perdesi aralandı. Eliyle tamam geliyorum işareti yaptı ve yine içeriye girdi.

Annesi, "Bu adam," dedi. Olumsuzca başını iki yana salladı. "Bir defasında bir alışveriş merkezini kaybetti."

"Ne yaptı?"

"Sana hiç anlatmadım mı? Aldığı ilk büyük işti. Şirket çok iyi bir iş çıkarttı ve müşterilerine alışveriş merkezini göstermek için arabayla yola çıktı, ama sonra binaları nereye diktiklerini unuttu. Bir saat kadar etrafta dolaştıktan sonra tanıdık bir şey gördü. Çok yetenekli bir mühendis olabilir, ama balık gibi hafızası var. Gordon'a hiç benzemiyor."

"Birbirlerine pek benzemiyorlar, değil mi?"

Kadın gülümsedi. "Her zaman böyle değildi. Eskiden her şeyi birlikte yaparlardı. Üçü birbirinden hiç ayrılmazdı."

"Ne, Fergus bile mi?"

"Fergus bile. Büyükannen öldükten sonra yolları ayrıldı, sonra Gordon garip insanlarla görüşmeye başladı."

"Garip mi?"

Kadın gülümseyerek, "Ah, muhtemelen bize garip geliyorlardır," diye cevap verdi. "Baban şirketini kurdu ve ben kolejdeydim, senin deyiminle normal bir yaşamımız vardı. Gordon normal olmayı reddetti, arkadaşları bizi bile korkuturdu. Neler çevirdiklerini hiçbir zaman öğrenemedik, ama önemli bir şey olmadığını biliyorduk."

"Normal."

"Kesinlikle. Ama Gordon'un yanındaki insanlardan en çok baban korkardı."

"Neden?"

Stephanie'nin babası ayakkabıları elinden dışarıya çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Annesi kısık sesle, "Bence, kendisi itiraf etmese de, Gordon'a çok benziyor," dedi. Sonra babası arabaya bindi.

"Tamam," dedi. "Hazırım."

Başıyla onaylarken karısı ve kızı adama baktı, halinden memnun gibiydi. Emniyet kemerini taktı ve anahtarı çevir-

di, motor gürültüyle çalıştı. Stephanie yolun kenarında dikilen kepçe kulaklı sekiz yaşındaki Jasper'a el salladı. Babası arabayı yola çıkarttı, vites değiştirdi ve gaza bastı. Araç çöp tenekesini sıyırarak öne atıldı.

Avukatın ofisine ulaşmaları bir saatten biraz az sürdü ama yirmi dakika geciktiler. Gıcırdayan merdivenlerden küçük bir ofise çıktılar, içerisi rahat edilemeyecek kadar sıcaktı. Büyük pencerenin harika bir manzarası vardı, yolun karşısındaki duvara bakıyordu. Fergus ve Beryl içerideydi, saatlerine bakıp kaşlarını çatarak bekletilmekten hoşnut olmadıklarını gösterdiler. Stephanie'nin ailesi boş sandalyelere oturdu ve kızları arkalarında ayakta kaldı. Avukat gözlüklerinin üzerinden yeni gelenlere baktı.

Beryl, "Başlayabilir miyiz?" diye sordu.

Kısa boylu bir adam olan avukat Fedgewick, terlemiş bir bowling topuna benziyordu. Gülümsemeye çalıştı. "Bir kişi daha gelecek," dedi. Fergus gözlerini devirdi.

"Kim?" diye sordu. "Başka kimse olamaz, Gordon'un tek akrabaları biziz. Kim olabilir? Bir hayır kurumu falan mı? Hayır kurumlarına hiç güvenmem, hep bir şeyler isterler."

Bay Fedgewick, "Hayır kurumu değil," diye cevap verdi. "Ama bana biraz gecikeceğini söyledi."

Stephanie'nin babası, "Kim söyledi?" diye sordu. Avukat önündeki dosyaya göz gezdirdi.

"Çok garip bir ismi var," dedi. "Sanırım Bay Skulduggery Pleasant'ı bekliyoruz."

Sinirlenen Beryl, "Bu adam da kim?" diye sordu. "Adamın ismi bir şeye, bir şeye... Fergus neye benziyor?"

Fergus, "Tuhaf birine benziyor," dedi. Öfkeli bakışlarını Fedgewick'in üzerine dikti. "Tuhaf biri, değil mi?"

Fedgewick, "Bilemiyorum," diye cevap verdi. Fergus ve Beryl'in öfkeli bakışları altında yüzüne yansıyan gülümseme de silindi. "Eminim kısa süre sonra burada olur."

Fergus kaşlarını çattı ve gözlerini mümkün olduğunca kıstı. "Nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Fedgewick tereddüt etti ve söyleyecek bir şey bulamadı, ama sonra kapı açıldı ve üzerinde sarımsı kahverengi paltosuyla bir adam içeriye girdi.

Kapıyı arkasından kapatırken, "Geç kaldığım için özür dilerim," dedi. "Korkarım, başka şansım yoktu."

Herkes içeriye giren adama baktı, eşarbını, eldivenlerini, güneş gözlüklerini ve dağınık saçlarını inceledi. Dışarıda hava güzeldi, böylesine sarınılacak bir gün değildi. Stephanie adamın saçlarına baktı, uzaktan gerçek değilmiş gibi duruyordu.

Avukat boğazını temizledi. "Skulduggery Pleasant siz misiniz?" diye sordu.

Adam, "Emrinizdeyim," diye cevap verdi. Stephanie adamın sesini gün boyu dinleyebilirdi. Annesi, biraz tedirgin de olsa, adamı selâmladı. Ama babasının yüzünde daha önce hiç görmediği kadar endişeli bir ifade belirdi. Sonra ifade kayboldu ve nazikçe adama gülümsedi, ardından da avukata doğru döndü. Fergus ve Beryl hâlâ adama bakıyordu.

Beryl, "Yüzüne bir şey mi oldu?" diye sordu.

Fedgewick boğazını temizledi. "Pekâlâ, herkes burada olduğuna göre, işimize geri dönebilir miyiz? Güzel, harika. Elimde tuttuğum Gordon Edgley'in yaklaşık bir sene önce yenilenmiş son vasiyeti. Yaklaşık yirmi senedir Gordon için çalıştım ve bu süre içerisinde kendisini tanıma fırsatı buldum. Size şunu iletmek isterim ki, ailesine ve arkadaşlarına en derin–"

Fergus, "Evet, evet, evet," diye araya girdi. Elini havada salladı. "Bu kısmı geçebilir miyiz? Zaten yeterince geciktik. Kime ne bıraktığı kısmına gelelim. Evi kim alıyor? Villayı kim alıyor?"

Beryl, "Serveti kime kalıyor?" diye sordu. Öne eğildi.

Fergus, "Yayın hakları," dedi. "Kitaplarının yayın hakları kime kalıyor?"

Stephanie göz ucuyla Skulduggery Pleasant'a baktı. Sırtını duvara yaslamış, elleri cebinde avukata bakıyordu. Veya avukata bakıyor gibi görünüyordu, çünkü güneş gözlükleri

yüzünden nereye baktığını anlamak mümkün değildi. Fedgewick masasının üzerindeki bir kağıdı eline alıp okumaya başlayınca Stephanie dikkatini adama odakladı.

"Kardeşim Fergus ve güzel karısına!" dedi. "Arabamı, teknemi ve bir hediyeyi bırakıyorum."

Fergus ve Beryl oturdukları yerde donup kaldı. Fergus, "Arabası mı?" diye sordu. "Teknesi mi? Neden bana teknesini bırakmış?"

Beryl, "Sen sudan nefret edersin," dedi. Öfkelenmeye başlamıştı. "Hemen miden bulanır."

Fergus, "Evet ve Gordon da bunu biliyordu," dedi.

Beryl, "Bizim zaten arabamız var," dedi.

Fergus, "Evet, bizim zaten arabamız var!" diye tekrarladı.

Beryl öne o kadar eğilmişti ki neredeyse masaya değecekti. "Hediye," dedi. Sesi kısık ve tehditkârdı. "Serveti mi?"

Bay Fedgewick ürkek bir biçimde öksürdü, masasının çekmecesinden bir kutu çıkarttı ve öne itti. Bir süre kutuya baktılar, biraz daha baktılar. Sonra ikisi birden öne hamle yaptı. Stephanie birbirlerinin eline vurup galip gelmeye çalışan iki yetişkini seyretti. Sonunda Beryl kutuyu aldı ve kapağını açtı.

Fergus, "İçinde ne var?" diye sordu. "Bir kasanın anahtarı, değil mi? Yoksa bir hesap numarası mı? Ne var, içinde ne var? Söylesene, ne var?"

Beryl'in yüzü bembeyaz kesildi ve elleri titremeye başladı. Gözyaşlarına boğulmamak için gözlerini kırpıştırdı, sonra kutuyu herkesin görebilmesi için eğdi. Herkes pelüş bir yastığın üzerinde duran büyük broşu gördü. Fergus şaşkın gözlerle kutunun içine bakakaldı.

Beryl, "Üzerinde değerli taş bile yok," dedi. Sesi boğuktu. Fergus şaşkın bir balık gibi ağzını açtı, sonra Fedgewick'e döndü.

Paniğe kapılarak, "Başka ne var?" diye sordu.

Bay Fedgewick gülümsemeye çalıştı. "Başka... ağabeyinizin sevgisi."

Stephanie bir ciyaklama duydu ve sesin Beryl'den geldiğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Fedgewick dikkatini elindeki vasiyete odakladı, Fergus ve karısının korkunç bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı.

"En iyi dostum ve kılavuzum Skulduggery Pleasant'a bir tavsiyem var. Sen kendi yolunda yürüyeceksin, ben sana ayak bağı olmayacağım. Ama bazen en büyük düşmanımız yine kendimizdir ve en büyük savaşı içimizdeki kötülüğe karşı veririz. Bir fırtına yaklaşıyor, güvenli limanın anahtarı bizden gizlenmiş, ama gözümüzün önünde bir yerde de olabilir."

Herkes Bay Pleasant'a bakınca Stephanie de aynısını yaptı. Adamda bir farklılık olduğunu biliyordu, adamı ilk gördüğü andan beri bunun farkındaydı. Biraz gizemli, biraz

egzotik, biraz tehlikeli bir havası vardı. Adam sadece başını önüne eğdi ve tek tepkisi bu oldu. Gordon'un mesajının ne anlama geldiği hakkında bir açıklama yapmadı.

Fergus eliyle karısının dizine hafifçe vurdu. "Gördün mü, Beryl? Bir araba, bir tekne ve bir broş, hiç de fena değil. Aptal bir tavsiye de bize verebilirdi."

"Ah, kapa çeneni." Beryl hırlayınca Fergus yeniden sandalyesine sindi.

Bay Fedgewick okumaya devam etti. "Büyük kardeşim Desmond'a, ailenin en şanslısına, seni karına bırakıyorum. Seni mutlu edeceğini düşünüyorum." Stephanie annesiyle babasının el ele tutuştuğunu ve yüzlerine üzgün bir gülümseme takındığını gördü. "Kız arkadaşımı benden çaldığına göre, belki de onu Fransa'daki villama götürmek istersin. Villayı sana bırakıyorum."

Beryl, "Villayı mı alacaklar?" diye haykırdı. Ayağa fırladı.

Fergus, "Beryl," dedi. "Lütfen..."

Beryl, "O villanın ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?" diye devam etti. Kadın, Stephanie'nin ailesinin üzerine atlayacak gibiydi. "Biz bir broş aldık, onlar da villayı mı? Sadece üç kişiler! Bizde ise Carol ve Crystal var! Biz daha kalabalığız! Daha büyük bir yerimiz olsaydı fena olmazdı! Neden villayı onlar alıyor?" Kutuyu Stephanie'nin annesiyle babasına doğru fırlattı. "Tutun!"

"Bayan Edgley, lütfen yerinize oturun yoksa devam edemeyeceğiz." Bay Fedgewick uzun bir süre öfkeli bakışlarını üzerine odaklayınca, Beryl sonunda yerine oturdu.

Fedgewick, "Teşekkür ederim," dedi. Günlük heyecan sınırını çoktan aşmış gibiydi. Dudaklarını yaladı, gözlüklerini düzeltti ve vasiyete baktı. "Eğer hayatta bir tane pişmanlığım varsa, o da hiç çocuk sahibi olmamamdır. Bazen Fergus ve Beryl'den çıkanlara bakınca kendimi şanslı görüyor, ama bazen de kalbim paramparça oluyordu. Ve sonunda, yeğenim Stephanie'ye."

Stephanie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne? Kendisi de mi bir şey alacaktı? Villayı ailesine bırakması Gordon için yeterli değil miydi?

Fedgewick okumaya devam etti. "Dünya senin düşündüğünden çok daha büyük ve ürkütücü bir yer. Hayatta tek değerli olan, kendine dürüst olmaktır. Sadece gerçekten kim olduğunu aramak, peşinden gidilecek bir amaçtır."

Stephanie, Fergus ve karısının kızgın bakışlarını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Aileni gururlandır ve onlarla birlikte yaşayıp onları mutlu et. Çünkü tüm mallarım ve eşyalarım, yayın haklarımı ve servetim, on sekiz yaşına bastığında senin olacak. Bunu kendi cümlelerimle dile getirmeyi çok isterdim, hepinizi

çok seviyorum, her ne kadar bazılarınızdan çok hoşlanmasam da, bu sensin Beryl."

Fedgewick gözlüklerini çıkarttı ve kafasını kaldırdı.

Stephanie herkesin bakışlarının üzerine odaklandığını fark etti ve ne diyeceğini bilemedi. Fergus'un yüzünde yine aynı şaşkın balık ifadesi vardı, Beryl işaretparmağı ile kendisini gösteriyordu ama konuşmak istese de ağzından bir şey çıkmadı. Ailesi de çok şaşkındı. Sadece Skulduggery Pleasant hareket etti, yürüyüp kızın arkasına geçti ve elini omzuna koydu.

"Tebrikler," dedi. Kapıya doğru yürüdü. Kapı kapanır kapanmaz Beryl'in sesi yerine geldi.

"Ona?" diye haykırdı. "Ona mı?"

3

KÜÇÜK KIZ, TEK BAŞINA

ğleden sonra, Stephanie ve annesi on beş dakika seyahat edip Haggard'dan Gordon Malikânesi'ne gitti. Kadın ön kapıyı açtı ve geri çekildi.

Gülümseyerek, "Evin sahibi önden," dedi. Kızını abartılı bir biçimde selâmladı. Stephanie içeriye adım attı. Bu evin kendisinin olduğuna inanamıyordu, bu çok saçma ve inanılmaz bir şeydi. On sekiz yaşına basana kadar evin teknik olarak sahibi ailesi olsa da, nasıl olur da böyle bir yere sahip olabilirdi? Hangi on iki yaşında çocuğun malikânesi vardı?

Hayır, bu çok saçma bir fikirdi. İnanması zordu. Çılgıncaydı. Tam da Gordon'un hoşuna gidecek türden bir şeydi.

İçeriye girdiklerinde malikâne sessiz ve boştu. Şimdi her şey gözüne farklı görünüyor, Stephanie mobilyalara, halılara ve tablolara bambaşka bir gözle bakıyordu. Hoşuna gitmiş miydi? Rengini ve şeklini beğenmiş miydi? Gordon için söyleyebileceği tek bir şey vardı, adam çok zevkliydi. Stephanie'nin annesi değiştirmek istediği çok fazla şey olmadığını söyledi. Bazı tablolar biraz huzursuz ediciydi, ama genelde mobilyalar zarif ve olduğundan hafif görünüyor, bu büyüklükte bir eve yakışır bir biçimde farklı olduklarını belli ediyorlardı.

Malikâneye ne yapacaklarına henüz karar vermemişlerdi. Kararı Stephanie'ye bırakmışlardı çünkü kendileri villayı düşünmek zorundaydı. Üç eve birden sahip olmaları çok gereksizdi. Babası villayı satabileceklerini söylemiş, ama annesi böylesine güzel bir evi satmayı istememişti.

Stephanie'nin eğitimi hakkında da konuşmuşlardı ve bu konu henüz kapanmamıştı. Bay Fledgewick'in ofisini terk ettikleri zaman kızlarına tüm bunların başını döndürmemesini tavsiye etmişlerdi. Gelişmelerin, eğitimini yarıda bırakacağı veya koleje gitmesine gerek kalmadığı anlamına gelmediğini dile getirdiler. Stephanie bağımsız olmak zorundaydı ve kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmeliydi.

Stephanie konuşmalarına izin vermiş, ara sıra başıyla onaylamış ve uygun yerlerde söylenenleri onaylamıştı. Ko-

leje gitmeye ve dünyada kendine yeni bir yol çizmesine gerek olduğunu, aksi halde Haggard'ı asla terk edemeyeceğini söylemeye gerek görmemişti. Eli biraz para gördü diye okulunu bırakacak değildi.

Stephanie ve annesi giriş katında etrafa bakınarak o kadar çok vakit geçirdi ki, merdivenlerin dibine geldiklerinde saat beş olmuştu. Bir günlük keşifleri sona erdiği için, kapıyı kilitlediler ve arabaya yürüdüler. İçeriye adım attıkları anda ön cama ilk yağmur damlaları düşmeye başladı. Stephanie emniyet kemerini taktı ve annesi motoru çalıştırdı.

Araba boğuldu, birkaç kez inledi ve sonunda motor sustu. Annesi Stephanie'ye baktı.

"Ah, oh." Birlikte aşağıya indiler ve kaputu açtılar.

Annesi motora bakarken, "Neyse," dedi. "En azından motor yerinde."

Stephanie, "Motorlar hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Bir şey bilmem gerekmiyor, çünkü benim bir kocam var. Motorlar ve raflar, erkekler bunun içindir." Stephanie zihninin bir köşesine, on sekiz yaşına gelmeden motorlar hakkında bir şeyler öğrenmeyi not etti. Raflar ve mobilyalarla çok ilgilenmiyordu.

Annesi çantasından cep telefonunu çıkarttı ve Stephanie'nin babasını aradı. Ama adam çok meşgul olduğu için

gece yarısına kadar yardıma gelemeyeceğini söyledi. Eve geri döndüler ve bir tamirci çağırdılar, kırk beş dakika kadar adamın gelmesini beklediler.

Gökyüzü gri renkli ve öfkeliydi, köşeyi bir kamyonet döndüğünde yağmur da şiddetini arttırmıştı. Araç su birikintilerinin içinden geçerek evin önüne geldi ve Stephanie'nin annesi ceketini bir şemsiye gibi kullanıp dışarıya çıktı. Kamyonetten inen bir adam Edgley'lerin arabasının yanına yürürken, Stephanie aracın içindeki büyük bir köpeğin adamı seyrettiğini gördü.

Annesi, "Arabayı burada tamir edemezmiş," dedi. Ceketini bir askıya astı. "Bu yüzden garaja götürmesi gerekiyormuş. Çok uzun sürmezmiş."

"Kamyonette ikimize de yer var mı?"

"Sen kucağıma oturabilirsin."

"Anne!"

"Veya ben senin kucağına otururum, hangisi uyarsa."

"Burada kalamaz mıyım?"

Kadın kızına baktı. "Tek başına mı?"

"Lütfen? Çok uzun sürmeyeceğini söyledin, ben de tek başıma etrafa göz gezdiririm."

"Bilemiyorum, Step..."

"Lütfen? Daha önce de tek başıma evde kaldığım oldu. Bir şey kırmam, söz veriyorum."

Kadın bir kahkaha attı. "Pekâlâ. Bir saatten fazla sürmez, en fazla bir buçuk saat." Eğilip kızının yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Koşarak dışarıya çıktı ve arabada köpeğin yanına oturdu, hayvan ağzından salyalar akıtmaya devam ediyordu. Stephanie uzaklaşan aracın arkasından baktı, araba sonunda tamamen gözden kayboldu.

Tek başına kaldıktan sonra, Stephanie etrafa biraz daha göz gezdirdi. Üst kata çıktı ve doğrudan Gordon'un çalışma odasına gitti.

Gordon'un yayınevi Arc Light Books'tan Seamus T. Stepe sabah erkenden aramış ve taziyelerini sunduktan sonra son kitabın durumunu sormuştu. Stephanie'nin annesi kitabın ne durumda olduğunu öğrenir öğrenmez kendisine haber vereceklerini söylemişti. Bitmişse, kitabı yayınevine göndereceklerdi. Bay Stepe kitabı basmaya çok hevesliydi ve eserin en çok satanlar listesine girip satış rakamlarını altüst edeceğinden emindi. Sanki Gordon'un ölümü bilinçli bir pazarlama politikasıymış gibi, ölü yazarların kitaplarının çok sattığını söylemişti.

Stephanie masanın çekmecesini açtı ve içindeki kağıt yığınını gördü. Dikkatlice çekmeceden dışarıya çıkarttı ve kağıtları kirletmemeye özen göstererek masanın üzerine koydu. İlk sayfanın üzerinde kalın harflerle yazılmış bir başlık vardı.

Ve Üzerlerine Karanlık Yağdı.

Gordon'un tüm kitapları gibi bu da kalın ve ağırdı. Stephanie amcasının neredeyse bütün eserlerini okumuş, biraz gösterişli olmalarına rağmen hepsini sevmişti. Hikâyeler genellikle şaşırtıcı ve harika yetenekleri olan insanlarla ilgiliydi. Garip ve korkunç olaylar genellikle tuhaf ve dehşet verici ölümlere neden olurdu. Amcası başlangıçta güçlü ve asil bir kahraman yaratır, ama sistematik olarak cezalandırılan kahraman kibrini ve kendine güvenini yitirir, sonunda geriye hayattan ders almış ve mütevazı bir adam kalırdı. Gordon sonra kahramanı en olmadık bir biçimde öldürürdü. Stephanie amcasının eserlerini okurken, adamın alaycı kahkahasını neredeyse her zaman duyabiliyordu.

İlk sayfayı dikkatlice kaldırdı ve masanın üzerine ters çevirip koydu. Okumaya başladı. Tüm vaktini kitabı okuyarak geçirmeyi düşünmüyordu, ama kısa süre sonra kendini kelimelere kaptırdı, artık ne eski malikânenin, ne de dışarıda yağan yağmurun farkındaydı.

Cep telefonu çalınca havaya sıçradı. İki saattir kitabı okuyordu. Bir tuşa bastı ve telefonu kulağına götürdü.

Annesi, "Merhaba, tatlım," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Stephanie, "Evet," diye cevap verdi. "Bir şeyler okuyorum."

"Gordon'un kitaplarından birini okumuyorsun, değil mi? Korkunç yaratıklar, ürkütücü şeyler ve insanlara kötü şeyler yapan kötü adamlardan bahseder. Kâbuslar görebilirsin."

"Hayır, Anne. Ben... sözlük okuyordum."

Telefondaki kısa süreli sessizlik diğer taraftaki kadının şüphesini belli etti. "Sözlük mü?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

Stephanie, "Evet," diye cevap verdi. "*Çağlamak* diye bir fiil olduğunu biliyor muydun?"

"Sen babandan da garipsin, bunu biliyor muydun?"

"Biliyorum... Araba tamir oldu mu?"

"Hayır, seni de bu yüzden aradım. Arabayı çalıştıramadılar ve malikâneye çıkan yolu sel basmış. Bir taksiye atlayıp gelebildiğim yere kadar geleceğim, sonrasında malikâneye kadar kuru bir yerden yürümek zorunda kalabilirim. En az iki saat daha yalnızsın."

Stephanie bunun bir fırsat olduğunu düşündü. Çocukluğundan beri tek başına kalmayı arkadaşlarıyla olmaya tercih ederdi, ama hiçbir zaman tüm bir gece boyunca evde yalnız kalmamıştı. Özgürlüğün tadını alınca çok hoşuna gitmişti.

"Anne, ben iyiyim, gelmek zorunda değilsin. Ben burada iyiyim."

"Seni tek başına garip bir evde bırakmama imkân yok, Stephanie."

"Burası garip bir yer değil, Gordon'un evi ve ben iyiyim. Bu yağmurda, buraya kadar gelmene gerek yok."

"Tatlım, uzun sürmez."

"Çok uzun sürebilir. Nereyi sel basmış?"

Annesi duraksadı. "Köprüyü."

"Köprüyü mü? Anne, oradan buraya kadar yürüyerek mi geleceksin?"

"Eğer hızlı yürürsem–"

"Anne, saçmalama. Babama söyle seni alsın."

"Tatlım, emin misin?"

"Burası hoşuma gitti, iyiyim."

Annesi sonunda isteksizce, "Pekâlâ," dedi. "Sabah ilk işim gelip seni almak olacak. Dolaplarda yiyecek bir şeyler olduğunu gördüm, acıkırsan kendine bir şeyler hazırlayabilirsin."

"Tamam, sabaha görüşürüz."

"Bir şeye ihtiyacın olursa veya yanında birini istersen, bizi ara."

"Ararım. İyi geceler, anne."

"Seni seviyorum."

"Biliyorum."

Stephanie telefonu kapattı ve sırıttı. Cihazı cebine koydu ve bacaklarını masanın üzerine koyup arkasına yaslandı. Kitabı okumaya devam etti.

Kafasını kaldırdığı zaman, yağmurun dindiğini ve saatin gece yarısına yaklaştığını fark edince çok şaşırdı. Şimdi evde olsaydı yatması gerekirdi. Acıyan gözlerini kırptı, ayağa kalktı ve mutfağa indi. Tüm servetine, başarısına ve savurganlığına rağmen, söz konusu olan şey yemek olunca Gordon sıradan biriydi. Ekmek bayattı ve meyveler fazla olgundu, ama birkaç paket bisküvi ve yulaf ezmesi vardı, buzdolabındaki süt de bir gün daha idare ederdi. Stephanie kendine bir şeyler hazırladı ve oturma odasına geçip televizyonu açtı. Koltuğa oturup keyif yapmak üzereyken telefon çaldı.

Stephanie yanındaki sehpanın üzerinde duran telefona baktı. Kim arıyor olabilirdi? Gordon'un öldüğünü bilen biri adam öldüğü için evi aramazdı, bilmeyen birine de kötü haberi kendisi vermek istemiyordu. Ailesi olabilirdi, ama neden cep telefonundan aramamışlardı?

Artık evin sahibi kendisi olduğu için telefona cevap vermesi gerektiğini düşündü. Ahizeyi aldı ve kulağına götürdü. "Alo?"

Sessizlik.

Stephanie, "Alo?" diye tekrarladı.

Bir adam, "Kiminle görüşüyorum?" diye sordu.

Stephanie, "Özür dilerim," dedi. "Siz kiminle görüşmek istediniz?"

Ses bu sefer daha sert bir biçimde, "Kimsiniz?" diye sordu.

Stephanie, "Gordon Edgley'i arıyorsanız, korkarım–" diye cevap verdi.

Adam, "Edgley'in öldüğünü biliyorum," diye tersledi. "Sen kimsin? Adın ne?"

Stephanie duraksadı. "Kim bilmek istiyor?" diye sordu.

"O evde ne yapıyorsun? Neden Gordon'un evindesin?"

"Eğer yarın yine aramak isterseniz–"

"Aramak istemiyorum, tamam mı? Dinle kızım, eğer planlarını bozarsan efendimi hayal kırıklığına uğratırsın. Kendisi kızdırmak isteyeceğin türden bir adam değildir, anladın mı? Şimdi bana kim olduğunu söyle!"

Stephanie ellerinin titrediğini fark etti. Sakinleşmeye çalıştı ve korkusu yerini kızgınlığa bıraktı. "Benim ismim sizi ilgilendirmez," dedi. "Eğer biriyle konuşmak istiyorsanız, yarın daha müsait bir saatte gelin."

Adam, "Benimle böyle konuşamazsın," diye hırladı.

Stephanie, "İyi geceler," dedi.

"Benimle böyle–"

Ama Stephanie telefonu kapattı. Birden, geceyi malikânede tek başına geçirme düşüncesi gözüne eskisi kadar cazip görünmedi. Ailesini aramayı düşündü, ama ço-

cukça davrandığı için kendi kendini azarladı. *Endişelenmene gerek yok*, diye düşündü. *Böyle saçma sapan bir şey için...*

Kapı çalındı.

Kapıyı çalan adam, "Kapıyı aç!" diye bağırıyordu. Stephanie ayağa kalktı ve koridordan sesin geldiği tarafa baktı. Ön kapının buzlu camı arkasında karanlık bir figür duruyordu. "Lanet olasıca kapıyı aç!"

Stephanie şömineye doğru geri adım attı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Adam içeride olduğunu biliyordu, evde kimse yokmuş gibi davranmak anlamsızdı, ama belki de sessiz kalırsa pes edip giderdi. Stephanie adamın küfretmeye başladığını duydu, kapı şimdi ardı ardına inen yumruklar yüzünden çatırdıyordu.

Stephanie, "Beni yalnız bırak!" diye bağırdı.

"Kapıyı aç!"

Stephanie, "Hayır!" diye bağırdı. Bağırmak hoşuna gitmişti, korkusunu gizliyordu. "Polisi çağırıyorum! Hemen şimdi polisi çağıracağım!"

Gümbürtü sona erdi ve Stephanie karanlık figürün kapıdan uzaklaştığını gördü. Bu kadar mıydı? Adamı korkutmuş muydu? Aklına arka kapı geldi, kilitli miydi? Tabii ki kilitliydi, olmak zorundaydı. Ama emin değildi. Şöminenin yanın-

daki demiri eline aldı ve eli telefona giderken birinin cama vurduğunu duydu.

Bir çığlık attı ve havaya sıçradı. Perdeler açıktı, dışarısı karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordu.

Ses yeniden duyuldu. "Sen içeride yalnız mısın?" Şimdi kendisiyle dalga geçiyor, oyun oynuyordu.

Stephanie yüksek sesle, "Git," dedi. Elindeki demiri adamın görmesi için havaya kaldırdı. Dışarıdan bir gülme sesi geldi.

"Onunla bana ne yapacaksın?" diye sordu.

Stephanie, "Bununla kafanı kıracağım," diye çığlık attı. Korku ve öfke birbirine karışmıştı. Adamın bir kez daha güldüğünü duydu.

"Ben sadece içeriye gelmek istiyorum. Kapıyı benim için aç, tatlı kız. İçeriye girmeme izin ver."

Stephanie, "Polis yoldadır," dedi.

"Yalancı."

Stephanie camın arkasında ne olduğunu net göremiyordu ama adam her şeyi görüyordu. Telefonun yanına gitti ve ahizeyi eline aldı.

Ses, "Bunu yapma," dedi.

"Polisi arıyorum."

"Yol kapalı, tatlım. Polisi ararsan, kapıyı kırar ve onlar gelmeden seni öldürürüm."

Korku yerini dehşete bıraktı ve Stephanie olduğu yerde donup kaldı. Ağlamak üzereydi, gözlerine yaşların dolduğunu hissediyordu. Yıllardır ağlamamıştı. Karanlığa, "Ne istiyorsun?" diye seslendi. "Neden içeriye gelmek istiyorsun?"

"Seninle ilgisi yok, küçük kız. Ben buraya bir şey almaya geldim. Beni içeriye al, istediğimi bana getir ve çekip giderim. Dediklerimi yaparsan, tatlı küçük kafandaki güzel saçlarının bir teline bile zarar gelmez. Söz veriyorum. Şimdi hemen bana kapıyı aç."

Stephanie elindeki demiri daha sıkı kavradı ve olumsuzca başını iki yana salladı. Şimdi ağlıyor, yaşlar yanaklarından aşağıya süzülüyordu. "Hayır," dedi.

Bir yumruk camı kırıp parçalarını etrafa saçınca Stephanie çığlık attı. Adam öfkeyle parıldayan gözlerini üzerine dikip yerdeki cam parçalarını umursamaksızın içeriye girerken Stephanie geri adım attı. Adamın bir ayağı yere değdiğinde, Stephanie koşarak odadan dışarıya çıktı ve ön kapıya gidip kilidi açmaya çalıştı.

Güçlü eller arkasından kızı yakaladı. Stephanie ayakları yerden kesilince bir çığlık attı. Geriye doğru bir tekme savurdu, topuğunu adamın incik kemiğine indirdi. Adam inledi ve Stephanie'yi bıraktı. Kız ayakları yere basar basmaz elindeki demiri adamın suratına doğru savur-

mak istedi ama adam demiri havada yakaladı ve bir eliyle kızın boğazını sıkmaya başladı. Adam kendisini yemek odasına götürürken, Stephanie nefes almakta güçlük çekiyordu.

Adam kızı bir koltuğa oturttu ve üzerine doğru eğildi. Stephanie ne kadar uğraşırsa uğraşsın adamın elinden kurtulamayacağının farkındaydı.

Adam, "Şimdi," dedi. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Neden bana anahtarı vermiyorsun, küçük kız?"

Tam o anda, ön kapı menteşelerinden çıkarak geriye uçtu ve Skulduggery Pleasant içeriye girdi.

Adam küfretti ve kızı bıraktı, demiri savurdu ama Skulduggery öne adım attı ve adamın suratına o kadar sert bir yumruk attı ki, Stephanie adamın kafasının kopacağını düşündü. Adam yere düştü ve Skulduggery yeniden üzerine gelirken bir takla atıp ayağa kalktı.

Adam öne atıldı, havada birbirlerine çarptılar ve koltuğun üzerinden geriye devrildiler. Skulduggery şapkasını düşürünce Stephanie eşarbın üzerinde beyaz bir parıltı gördü.

Birlikte ayağa kalktılar, adamın savurduğu yumruk Skulduggery'nin yüzünde patlayınca dev güneş gözlükleri odanın diğer tarafına savruldu. Skulduggery eğildi ve adamı belinden yakalayıp havaya kaldırdı. Adam yeniden kendini yerde buldu.

Adam bir kez daha küfretti, sonra aklına Stephanie geldi ve kıza doğru hamle yaptı. Stephanie oturduğu yerden ayağa fırladı ve adam kendisini yakalamak üzereyken Skulduggery yardımına geldi. Bacaklarına doğru savurduğu bir tekmeyle adamın dengesini bozdu. Adam çenesini sehpanın köşesine çarpıp yere düştü ve acıyla inledi.

Ayağa kalkmaya çalışırken, "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" diye kükredi. Dizleri titriyordu. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Skulduggery, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

Adam ağzındaki kanı tükürdü ve meydan okurcasına sırıttı. "Ama ben senin kim olduğunu biliyorum," dedi. "Efendim bana senden bahsetti, dedektif. Beni durdurmak için bundan çok daha fazlasını yapmak zorundasın."

Skulduggery omzunu silkti ve Stephanie'nin şaşkın bakışları arasında elinden bir alev topu çıktı. Alev topunun çarpmasıyla adam tutuştu. Ama çığlık atmak yerine, başını geriye attı ve gülmeye başladı. Alevlerle kuşatılmış olabilirdi, ama yanmıyordu.

"Daha fazlasını yapabilirsin!" dedi.

"Madem ısrar ediyorsun."

Sonra Skulduggery cebinden eski model bir tabanca çıkarttı ve ateş etti, silah hafifçe geri tepti. Mermi adamın omzuna girdi ve adam çığlık attı, koşup kaçmaya çalıştı ama

dengesini kaybetti. Kapıya doğru koşarken alevler görüşünü engellediği için bir duvara çarptı, bir mermi daha yememek için sağa sola hamlelerle yoluna devam etti.

Sonra gitti.

Stephanie kapıya baktı ve gördüklerinden bir anlam çıkartmaya başladı.

Skulduggery, "Pekâlâ," dedi. "Böyle şeyleri her gün görmediğini biliyorum."

Stephanie arkasına döndü. Şapkası çıkınca adamın saçları da gitmişti. Kargaşada, tebeşir beyazı bir kafa gördüğünü hatırlıyordu, ama kel kafalı bir albino olabilirdi. Ama hayır. Güneş gözlükleri odanın bir köşesine uçup eşarbı da düşünce, her şey apaçık ortadaydı. Adamın kafası et ve deriden yoksundu, gözleri ve yüzü de yoktu.

Kafasının olması gereken yerde sadece bir kurukafa vardı.

4

GİZLİ SAVAŞ

Skulduggery silahını cebine koydu ve koridorda yürüdü. Dışarıya göz gezdirdi, alev topuna dönmüş birini görmeyince rahatladı. İçeriye girdi, inleyerek yerdeki kapıyı savrulduğu yerden kaldırdı. Kapıyı yerine oturtmaya çalıştı, ama buna imkân yoktu. Omzunu silkti ve yemek odasına geri döndü. Stephanie şaşkın gözlerle adama bakıyordu.

"Kapı için üzgünüm," dedi.

Stephanie şoku üzerinden henüz atamamıştı.

"Masrafları ben karşılarım."

Stephanie yerinden kıpırdamadı.

"İyi bir kapı, biliyorsun. Sağlam."

Stephanie'nin hiçbir şey yapacak durumda olmadığını anlayınca, omzunu silkti ve ceketini çıkarttı. Düzgün bir biçimde katladı ve sandalyelerden birinin arkasına astı. Kırık pencerenin yanına yürüdü ve yerdeki kırık parçaları toplamaya başladı.

Üzerinde ceketi olmayınca, Stephanie adamın ne kadar zayıf olduğunu daha iyi anladı. Üzerindeki takım kaliteli olmasına rağmen üzerinde biçimsiz duruyor ve üstüne oturmuyordu. Adamın kırık cam parçalarını toplamasını seyrederken eldiveni ile gömleğinin kolu arasında açığa çıkan beyaz kemiği gördü. Adam ayağa kalktı ve kıza doğru döndü.

"Bunları nereye koyayım?" diye sordu.

Stephanie kısık sesle, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Sen bir iskeletsin."

Skulduggery, "Öyleyim," dedi. "Gordon evin arkasında bir çöp tenekesi koymuştu. Oraya atayım mı?"

Stephanie başıyla onayladı. "Nasıl istersen," dedi. Skulduggery'nin cam parçalarıyla birlikte odadan dışarıya çıkışını seyretti. Tüm hayatı boyunca başka bir şeyi arzulamış, monoton hayatının renklenmesini istemişti. Şimdi hayatı bir anda değişmişti ve ne yapacağını bilemiyordu. Zihninde onlarca soru açığa çıkmıştı ve ilk önce hangisini soracağını bilemiyordu. Çok fazla sorusu vardı.

Skulduggery içeriye girince ilk sorusunu sordu. "Çöp tenekesini buldun mu?"

"Evet, buldum. Her zamanki yerindeydi."

"Pekâlâ." Kafasındaki sorular birer insan olsaydı şimdi şaşkın gözlerle kendisine bakıyor olurlardı. Düşüncelerini toplamaya çalıştı.

Skulduggery, "Adama ismini söyledin mi?" diye sordu.

"Ne?"

"İsmin. Adama ismini söyledin mi?"

"Ah, hayır..."

"Güzel. Bir şeyin esas ismini bilirsen ona hükmedebilirsin. Tek bir isim, Stephanie bile, yeterli olabilirdi."

"Ne için yeterli olabilirdi?"

"Sana hükmedip istediğini yaptırabilirdi. Eğer ismini ve isminle sana neler yapabileceğini biliyorsa, her şey sona erebilirdi. Ürkütücü, değil mi?"

Stephanie, "Neler oluyor?" diye sordu. "Adam kimdi? Ne istiyordu? Ve sen kimsin?"

Skulduggery, "Ben, benim," diye cevap verdi. Kenarlarına saç telleri tutturulmuş şapkasını alıp masanın üzerine koydu. "Adamın kim olduğuna gelince, bilmiyorum. Hayatım boyunca daha önce hiç görmedim."

"Onu vurdun."

"Bu, doğru."

"Adama alev topu attın."

"Evet, attım."

Stephanie'nin dizleri güçsüzleşmiş, başı ağrımaya başlamıştı.

"Bay Pleasant, siz bir iskeletsiniz."

"Ah evet, yeniden bu konuya geri döndük. Evet, senin de dediğin gibi, ben bir iskeletim. Yıllardır da böyleyim."

"Deliriyor muyum?"

"Umarım delirmiyorsundur."

"Sen gerçek misin? Gerçekten var mısın?"

"Galiba."

"Var olup olmadığını bilmiyor musun?"

"Emin sayılırım. Demek istediğim, yanılıyor da olabilirim. Bir halüsinasyon veya hayal gücümün ürünü de olabilirim."

"Benim hayal gücümün bir parçası mı olabilirsin?"

"Çok garip şeyler oldu, ürkütücü bir sıklıkla da olmaya devam ediyor."

"Bu çok tuhaf."

Skulduggery eldivenli ellerini cebine soktu ve başını hafifçe yana yatırdı. Gözleri olmadığı için nereye baktığını tahmin etmek imkânsızdı. "Biliyor musun, amcanla da benzer bir durumda tanıştım. Benzer sayılır, ama çok sarhoştu. Bir bardaydık ve ayakkabılarıma kusmuştu. Demek istediğim,

koşullar biraz farklı olabilir ama her iki olay da bir tanışmaydı. Amcanın bazı sorunları vardı ve ben kendisine yardım ettim, sonrasında iyi dost olduk. Çok iyi arkadaştık." Hafifçe başını yana yatırdı. "Kendinden geçecek gibi duruyorsun."

Stephanie başıyla onayladı. "Hiç kendimden geçmedim, ama sanırım haklısın."

"Düşersen seni yakalamamı ister misin, ya da..."

"İyi olur."

"Sorun değil."

"Teşekkürler."

Stephanie hafifçe gülümsedi ve karanlık dört bir yanını kuşattı. Düştüğünü fark etti ve son gördüğü şey kendisine doğru koşan Skulduggery Pleasant oldu.

Stephanie uyandığında bir koltuğun üzerinde yatıyordu ve üzerinde bir battaniye vardı. İçerisi loştu, oda sadece karşılıklı köşelerde yanan iki lambayla aydınlanıyordu. Kırık pencereye baktı ve tahtalarla kapatıldığını gördü. Koridordan gelen gürültüyü duydu. Ayağa kalkacak kadar gücü olduğundan emin olunca, yavaşça doğruldu ve oturma odasından dışarıya çıktı.

Skulduggery Pleasant kapıyı yeniden menteşelerine geçirmeye çalışıyordu. Sol kolunun gömleğini sıyırmıştı. Dirsek

kemiği. Stephanie okulda gördüğü biyoloji dersleri bir işe yaradığı için mutluydu. Yoksa önkol kemiği miydi? Ya da her ikisi birden? Adamın bir şeyler mırıldandığını duydu. Sonra Skulduggery kızın geldiğini gördü ve başıyla selâm verdi.

"Ah, kalkmışsın."

"Pencereyi tamir etmişsin."

"Aslında, kapattım sayılır. Gordon'un dışarıda birkaç parça kalası vardı ve elimden geleni yaptım. Ama kapı için aynı derecede şanslı olduğumu söyleyemem. Kapıları kırmak, sonra yeniden yerlerine oturtmaktan daha kolay. Sen kendini nasıl hissediyorsun?"

Stephanie, "İyiyim," dedi.

"İhtiyacın olan şey sıcak bir çay, bol şekerli."

Kapıyı bıraktı ve mutfağa yürüdü. Adam suyu kaynatırken Stephanie sandalyelerden birine oturdu.

Skulduggery, "Aç mısın?" diye sordu. Ama kız olumsuzca başını iki yana salladı. "Süt?" diye sordu. Stephanie başıyla onayladı. Biraz süt ve birkaç kaşık şeker ekleyip bir kaşıkla karıştırdı ve kupayı kızın önüne koydu. Stephanie bir yudum aldı, sıcak ve güzeldi.

Stephanie, "Teşekkürler," dedi. Skulduggery omuz silkerek cevap verdi. Adamın yüzü olmayınca bazı hareketlerinin ne anlama geldiğini yorumlamak çok zordu, ama Stephanie omuz silkişini 'önemli değil' gibi algıladı.

"Yaptığın şey büyü müydü? Kapıyı kırman ve alev topu?"

"Evet, öyleydi."

Daha yakından baktı. "Nasıl konuşuyorsun?"

"Efendim?"

"Nasıl konuşuyorsun? Konuşurken ağzını hareket ettiriyorsun, ama dilin, dudakların veya ses tellerin yok. Demek istediğim, iskeletlerin neye benzediğini bilirim. Çizimlerde, modellerde gördüm. Kemikleri bir arada tutan şey etler, kaslar ve deridir. Sen nasıl ayakta duruyorsun?"

Skulduggery yine omuz silkerek cevap verdi, bu sefer ikisini birden. "Sanırım bu da büyü."

Stephanie adama baktı. "Büyü çok işe yarıyormuş."

"Evet, öyledir."

"Ya sinir uçların? Acıyı hissediyor musun?"

"Hissediyorum, ama bu kötü bir şey değildir. Sonuçta, acı insana yaşadığını gösterir."

"Sen yaşıyor musun?"

"Aslında, teknik olarak, hayır, ama..."

Stephanie adamın boş göz yuvalarına baktı. "Bir beynin var mı?"

Skulduggery bir kahkaha attı. "Beynim yok, organlarım yok, ama bir bilincim var." Şekeri ve sütü yerine koydu. "Dürüst olmak gerekirse, bu benim kafam bile değil."

"Senin kafan değil mi? Nasıl hissediyorsun?"

"İdare ediyor. Ben kendi kafamı geri alana kadar iş görür. Tiksinmiş gibisin?"

"Ben sadece... Garip değil mi? Bir başkasının göz yuvalarından bakmak?"

"Zamanla alışıyorsun."

Stephanie, "Sana ne oldu?" diye sordu. "Böyle mi doğdun?"

"Hayır, ben normal bir biçimde doğdum. Deri, organlar ve bütün bir beden. Hatta yüzüm bile fena değildi."

"Sonra ne oldu?"

Skulduggery tezgâha yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Büyüye bulaştım. O zamanlar, ben hâlâ hayattayken, etrafımda kötü insanlar vardı. Dünya asla baş edemeyeceği bir karanlıkla karşılaşmak üzereydi. Demek istediğim, bir savaştı. Gizli bir savaştı, ama yine de savaştı. Bir büyücü vardı, adı Mevolent, herkesten daha kötüydü. Bir ordusu vardı, onun yanında yer almak istemeyen bizler, kendimizi büyücünün karşısında bulduk."

"Ve kazanıyorduk. Bu gizli savaşı yıllarca sürdürdükten sonra, sonunda kazanmaya başlamıştık. Büyücüye destek azalıyor, etkisi zayıflıyordu. Savaşı kaybetmek üzereydi. Bu yüzden, bizim tüm liderlerimize son bir saldırı düzenlemeye karar verdi."

Stephanie adama bakıyor, sessizce anlattıklarını dinliyordu.

"Benim karşıma büyücünün sağ kolu çıktı, benim için pis bir tuzak kurmuş. Çok geç olana kadar hiçbir şeyden şüphelenmedim."

"Ve öldüm. Beni öldürdü. Kalbim durduğunda ekimin yirmi üçüydü. Ben ölünce, bedenimi bir kazığa oturttular ve herkesin görmesi için yaktılar. Beni bir uyarı olarak kullandılar, tıpkı öldürdükleri diğer liderler gibi. Ne yazık ki, planları işe yaradı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Akıntı tersine döndü. Biz kaybetmeye başladık, artık Mevolent gün geçtikçe güçleniyordu. Daha fazla dayanamadım ve geri döndüm."

"Sen öylece... geri mi döndün?"

"Bu... biraz karmaşık. Ölünce diğer tarafa geçmedim. Bir şey beni burada tutuyor, olan biteni izliyordum. Daha önce böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmazdım ve böyle bir şeyin yaşandığını da duymamıştım, ama bana oldu. Sonunda daha fazla dayanamadım ve bir kemik torbası olarak ayağa kalktım. Gerçekten. Kemiklerimi toplayıp bir çuvalın içine tıkmış, sonra da bir nehre atmışlardı. Benim için çok farklı bir deneyimdi."

"Sonra ne oldu?"

"Parçalarımı birleştirdim, ama emin ol bu çok acı vericiydi. Sonra nehirden çıktım ve savaşa katıldım, sonunda

biz kazandık. Savaş sona erdi, Mevolent yenildi. Sonrasında, yüzyıllardır ilk kez, kendi başıma takılmaya başladım."

Stephanie gözlerini kırptı. "Yüzyıllardır mı?"

"Uzun bir savaştı."

"Adam, sana dedektif dedi."

"Demek ki ünümden haberdar." Skulduggery sırtını dikleştirdi. "Artık gizemleri çözüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, bu işte çok iyiyimdir."

"Ne yani, kafanın izini mi sürüyorsun?"

Skulduggery kıza baktı. Eğer gözleri olsaydı, muhtemelen şaşkın bir bakış atardı. "Kafamı geri almak elbette güzel olurdu, ama..."

"İhtiyacın olmadığı için huzur içerisinde yaşamına devam edebilirsin."

"Hayır. Hayır, pek sayılmaz."

"Kafanı neden aldılar? Bir başka uyarı mıydı?"

Skulduggery gülerek, "Ah, hayır," diye cevap verdi. "Hayır, onlar almadı. On veya on beş sene önce, uyuyordum. Sonra küçük goblinler sinsice yanıma geldi ve kafamı omurgamdan koparttı. Ertesi sabaha kadar gittiğini fark etmedim."

Stephanie kaşlarını çattı. "Hissetmedin mi?"

"Dediğim gibi, uyuyordum. Sanırım, sizin deyiminizle meditasyon yapıyordum. Meditasyon yaparken bir şey görmez, duymaz ve hissetmezsin. Hiç denedin mi?"

"Hayır."

"Çok rahatlatıcıdır, eminim hoşuna gider."

"Özür dilerim, ama ben hâlâ kafanı kaybetmende kaldım."

Skulduggery, "Kafamı kaybetmedim," dedi. "Benden çaldılar."

Stephanie şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Kendinden geçtiğine inanamıyordu. Bu sadece yaşlı kadınlara olurdu. Skulduggery'ye baktı. "Senin çok sıra dışı bir yaşamın var, değil mi?"

"Sanırım öyle. Henüz sona ermedi. Teknik olarak sona erdi ama..."

"Özlediğin bir şey yok mu?"

"Ne gibi?"

"Yaşamla ilgili?"

"Bu şekilde o kadar uzun zaman geçirdim ki, etten ve kemikten olduğum dönem bana bir göz açıp kapayış kadar kısa geliyor. Göğsümde bir kalbin atmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamadığım için, özlemem de mümkün değil."

"Öyleyse, özlediğin bir şey yok?"

"Ben... Sanırım saçlarımı özlüyorum. Nasıl olduğunu özledim. Kafamın üzerinde nasıl duruyorlardı? Evet, sanırım

saçlarımı özledim." Cebinden saatini çıkarttı ve irkildi. "Saat kaç olmuş, benim gitmem lazım Stephanie."

"Gitmek? Nereye?"

"Korkarım, yapmam gereken işler var. Öncelikle, bu geceki centilmeni kimin gönderdiğini öğrenmem gerekiyor. Sonrasında, göndereni gidip bulmalıyım."

Stephanie, "Beni yalnız bırakamazsın," dedi. Adamı oturma odasına kadar takip etti.

Skulduggery, "Evet," dedi. "Bunu yapabilirim. Artık güvendesin."

"Evin kapısı yok!"

"Aslında, evet haklısın. Ön kapıdan gelmedikleri sürece güvende sayılırsın."

Ceketini giydi ama Stephanie şapkasını kaptı.

Skulduggery, "Şapkamı rehin mi alacaksın?" diye sordu.

"Ya bana bir daha kimsenin saldırmaması için yanımda kalırsın, ya da beni de yanına alırsın."

Skulduggery dondu kaldı. "Bu," dedi. "Senin için çok güvenli olmaz."

"Evde tek başıma kalmak da pek güvenli sayılmaz."

Skulduggery, "Ama saklanabilirsin," dedi. Odayı işaret etti. "Saklanacak çok yer var. Seni içine alabilecek kadar büyük dolaplar da olmalı. Veya bir yatağın altına girebilirsin. Bu günlerde insanlar artık yataklarının altını kontrol etmiyor."

"Bay Pleasant–"

"Skulduggery, lütfen."

"Skulduggery, bu akşam hayatımı kurtardın. Şimdi beni bırakıp gidersen ve biri gelip beni öldürürse, tüm yaptıkların boşa gitmez mi?"

"Fazlasıyla yenilgiyi kabullenmiş bir bakış açısı oldu. Eskiden bir dostum vardı, senden biraz büyüktü. Maceralarımda bana katılmak, inanılmaz gizemleri birlikte çözmek istiyordu. Israr etti durdu, hiç pes etmedi. Sonunda kendini kanıtladı, uzun bir süre sonra ortak olduk."

"Ve sen heyecan dolu maceralarına devam ettin?"

"Ben ettim, o etmedi. Birlikte aldığımız ilk davada öldü. Korkunç bir ölümdü. Kanlıydı, içi dışına çıktı diyebiliriz."

"Benim yakın zamanda ölmeye niyetim yok ve bende arkadaşında olmayan bir şey var."

"Neymiş o?"

"Şapkan. Beni yanına almazsan şapkanın üzerine çıkar çiğnerim."

Skulduggery büyük ve boş göz yuvalarından kıza baktı, sonra şapkayı almak için elini uzattı. "Seni uyarmadığımı söyleme sakın."

5

CHINA SORROWS

kulduggery Pleasant'in arabası 1954 Bentley R-Type Continental'di ve üretilen 208 araçtan biriydi. Altı silindirli 4.5 litrelik bir motoru olan arabanın merkezi kilit sistemi, havalandırması, yol bilgisayarı ve daha birçok modern cihazı vardı. Stephanie gördüklerinin ne olduğunu sorunca Skulduggery hepsini teker teker açıkladı. Sadece 'Bir Bentley' cevabı bile yeterli olabilirdi.

Gordon'un arazisini, sele takılmamak için malikânenin arka tarafındaki bir yolu kullanarak terk ettiler. Stephanie böyle bir yolun varlığından haberdar bile değildi. Skuldug-

gery malikâneye sık sık geldiğini ve tüm kestirme yolları bildiğini söyledi. Bir Haggard levhasının önünden geçtiler ve Stephanie adama kendisini eve bırakmasını söylemeyi düşündü ama bu fikirden çabucak vazgeçti. Eğer eve gidersе gördüğü her şeye sırtını dönmüş olacaktı. Daha fazlasını öğrenmek ve daha fazlasını görmek istiyordu.

Sonunda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Şehre gidiyoruz. Eski bir dostumla görüşeceğim. Belki yaşadıklarımızı bizden daha iyi yorumlayabilir."

"Sen neden evdeydin?"

"Afedersin?"

"Önceki akşam. Gelmene sevindim, ama neden malikânedeydin?"

Skulduggery, "Ah," dedi. "Böyle bir soruyu neden sorduğunu anlayabiliyorum."

"Cevap verecek misin?"

"Pek sayılmaz."

"Pekâlâ, ama neden?"

Skulduggery kıza baktı, ya da sadece kafasını bir parça yana çevirdi. "Ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi. Sen mükemmel bir kızsın ve bu geceden sonra normal yaşamına geri döneceksin. Bu işe çok fazla karışmanı istemiyorum."

"Ama zaten karıştım."

"Ne kadar karışacağını sınırlayabiliriz."

"Ama ben böyle bir şey istemiyorum."

"Ama bu senin için en iyisi."

"Ama ben istemiyorum!"

"Ama–"

"Sakın 'ama' ile başlayan bir cümle daha kurma."

"Pekâlâ, özür dilerim."

"Tüm gördüklerimi unutmamı bekleyemezsin. Büyüyü ve seni gördüm, okulda bize anlatmadıkları bir savaşın olduğunu öğrendim. Varlığından bile haberdar olmadığım yeni bir dünya ile tanıştım."

"Sen kendi dünyana geri dönmek istemez misin? Daha güvenli."

"Ben oraya ait değilim."

Skulduggery kafasını tamamen yana çevirdi ve hafifçe yana yatırdı. "Komik. Amcanla karşılaştığımda o da aynısını söylemişti."

Stephanie, "Yazdıkları şeyler," dedi. Bu fikir yeni aklına gelmişti. "Doğru mu?"

"Kitapları? Hayır, hiçbiri."

"Oh."

"Gerçek hikâyelerden esinlendi ama kimseye hakaret etmek istemedi ve kimsenin peşine düşüp kendisini öldürmemesi için hikâyeleri biraz değiştirdi. Amcan iyi bir adamdı, gerçekten. Birlikte birçok gizemi çözdük."

"Gerçekten mi?"

"Evet, böyle bir amcan olduğu için gurur duymalısın. Tabii bazen yok yere başımı belaya soktuğu da oldu, insanları rahatsız etmeyi çok seviyordu, ama... Güzel günlerdi, keyifli günlerdi."

Şehrin ışıklarını görene kadar yollarına devam ettiler. Kısa süre sonra karanlığın yerini ıslak asfalttan yansıyan turuncu ışıklar aldı. Şehir sessiz ve sakindi, sokaklar neredeyse boştu. Açık bir park yerine girdiler ve Skulduggery motoru kapatıp Stephanie'ye baktı.

"Pekâlâ, sen burada bekle."

"Anlaştık."

Skulduggery dışarıya çıktı. İki saniye sonra Stephanie de dışarıya çıktı. Bunca yolu bir park yerinde beklemek için gelmemişti, karşılaştığı yeni dünya hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Skulduggery kıza doğru döndü.

"Stephanie, benim otoriteme saygı duyduğundan emin değilim."

"Hayır, duymuyorum."

"Anladım, pekâlâ." Şapkasını taktı ve eşarbı başına doladı. Gözlüklerini taktı, şapkasının içinde peruğu yoktu. Anahtarlığını çıkarttı ve bir tuşa bastı, araba *bip*ledi ve kapılar kilitlendi.

"Bu kadar mı?"

Skulduggery kafasını kaldırdı. "Afedersin?"

"Arabanın çalınmasından korkmuyor musun? Şehrin iyi bir mahallesinde olduğumuz söylenemez."

"Arabanın bir alarmı var."

"Bir çeşit büyü falan yapıp arabayı korumuyor musun?"

"Hayır. Arabanın alarmı çok kalitelidir."

Skulduggery yürümeye başladı, kız hemen arkasındaydı.

"Çok sık büyü yapar mısın?"

"Bazen. Bu günlerde büyüye bel bağlamak istemiyor, sorunları daha çok burayla çözmeye çalışıyorum." Eliyle başını işaret etti.

"Orada içi boş bir kafatası var."

Skulduggery sinirlenerek, "Evet, biliyorum," diye cevap verdi. "Ama sen ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Başka ne yapabiliyorsun?"

"Efendim?"

"Büyüyle. Bana bir şey göster."

Eğer Skulduggery'nin kaşları olsaydı kesinlikle çatılmıştı. "Ne, yürüyen bir iskelet senin için yeterli değil mi? Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Stephanie, "Evet," diye cevap verdi. "Beni bu konuda eğit."

Skulduggery omzunu silkti. "Sanırım bir zararı olmaz. İki çeşit büyü veya büyücü vardır. Ustalar büyünün bir

yolunda ilerler, Doğa Büyücüleri ise diğerinde. Ustalar daha saldırgandır ve teknikleri daha güçlüdür. Buna karşın, Doğa Büyücüleri, benim gibiler, daha sakin bir yolu takip eder ve doğanın güçlerine hükmetmek için çok çalışırlar."

"Doğanın güçleri mi?"

"Belki biraz abartmış olabilirim. Biz aslında doğa güçlerine hükmetmez, kendi amaçlarımız doğrultusunda kullanırız. Onları etkileriz."

"Ne gibi? Toprak, rüzgâr–"

"Su ve ateş, evet."

"Öyleyse, bana göster."

Skulduggery kızın sesindeki alaycı tonu duyabilmesi için başını hafifçe yana yatırdı. "Pekâlâ," dedi. Avcunu kızın önüne doğru uzattı. Stephanie kaşlarını çattı ve üşüdüğünü hissetti, sonra yüzünden aşağıya akan bir damla suyu fark etti. Bir anda sırılsıklam olmuştu, suya dalıp çıkmış gibiydi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. Başını iki yana sallayınca su damlacıkları etrafa saçıldı.

Skulduggery, "Sen söyle," dedi.

"Bilmiyorum. Havadaki neme mi bir şey yaptın?"

Skulduggery kıza baktı. "Çok güzel," dedi. Etkilenmişti. "İlk element, sudur. Kızıl Deniz'i ikiye ayıramayız, ama üzerinde bir miktar kontrolümüz vardır."

Stephanie hevesli bir biçimde, "Bana ateşi yeniden göster," dedi.

Skulduggery parmaklarını şıklattı ve etrafa kıvılcımlar saçtı, sonra avcunu kapattı ve kıvılcımlar yerini alevlere bıraktı, şimdi yürürken avcunda bir ateş topu vardı. Sıcaklık artınca Stephanie saçlarının kurumaya başladığını hissetti.

"Vay canına," dedi.

Skulduggery, "Haklısın," diye cevap verdi. Elini öne uzattı ve alev topunu havaya fırlattı. Gökyüzünde uzaklaşan ateş topu bir süre sonra gözden kayboldu.

Stephanie, "Toprağa ne dersin?" diye sordu. Ama Skulduggery olumsuzca başını iki yana salladı.

"Bunu görmek istemezsin, umarım hiç görmek zorunda kalmazsın. Toprağın gücü koruyucudur ve son çare olarak kullanılır."

"Öyleyse, en güçlüsü hangisi? Ateş mi?"

"En parlağı ateştir ve her zaman insanları etkiler, ama havanın neler yapabileceğini görsen çok şaşırırsın. Yer değiştiren hava kaybolmaz, yer değiştirebilmesi için başka bir yere gönderilmesi gerekir."

"Görebilir miyim?"

Park yerinin sınırına ulaştılar ve etrafını çevreleyen alçak duvarı aştılar. Skulduggery parmaklarını esnetti ve birden

elini ileriye attı, avcu duvara doğru bakıyordu. Hava dalgalandı ve tuğlalar dışarıya doğru patladı. Stephanie duvarda açılan küçük deliğe baktı.

"Bu," dedi. "Çok güzeldi."

Yürümeye devam ettiler. Stephanie ara sıra geriye dönüp duvardaki deliğe bakıyordu. "Ya Ustalar? Onlar neler yapabiliyor?"

"Yıllar önce bir dostum vardı, insanların zihnini okuyabiliyordu. Bir defasında istediği forma bürünebilen bir kadınla karşılaşmıştım, gözlerimin önünde herhangi biri olabiliyordu."

Stephanie, "O zaman, kim daha güçlü?" diye sordu. "Doğa Büyücüleri mi Ustalar mı?"

"Büyücüsüne göre değişir. Bir Usta'nın o kadar çok numarası ve farklı yeteneği vardır ki, en güçlü Doğa Büyücüsü'nden bile daha yetenekli olduğu söylenebilir. Bu gibi şeylerle karşılaştım."

"Büyücü, bahsettiğin kötü adam, bir Usta mıydı?"

"Aslında, hayır. Mevolent bir Doğa Büyücüsü'ydü. Doğanın güçleriyle uğraşan bir büyücünün karanlık tarafa geçmesi sık rastlanılan bir durum değildir, ama ara sıra olur."

Stephanie'nin sormayı çok istediği bir soru vardı ama çok hevesli görünmek istemiyordu. Mümkün olduğunca sıradan görünmeye çalışıp başparmaklarını kot pantolonu-

nun kemer halkalarına geçirdi. "Büyü yapabileceğini nereden anlarsın? Bunu herkes yapabilir mi?"

"Herkes yapamaz. Aslında, bu yeteneğe sahip olanların sayıları çok azdır. Bunu yapabilenler çoğunlukla aynı bölgede toplanır, dünyanın dört bir yanında küçük topluluklar halinde yaşarlar. İrlanda ve İngiltere'de, sadece büyücülerin yaşadığı on sekiz farklı mahalle var."

"Yeteneklerinin farkında değilsen?"

"Ah, evet. Bazı insanlar sıkılarak sıradan yaşamlarına devam ederler, ama parmak uçlarında nasıl bir dünya olduğunun farkında bile değillerdir. Günlerini bu biçimde gerçeği bilmeden geçirir, neler yapabileceklerini öğrenemeden ölüp giderler."

"Çok üzücü."

"Aslına bakarsan, komik."

"Hayır, değil. Bence üzücü bir şey, neler yapabileceğini hiç öğrenemeseydin sen kendini nasıl hissederdin?"

Skulduggery, "Bu soruyu ben cevaplayamam," diye cevap verdi. Kızın yanında durdu. "İşte geldik."

Stephanie kafasını kaldırıp baktı. Eski bir binanın önünde duruyorlardı, duvarlarda renkli sokak yazıları vardı, pencereler çatlak ve pisti. Beton merdivenleri çıkıp giriş salonuna adım attılar, sonra birlikte kısmen çökmüş basamakları çıktılar.

■■■

İlk kat sessizdi ve rutubet kokuyordu. İkinci kattaki karanlık koridor sadece kapıların altından süzülen ışıkla aydınlanıyordu. Uzaktan bir yerden bir televizyonun sesi geliyordu.

Üçüncü kata ulaştıklarında Stephanie doğru katta olduklarını anladı. Burası temizdi, kötü kokmuyordu ve aydınlıktı. Sanki tamamen farklı bir binaydı. Skulduggery'yi koridorun ortasına kadar takip etti ve kapıların hiçbirinde numara olmadığını fark etti. Skulduggery'nin çaldığı kapıya baktı, üzerindeki levhada 'Kütüphane' yazıyordu.

Dışarıda beklerken Skulduggery kıza doğru döndü. "Bir şey daha. Ne olursa olsun, kadına sakın adını söyleme."

Stephanie bir şey soramadan kapı aralandı ve büyük yuvarlak gözlükleri olan zayıf bir adam dışarıya göz gezdirdi. Burnu kancaya benziyordu ve ince telli saçları seyrelmeye başlamıştı. Üzerinde kareli bir takım elbise ve bir papyon vardı. Önce Stephanie'ye, sonra Skulduggery'e bakıp başıyla onayladı. İçeriye girmeleri için kapıyı açtı.

Stephanie kapıların üzerinde neden numaralar olmadığını hemen anladı, çünkü bütün kapılar aynı daireye açılıyordu. Daireleri birbirinden ayıran duvarlar raflardaki kitaplara yer açmak için yıkılmıştı. İçleri kitaplarla dolu raflardan oluşan labirent dairenin bir ucundan diğerine uzanıyordu. La-

birentin içinde gözlüklü adamı takip ederlerken, Stephanie içeride yalnız olmadıklarını fark etti. Gölgelere sinmiş insanlar bir şeyler okuyor ve hiçbiri normal görünmüyordu.

Kütüphanenin ortasında bir açıklık vardı, tıpkı ormanlık arazilerde olduğu gibi, ve şimdi bu açıklıkta Stephanie'nin hayatı boyunca gördüğü en güzel kadın duruyordu. Saçları karga kanatları kadar siyah, gözleri donuk maviydi. Yüz hatları o kadar zarifti ki, Stephanie kadın gülümserse yüzünün parçalarına ayrılmasından korktu. Ama kadın gülümsedi ve Stephanie içinde öylesine tatlı bir sıcaklık hissetti ki, başka bir yerde değil her zaman bu kadının yanında olmak istediğine karar verdi.

Skulduggery, "Bunu yapma," dedi.

Kadın bakışlarını Skulduggery'e çevirirken gülümsemesi alaycıydı. Stephanie kadına bakmaya devam etti, büyülenmiş gibiydi. Bedeni ağırlaştı, şimdi çok hantaldı. Tek yapmak istediği şey hayatının geri kalanını burada ayakta dikilip kadının saf güzelliğine bakarak geçirmekti.

Stephanie bir kez daha, "Yeter bu kadar," diye uyardı. Kadın güldü ve omzunu silkti, sonra Stephanie'ye baktı.

"Özür dilerim," dedi. Stephanie zihnindeki sis perdesinin aralandığını fark etti. Başı döndü ve sendeledi, ama Skulduggery yanındaydı, uzanıp eliyle destek oldu ve yere düşmesini engelledi.

Kadın bir kez daha, "Özür dilerim," dedi. Kızı saygıyla selâmladı. "İnsanlar üzerindeki etkimi unutmuşum. İlk izlenim ve sonrasında olanlar."

Skulduggery, "Ne zaman biriyle tanışsan, bu önemsiz detayı unutuveriyorsun," dedi.

"Biraz unutkanım, ne diyebilirim ki?"

Skulduggery homurdandı ve Stephanie'ye döndü. "Kendini kötü hissetme. China ile ilk kez karşılaşan herkes, kadına âşık olur. İnan bana, kadını tanıdıkça etkisi de azalmaya başlar."

China isimli kadın, "Azalır," dedi. "Ama asla yok olmaz, Skulduggery, değil mi?"

Dedektif şapkasını çıkarttı ve China'ya baktı, ama soruya bir cevap vermedi. China, Stephanie'ye gülümsedi ve bir kartvizit uzattı. Bembeyaz kartın üzerinde sadece zarif bir elyazısıyla yazılmış bir telefon numarası vardı.

"İlgimi çekeceğini düşündüğün bir kitaba veya nesneye rastlarsan, lütfen beni ara. Skulduggery de arardı. Artık aramıyor. Korkarım eski köprünün altından çok sular geçti. Ah, ne kadar kabayım. Benim adım China Sorrows, tatlım. Senin adın ne?"

Stephanie kadına isminin ne olduğunu söylemeye hazırlanırken Skulduggery kafasını sert bir biçimde kendisine doğru çevirince adamın ne dediğini anımsadı. Kaşlarını çat-

tı. İçinden bu kadına her şeyi anlatmak geliyor, bu isteğe karşı koyamıyordu.

Skulduggery, "İsmini bilmek zorunda değilsin," dedi. "Tek bilmen gereken şey, Gordon Edgley'in evinde bir yabancının saldırısına uğradığı. Bir şey arıyordu. Gordon'un evinde aradıkları ne olabilir?"

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Kimse değildi. Ben, efendisinin peşindeyim."

"Sence efendisi kim?"

Skulduggery bir cevap yermedi ve China bir kahkaha attı. "Yine Serpine mi? Tatlım, her suçun arkasında Serpine'nin olduğunu düşünmeye başladın."

"Çünkü öyle olduğunu biliyorum."

"O zaman neden geldin?"

"Sen bir şeyler duymuş olabilirsin."

"Öyle mi?"

"İnsanlar seninle konuşur."

"Sıcakkanlı biriyimdir."

"Ben de bir şey duyup duymadığını merak ediyorum, bir söylenti, bir fısıltı, herhangi bir şey."

"İşine yarayacak bir şey duymadım."

"Ama bir şeyler duydun, değil mi?"

"Birtakım saçmalıklar duydum. Duyduklarımı, bir söylenti olarak nitelendirmek bile mümkün değil. Serpine görünüşe göre, Eskilerin Asası ile ilgili sorular soruyormuş."

"Ne gibi?"

"Asayı arıyormuş."

"Ne demek istiyorsun? Asa bir peri masalıdır."

"Dediğim gibi, saçmalık."

Skulduggery bir süre sessiz kaldı, sanki duyduklarını iyice özümsemeye çalışıyordu. Yeniden konuşmaya başladığında konuyu değiştirdi. "Gordon'un elinde, Serpine'nin veya bir başkasının isteyeceği ne olabilir ki?"

China, "Çok fazla şey olabilir," diye cevap verdi. "Tatlım, Gordon da benim gibi bir koleksiyoncuydu. Ama sanırım senin sorman gereken soru bu değil."

Skulduggery bir süre düşündü. "Ah."

Stephanie önce kadına sonra Skulduggery'ye baktı. "Ne? Ne?"

Skulduggery, "Soru," dedi. "Esas sorulması gereken soru, Gordon'un elinde insanların isteyeceği şeyin ne olabileceği değil. Gordon'un elinde ne vardı ki, insanlar bunu çalmak için adamın ölmesini bekledi?"

Stephanie kurukafaya baktı. "İki soru arasındaki fark nedir?"

China soruya cevap verdi. "Bazı eşyalar sahibinden alınamaz, kimse tarafından çalınamaz. Birinin güçlerini kullanabilmesi için öncelikle sahibinin ölmesi gerekir."

Skulduggery, "İşime yarayacak bir şey duyarsan," dedi. "Bana haber verir misin?"

China, "Karşılığında ne alacağım?" diye sordu. Aynı gülümseme yine dudaklarındaydı.

"Minnettarlığım?"

"Baştan çıkarıcı bir teklif."

Skulduggery, "O zaman şöyle diyelim," dedi. "Bunu eski bir dostun için bir iyilik olarak kabul et."

China, "Dost mu?" diye sordu. "Bunca yıldan sonra, yaşadıklarımızdan sonra, hâlâ dost olduğumuzu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Gordon'dan bahsediyorum."

China bir kahkaha attı, Stephanie rafların arasında yürüyen Skulduggery'i takip etti. Kütüphaneyi terk ettiler ve geldikleri yoldan geri döndüler.

Dışarıya adım attıklarında Stephanie konuştu.

"Demek China Sorrows bu kadın."

Skulduggery, "Evet, öyle," diye cevap verdi. "Güvenilecek bir kadın değildir."

"Ama adı güzel."

"Dediğim gibi, isimler gücü simgeler. Herkesin üç ismi vardır. Doğduğun isim, sana verilen isim ve senin aldığın

isim. Herkes, kim olursa olsun, bir isimle doğar. Sen de bir isimle doğdun. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Bu bir şaşırtmaca mı?"

"İsminin ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Stephanie Edgley."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Bu, sana verilen isim. Diğer insanların sana layık gördüğü isim. Bir şeyler bilen bir büyücü isterse, bu ismi kullanarak seni etkileyebilir ve sana bir parça da olsa hükmedebilir – otur, kalk, konuş, bu gibi şeyler."

"Bir köpek gibi."

"Sanırım."

"Beni bir köpeğe mi benzetiyorsun?"

Skulduggery, "Hayır," dedi. Sonra duraksadı. "Pekâlâ, evet."

"Ah, ne güzel."

"Ama bir ismin daha var, gerçek ismin, esas ismin. Sadece ve sadece sana özel bir isim."

"Nedir?"

"Bilmiyorum. Sen de bilmek istemezsin, demek istediğim bilinçli olarak. Bu isim seni güçlendirir, ama diğer insanların elinde korkunç bir koza dönüşebilir. Eğer biri bu ismini bilirse, senin sadakatini, sevgini ve her şeyini istedi-

ği gibi kontrol edebilir. Özgür iraden tamamen ortadan kalkar. Biz de bu yüzden gerçek isimlerimizi gizli tutarız."

"Üçüncü isim nedir?"

"Aldığın isim. Sana karşı kullanılamaz, seni etkilemelerine imkân sağlamadığı için bir nevi büyücülere karşı ilk savunmandır. Aldığın isim sana verilen ismi mühürler ve korur, bu yüzden bu ismi doğru seçmek gerekir."

"Senin aldığın isim de Skulduggery mi?"

"Evet."

"Ya ben? Benim de bir üçüncü ismim olması gerekmez mi?"

Skulduggery bir süre duraksadı. "Eğer bu işte benimle berabersen, sanırım evet, senin de bir üçüncü ismin olmalı."

"Bu işte birlikte miyiz?"

"Duruma göre değişir, bunun için ailenden izin alman gerekiyor mu?"

Stephanie'nin ailesi kızlarının yaşamda kendisine bir yol çizmesini istiyordu. Geçmişte birçok kez bunu dile getirmişlerdi. Tabii ki, okuldaki derslerinden, koleje gitmekten ve iş başvurularından bahsediyorlardı. Muhtemelen, bu cümleyi dile getirirken akıllarına yaşayan iskeletler ve büyülü dünyalar hiç gelmemişti. Gelseydi, verdikleri tavsiye tamamen farklı olurdu.

Stephanie omzunu silkti. "Gerek yok."

"Pekâlâ, benim için sorun olmaz."

Arabanın yanına ulaştılar ve bindiler, yola çıkarlarken Stephanie yanında oturan dedektife baktı.

"Bahsettiğin Serpine neyin nesi?" diye sordu.

"Nefarian Serpine kötü adamlardan biridir. Artık Mevolent olmadığına göre, sanırım en kötü adam diyebiliriz."

"Adamın nesi kötü?"

Birkaç saniye motorun sesinden başka bir şey duyulmadı. Sonra Skulduggery, "Serpine bir Usta," dedi. "Mevolent'in en güvendiği adamlarından biriydi. China'nın dediğini duydun, kendisisin de Gordon gibi bir koleksiyoncu olduğunu söyledi. Serpine de bir koleksiyoncudur. Büyü toplar. İnsanların sırlarını öğrenmek için onlara işkence eder, sakat bırakır ve öldürür. Eski ayinlerin sırlarını açığa çıkartmak için sayısız suç işledi, şimdi kendisi gibi dini fanatiklerin nesillerdir aradığı ayinin peşinde. Ama savaş çıktığında, elinde bir... silah vardı. Bu günlerde sürprizlerle dolu bir adamdır, ama hâlâ eski silahını kullanır çünkü bu saldırıya karşı bir savunma yoktur."

"Silahı nedir?"

"Basitçe açıklamak gerekirse, acı çekerek ölüm."

"Acı çekerek ölüm... tek başına mı? Bir tabancadan veya başka bir şeyden mi çıkıyor?"

"Sadece kırmızı sağ elini sana doğru uzatır, ve dediğim gibi acılar içerisinde kıvranarak ölürsün. Bir çeşit kara büyüdür."

"Kara büyü mü?"

"Ölüm büyüleri, çok tehlikeli bir Usta disiplinidir. Nasıl yaptığını bilmiyorum, ama bir şekilde bu gücü edinmiş."

"Bahsettiğiniz Asa'nın tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Bir ilgisi yok. Hiçbir şey ile ilgisi yok."

"Pekâlâ, bu Asa nasıl bir şey?"

"Durdurulamaz yıkım gücü olan bir silah. Ya da gerçekten var olsaydı, öyle olurdu. Uyluk kemiğinin uzunluğunda bir değnektir... Aslında, belki bende bir resmi bile olabilir..."

Arabayı kenara çekti ve dışarıya çıkıp bagaj kapağını açtı. Stephanie şehrin bu kısmına daha önce hiç gelmemişti. Uzakta, kanalın üzerindeki köprüyü görebiliyordu. Kısa süre sonra Skulduggery yeniden direksiyona oturdu, araba yol alırken şimdi Stephanie'nin kucağında deri ciltli bir kitap vardı.

Stephanie, "Bu nedir?" diye sordu. Kopçasını açtı ve kitabın sayfalarına göz gezdirdi.

Skulduggery, "Popüler efsanelerimiz ve mitolojimiz," diye cevap verdi. "Asa'yı geçtin."

Stephanie geri döndü ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir adamın ucunda siyah kristal olan altın bir asaya uzandığı

renkli resme geldi. Asa parıldıyordu ve adam gözlerini eliyle siper etmişti. Hemen yandaki sayfada bir başka resim vardı. Asa yine adamın elindeydi, ama bu sefer etrafında yere çömelmiş ve başka tarafa bakan figürler vardı. "Bu adam kim?"

"Eskiler'den biridir. Efsanelere göre, ilk büyücülerdi. Elementlerin gücünü kullanan ve büyü yapan ilk insanlardı. Ölümlü dünyadan uzakta yaşar, ölümlülerle hiç ilgilenmezlerdi. Kendi yaşamları, kendi gelenekleri ve kendi Tanrıları vardı. Sonunda, kendi kaderlerini kendileri kontrol etmeye karar verdiler ve Tanrıları olan Yüzü Olmayanlar adı verilen korkunç varlıklara isyan ettiler. Bu topraklarda, gökyüzünde ve okyanuslarda savaştılar. Yüzü Olmayanlar ölümsüz oldukları için her savaşı kazandı, ama Eskiler onları durduracak kadar güçlü bir silah yaptı, Asa."

"Hikâyeyi iyi biliyor gibisin."

"Kamp ateşinin başında anlatılan hikâyeler sana şimdi tuhaf geliyor olabilir, ama filmler yokken biz böyle eğlendirdik. Yüzü Olmayanlar'ı sürdüler ve geldikleri yere gönderdiler."

"Bu resimde ne oluyor? Tanrıları mı öldürüyor?"

"Evet. Asa'nın gücü Eskiler'in özgür olma arzusundan gelir. Ellerindeki en büyük koz bu güçtü."

"Öyleyse, özgürlük için bir güç, diyebilir miyiz?"

"İlk zamanlarda öyleydi. Ama sonrasında, kendilerine ne yapacaklarını söyleyen Yüzü Olmayanlar olmayınca, Eskiler birbirine girdi ve kendi aralarında savaşmaya başladı. Asa'yı birbirlerine karşı kullandılar ve içini nefret ile doldurdular."

Karanlık yerini sokak lambalarının ışığına bıraktıkça, Skulduggery'nin kafatası hipnotize edici bir ritimle parıldıyordu.

"Eskiler'in sonuncusu," diye devam etti. "Tanrıları kovup tüm arkadaşlarını ve ailesini öldürdükten sonra, ne yaptığının farkına varmış ve Asa'yı dünyanın derinliklerine fırlatmış. Yer, Asa'yı içine alıp yutmuş."

"Sonra ne yapmış?"

"Sonra biraz kestirmiş. Bilmiyorum, bu bir efsane. Simgesel bir anlatım. Gerçekten olmamış."

"O zaman Serpine neden gerçek olduğunu düşünüyor?"

"İşte bu kısım biraz kafamı karıştırdı. Tıpkı efendisi gibi, Serpine de karanlık gizemlerin ve rahatsız edici efsanelerin bazılarına inanır. Yüzü Olmayanlar varken dünyanın çok daha iyi bir yer olduğuna inanır. O zamanki Tanrılar, insanlığa çok değer vermiyor, sadece kendilerine tapınılmasını istiyormuş."

"Aradığı ayin, Yüzü Olmayanlar'ı geri getirmekle mi ilgili?"

"Kesinlikle."

"Öyleyse, Yüzü Olmayanlar'ı geldikleri yere gönderen Asa'nın, onları geri getirebileceğine inanıyor, yanılıyor muyum?"

"İnsanlar söz konusu olan din olunca birçok şeye inanır."

"Sen bunlara inanıyor musun? Eskiler, Yüzü Olmayanlar veya diğerleri?"

"Ben kendime inanırım, Stephanie. Bu da bana yetiyor."

"Asa gerçek olabilir mi?"

"Düşük bir ihtimal."

"Peki tüm bunların benim amcamla ne ilgisi var?"

Skulduggery, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Böyle şeylere bu yüzden gizem diyorlar."

Arabanın içini ışık doldurdu ve dünya sallanmaya başladı. Korkunç bir çatırtı ve ardından metalin metale sürtünme sesi geldi. Stephanie emniyet kemeri takılı olmasına rağmen öne savruldu ve başını cama vurdu. Dışarıdaki manzara tersine dönerken Stephanie arabanın takla attığını anladı. Skulduggery'nin küfrettiğini duydu ve bir an için kendini ağırlıksız hissetti. Sonra Bentley yeniden yere çarptı ve kafası kontrol paneline vurdu.

Araç tekerlekleri üzerine kondu. Stephanie dizlerine baktı, gözleri açıktı ama beyni bir şey düşünemeyecek kadar şaşkındı. Zihninde açığa çıkan bir ses, *kendine gel*, de-

di. *Neler olduğunu anlamak için kendine gelmelisin.* Bentley hareketsizdi ve motoru susmuştu, ama bir başka motorun sesi geliyordu. Bir araba kapısı açıldı ve kapandı. *Kendine gel.* Ayak sesleri, koşarak biri geliyordu. Yukarıya bak. Yanındaki Skulduggery hiç hareket etmiyordu. *Kendine gel, biri senin için geliyor. Hemen şimdi!*

Aynı gece ikinci kez bir pencerenin patlama sesini duydu. Evdeki adam uzanıp Stephanie'yi yakaladı ve arabadan dışarıya çıkarttı.

6

PARÇALANMIŞ ADAM

ıyafetleri yırtık pırtıktı ve kararmıştı ama Gordon'un evindeki alev topu derisini hiç yakmamıştı. Bentley'in farlarının ışığında sürüklenirken, Stephanie adamın öfke ve nefret ile büzülmüş yüzünü gördü. Sonra yerden kaldırıldığını hissetti ve kendilerine çarpan arabanın motor kapağına çarptı. Adamın elleri boğazındaydı, parmakları gırtlağını sıkıyordu.

"Öleceksin," diye hırladı. "Eğer bana anahtarın nerede olduğunu söylemezsen, hemen şimdi, burada."

Stephanie adamın ellerini tutmuş kurtulmaya çalışıyordu. Başı ağrıyor, şakaklarındaki damarlar zonkluyordu. "Lütfen," diye fısıldadı. Nefes almaya çalıştı.

Adam, "Beni bir aptal gibi göstereceksin," dedi. "Eğer aptal bir anahtarı küçük ve aptal bir kızdan alamazsam, efendim benim yeteneksiz bir aptal olduğumu düşünecek."

Etraflarını kuşatan sokak boştu. Dükkânlar ve mağazalar gece olduğu için kapalıydı. Kimse sesini duymayacak, kimse kendisine yardıma gelmeyecekti. Skulduggery neredeydi?

Adam kızı yeniden havaya kaldırdı ve bir kez daha kaputa çarptı... Stephanie acı dolu bir çığlık attı ve adam üzerine eğildi, sağ kolunu çenesinin altına koydu. "Sıska boynunu kırabilirim," dedi.

Stephanie, "Ben anahtar hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" dedi.

"Eğer bir şey bilmiyorsan işime yaramazsın, seni hemen öldürebilirim."

Stephanie adamın ürkütücü yüzüne baktı ve mücadele etmekten vazgeçti. Karşı koymak yerine, başparmağını adamın omzundaki mermi deliğine soktu. Adam çığlık attı ve kızı bıraktı, küfrederek sendeledi. Stephanie aşağıya yuvarlandı ve Bentley'e doğru koştu. Skulduggery kapıyı açmaya çalışıyordu ama kazadan sonra bükülen kapıya bacağı sıkışmıştı.

Kırık pencereden, "Git!" diye bağırdı. "Uzaklaş!"

Stephanie arkasına baktı, yaklaşan figürü gördü ve arabadan uzaklaştı. Islak yolda ayağı kaydı, ama dengesini

sağladı ve koşmaya başladı. Adam hemen arkasındaydı ve bir eliyle yaralı omzunu tutuyordu.

Adam öne atıldı ve Stephanie kenara çekildi. Bir sokak lambasını yakaladı ve tutunarak etrafında döndü. Adam, Stephanie'nin göğsüne çarpmasıyla savruldu ve kaldırıma düştü. Stephanie ters tarafa yöneldi, iki arabanın ortasından geçip koşmaya devam etti. Sokak uzun ve genişti, bir yere gizlenmesine imkân yoktu. Bir ara sokağa daldı ve gölgelere adım attı.

Arkasından gelen sesleri duydu, ayak seslerinden anladığı kadarıyla adam kendisinden daha hızlıydı. Arkasına bakmaya cesaret edemedi, adımlarını hızlandıran korkunun kaçışını sabote etmesini istemiyordu. Sokak karanlık olduğu için ileride ne olduğunu göremiyor, bir adım ötesinde ne olduğunu bile bilmiyordu. Bir duvara çarpmak üzereyken son anda...

Duvar.

Stephanie son anda manevra yaptı, ellerini uzatıp kendini duvardan itti ve çok fazla ivme kaybetmeden koşmaya devam etti. Köşeyi döndüğü anda, adamın da kendisi gibi önünü görmediğini anladı. Adamın duvara çarpma sesini küfürler takip etti.

İleride karanlık son buluyordu. Stephanie bir taksinin geçtiğini gördü. Arkasından gelen adam kaydı ve tökezledi, aralarındaki mesafe biraz daha açıldı. Tek yapması gereken koşmaya devam edip birinden yardım istemekti, bu durumda adam kendisini takip etmeye cesaret edemezdi.

Stephanie gölgelerden dışarıya fırladı ve bir çığlık attı, ama taksi gitmişti ve sokak boştu. Bir kez daha çığlık attı, bu sefer hayal kırıklığıyla. Sokak lambaları yüzünden her şey turuncu bir parlaklığa bürünmüştü ve gölgesi önünde uzayıp gidiyordu. Arkasından yaklaşan gölgeyi gördü ve son anda kenara çekildi, adam koşarak yanından geçti.

Kanal ilerideydi, şehrin içinde akan kanal. Koşmaya başladı, adamın hâlâ arkasında olduğunu ve hızını arttırdığını biliyordu.

Adamın parmaklarını omzunda hissetti. İlk dokunuş kısa sürdü, ardından parmaklar omzuna yapıştı. Kanala ulaşmak üzereyken adamın omzunu sıkıca kavradığını hissetti. Adam kendisini geriye çekemeden Stephanie ileriye atladı. Arkasından gelen çığlığı duyunca, adamı da peşinden sürüklediğini fark etti. Sonra soğuk su her ikisini de kuşattı.

Soğuk bir an için Stephanie'yi sersemletti, ama kendini bırakmadı. Kollarını iki yana açıp Haggard sahilinde birçok kez yaptığı gibi suyu aşağıya itti. Şimdi yukarıya çıkıyor, ışıklara doğru yükseliyordu.

Yüzeye çıktığında nefes nefeseydi ve etrafına bakındı. Adamın yüzünde korku dolu bir ifadeyle suyun içinde çırpındığını gördü. Önce yüzme bilmediğini düşündü, sonra daha fazlası olduğunu anladı. Su adamın canını yakıyor, asit etkisi gösteriyor ve bedeninden et parçaları kopartıyordu. Çığlıkların yerini boğuk sesler aldı ve Stephanie adamın parçalanışını seyretti. Sonunda kanala sessizlik çöktü, artık ölmüş olmalıydı.

Suyun üzerinde yüzen et parçalarına arkasını döndü ve kıyıya doğru yüzdü. Elleri ve ayakları soğuk yüzünden uyuşmuştu, ama köprüyü arkasında bırakana kadar yüzmeye devam etti.

Kanalın kenarına ulaştı ve titreyerek kendini yukarıya çekti. Kollarıyla göğsünü sardı, ayakkabıları her adım atışında vıcık vıcık sesler çıkartıyordu ve saçları kafasına yapılmıştı. Koşarak Bentley'in yanına gitti.

Arabanın yanına ulaştığında Bentley'in boş olduğunu gördü. Stephanie geri adım attı ve ışıktan uzaklaştı. Yanından bir kamyon geçti, kaza yapan aracı görünce şoför hızını azalttı. Ama kimseyi göremeyince yoluna devam etti. Stephanie olduğu yerde hiç kıpırdamadı.

Bir süre sonra, kendisinin birkaç dakika önce girdiği ara sokaktan Skulduggery'nin çıktığını gördü. Ağır adımlarla

yürüyor, arabaya dönerken sokağın aşağısına ve yukarısına bakıyordu. Stephanie gölgelerden dışarıya çıktı.

"Hey," dedi.

Skulduggery, "Stephanie!" diye haykırdı. Kızın yanına koştu. "Sen iyisin!"

"Biraz yüzdüm." Dişlerinin takırdamaması için büyük çaba harcıyordu.

Skulduggery, "Ne oldu?" diye sordu. "Adam nerede?"

"Orada ve burada." Hafif rüzgâr ıslak kıyafetlerinin içine işliyordu. "Su bir şekilde... adamı parçalarına ayırdı."

Skulduggery başıyla onayladı. "Bazen olur."

Skulduggery elini öne uzattı ve Stephanie kıyafetleriyle saçlarının kuruduğunu hissetti. Buharlaşan su kafasının üzerinde bir sis bulutu oluşturdu. Stephanie, "Sen hiç şaşırmadın!" dedi.

Skulduggery sis bulutunu uzaklaştırdı ve kendi haline bıraktı. Sokağın üzerine kısa süreli bir yağmur yağdı. "Bazı Usta büyülerinin bedeli ağırdır. Gordon'un evinde gördün, adam kendini ateşe karşı dayanıklı hale getirmiş, muhtemelen de bununla gurur duyuyordur. Ne yazık ki, ateşe dayanıklı olmanın karşılığında suya karşı hassasiyeti artmış. Her büyük büyünün bir dezavantajı vardır."

Parmaklarını şıklatıp ateş çıkartınca Stephanie ısınmaya başladı.

"Güzel numara," dedi. "Bir ara bana da öğretmelisin."

Stephanie güçlükle de olsa arabanın kapısını açtı. Koltuğun üzerindeki kırık camları temizledi ve oturdu, emniyet kemerini taktı. Skulduggery arabanın diğer tarafına dolaştı ve direksiyonun arkasındaki yerini aldı. Anahtarı çevirdi, motor önce şikâyet etti, sonra kendine geldi.

Stephanie'nin bedeni yorgundu, zihni de yorgundu. Kolları ağırlaşmıştı ve gözleri kapanıyordu. Cebinden cep telefonunu çıkarttı, mucizevi bir biçimde kanalın suyu cihaza zarar vermemişti. Bir düğmeye bastı ve saate baktı, inledi ve dışarıya bakınca güneşin doğmak üzere olduğunu gördü.

Skulduggery, "Sorun nedir?" diye sordu. "Yaralandın mı?"

Stephanie, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama hemen Gordon'un malikânesine dönmezsem ne olur bilemem. Annem beni almaya gelecek."

"Mutlu görünmüyorsun."

"Ben, eski dünyama geri dönmek istemiyorum. Başkalarının işine burnunu sokan komşuları ve huysuz teyzeleri olan sıkıcı bir mahallede yaşıyorum."

"Geri dönmek yerine bir gecede iki kez saldırıya uğradığın bir dünyada olmayı mı tercih edersin?"

"Kulağa mantıklı gelmediğini biliyorum, ama evet."

"Bugün geç saatlerde bir dostumu görmeye gideceğim, bize yardım edebilecek birine ihtiyacımız var. İstersen benimle gelebilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Bence bu gibi işler için yaratılmışsın."

Stephanie başıyla onayladı ve omzunu silkti. Yeniden konuştuğunda sesine neşesini yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu. "Ya büyü?"

"Ne olmuş büyüye?"

"Bana öğretecek misin?"

"Sen büyü yeteneğin olup olmadığını bile bilmiyorsun."

"Nasıl öğrenirim? Bir test veya başka bir şey var mı?"

"Evet, kafanı kesebiliriz. Yerine yenisi çıkarsa büyü gücünün olduğunu öğrenmiş oluruz."

"Yine şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Fark etmene sevindim."

"Öyleyse, bana öğretecek misin?"

"Ben bir öğretmen değilim, bir dedektifim. Zaten bir kariyerim var."

"Ah, pekâlâ. Ben sadece, nasıl bir şey olduğunu merak ettim, sen her şeyi biliyorsun."

"İltifatlarına kanmam."

"Ama, bana bir şey öğretmek istemiyorsan, seni anlarım. Sanırım bu konuda China'dan yardım isteyebilirim."

Skulduggery yanında oturan kıza baktı. "China sana bir şey öğretmez. Kendi çıkarına değilse kimseye iyilik yapmaz. İlk bakışta fark etmemiş olabilirsin, sana iyi davrandığını düşünüyor da olabilirsin, ama asla China'ya güvenemezsin."

"Pekâlâ."

"Pekâlâ. Anlaştık mı?"

"Anlaştık, China'ya güvenmeyeceğim."

"Güzel. Bu konuyu tatlıya bağlamamıza sevindim."

"O zaman büyüyü bana sen öğreteceksin?"

Skulduggery iç geçirdi. "Seninle uğraşmak çok zor, değil mi?"

"Okuldaki öğretmenlerim de böyle diyor."

Skulduggery, "Bu, çok eğlenceli olacak," dedi.

"Biliyorum."

Skulduggery, Stephanie'yi Gordon'un malikânesi önünde bıraktı. Yarım saat sonra kızın annesinin arabası su birikintilerinin içinden geçerek eve ulaştı, Stephanie annesini karşılamak için dışarıya çıktı. Annesinin dikkatini evden uzak tutmaya çalıştı, çünkü malikânenin ön kapısı menteşeleri üzerinde güçlükle ayakta duruyordu.

Annesi Stephanie arabaya binerken, "Günaydın," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Stephanie başıyla onayladı. "Evet, her şey yolunda."

"Biraz yorgun gibisin."

"Ah, teşekkürler anne."

Araba çıkış kapısına doğru ilerlerken kadın bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Söylesene, gecen nasıldı?"

Stephanie önce duraksadı, sonra omzunu silkti. "Olaysız geçti."

7

SERPINE

efarian Serpine'nin bir ziyaretçisi vardı.

Kağıt Adamlar şatosunun koridorlarında yürürken Serpine'yi saygıyla selâmladı. Uzaktan gerçek görünüyor, ama yakına girince yaşamın ucuz taklitlerinden başka bir şey olmadıkları anlaşılıyordu. Kağıda benzeyen derileri sadece bir kabuktu ve en kötü gazlarla içeriden şişirilmişti. Sadece elleri ve ayakları sert ve maddesel formdaydı, yürürken ayakları gürültülü sesler çıkartıyor elleri ağırlık yaparak aşağıya sarkıyordu. Bu yüzden, daima kambur duruyorlardı.

Ana salona yaklaşırken sayıları artmaya başladı. Basit yaratıklardı, sadece kendilerine söylenileni yapıyor ve şimdi ziyaretçiye ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Serpine ana salona girdi ve Kağıt Adamlar kenara çekilince siyah elbiseli bir adam açığa çıktı.

Serpine kibarca, "Bay Bliss," dedi. "Öldüğünüzü düşünüyordum."

Bliss, "Ben de öyle duydum," diye cevap verdi. Kas yığını zarif bir adamdı ve Serpine kadar uzun boyluydu. Serpine'nin uzun siyah saçları ve zümrüt yeşili gözleri vardı, ama Bliss kel kafalıydı ve gözleri donuk maviydi. "Aslında, bu söylentiyi ben kendim çıkarttım. Emekliye ayrıldıktan sonra, insanların beni rahat bırakmasını istedim."

"Bıraktılar mı?"

"Ne yazık ki, hayır."

Serpine, Kağıt Adamlar'a salonu terk etmelerini işaret etti, sonra misafirini çizim odasına aldı.

Serpine, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu. Likör dolabına doğru yürüdü. "Yoksa saat çok mu erken?"

Bliss, "Ben buraya iş için geldim," dedi. "Yaşlılar ilgili bir iş için."

Serpine arkasına döndü ve gülümsedi. "Yaşlılar nasıl?"

"Endişeliler."

"Ne zaman değiller ki?"

Serpine pencerenin kenarındaki koltuğun yanına yürüdü ve otururken doğan güneşi seyretti. Bacak bacak üzerine attı ve Bliss'in devam etmesini bekledi. En son bir araya geldiklerinde, bir fırtına içinde bulundukları mekanı parçalarına ayırırken birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı. Bliss'in şimdi hareketsiz ayakta dikiliyor olması, adamın da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. Bay Bliss, ihtiyatlıydı.

"Yaşlılar beni çağırdı çünkü dört gün önce içlerinden iki kişi kayboldu, Clement Gale ve Alexander Slake."

"Çok yazık, ama ben ikisini de yakın zamanda gördüğümü hatırlamıyordum."

"İkisine de, seni gözetleme görevi verilmişti."

"Casusluk?"

"Pek sayılmaz, sadece gözlem. Eskiler, kimsenin Barış'ı ihlal etmediğinden emin olmak için, Mevolent'in adamlarından birkaçını gözetim altında tutmanın faydalı olacağını düşündü. Sen her zaman listenin en tepesindeydin."

Serpine gülümsedi. "Ve sen, adamların ortadan kaybolmasıyla benim bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun? Ben artık bir barış adamıyım, savaşla işim yok. Bilginin peşindeyim."

"Sırların peşindesin."

"Bu çok uygunsuz bir şeymiş gibi konuşuyorsun, Bliss. Kayıp gözlemcilere gelince, belki birden ortaya çıkarlar ve

güvendedirler. Sonra Yaşlılar da emekliliğinde seni rahatsız ettikleri için senden özür diler."

"Dün adamları bulduk."

"Ah?"

"Ölüler."

"Ne kadar korkunç."

"Bedenlerinde hiç iz yoktu, nasıl öldüklerini anlayamadık. Tanıdık geliyor mu?"

Serpine bir süre düşündü, sonra bir kaşını havaya kaldırdı ve eldivenli elini gösterdi. "Sence bu mu yaptı? Adamları benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Bu gücü yıllardır kullanmadım. Bu gücü ilk öğrendiğimde mükemmel bir şey olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bana bir lanet gibi geliyor, Mevolent'e hizmet ederken yaptığım hataları ve günahları hatırlatıyor. Sana bunu itiraf etmekten çekinmem, Bay Bliss, hayatım boyunca yaptıklarımdan çok pişmanım."

Bliss yerinden kıpırdamadı. Serpine az kalsın bir kahkaha atıp her şeyi mahvedecekti ama masum görüntüsünü korumayı başardı.

Bliss, "İşbirliğin için teşekkür ederim," dedi. Arkasına döndü. "Eğer soracak bir şeyim olursa seni yine ziyaret ederim."

Serpine adam kapıya ulaşana kadar bekledi. "Korkmuş olmalılar," dedi.

Bliss durdu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Seni gönderdiler, değil mi? Neden dedektifi göndermediler, merak ediyorum."

"Skulduggery Pleasant başka bir olay ile ilgileniyor."

"Öyle mi? Belki de, senden korkacağımı düşünmüşlerdir."

"Beni dinleyeceğini düşündüler. Barış, iki taraf da arzuladığı sürece devam edecek. Eskiler devam etmesini istiyor."

"Ne güzel."

Bay Bliss kafasından geçenleri okumaya çalışıyormuş gibi Serpine'ye baktı. "Dikkatli ol, Nefarian. Bu yolun sonunda seni bekleyen şeyler hoşuna gitmeyebilir."

Serpine gülümsedi. "Bir şeyler içmek istemediğine emin misin?"

"Yakalamam gereken bir uçak var."

"Güzel bir yere mi gidiyorsun?"

"Londra'da biriyle buluşacağım."

"Umarım işlerin yolunda gider. Başka zaman birlikte bir şeyler içeriz."

"Belki."

Bay Bliss başıyla selâm verdi ve dışarıya çıktı.

8

GHASTLY

Stephanie eve gider gitmez yatağa girdi ve saat öğleden sonra ikiyi geçerken uyandı. Banyoya girdi ve duş aldı, suyun altındayken bedeni sızlıyordu. Yolda sürüklendiği için dizleri çizilmişti, bacaklarında morluklar vardı, boynu tutulmuştu.

Suyu kapattı ve küvetten çıktı, kurulandı, üzerine temiz bir pantolon ve tişört giydi. Çıplak ayak, kirli kıyafetlerini alt kata götürdü ve çamaşır makinesine attı. Biraz deterjan koydu ve makineyi çalıştırdı. Ancak midesine bir şeyler girdikten sonra önceki akşam yaşadıklarını düşünmeye başladı.

Kendi kendine, *galiba gerçekti*, diye düşündü.

Ayakkabılarını giydi ve dışarıya çıkınca güneşin sıcaklığını yüzünde hissetti. Sokağın sonuna ulaşınca, eski iskeleyi geçti ve geniş caddeye doğru yürüdü. Her şey normaldi. Çocuklar futbol oynuyor, bisiklete biniyor ve gülüyordu. Köpekler kuyruklarını sallayarak etrafta dolaşıyor, komşular birbirleriyle sohbet ediyordu. Her şey eskisi gibiydi. Yürüyen iskeletler, büyü veya kendisini öldürmeye çalışan adamlar yoktu.

Bir günde yaşamında ne kadar çok şeyin değiştiğini düşününce ağzından çılgınca bir kahkaha çıktı. Sıradan bir dünyada yaşayan sıradan bir kızken, suda eriyen garip adamların hedefi olmuş ve amcasının öldürülmesi ardındaki sır perdesini aralamaya çalışan bir iskelet dedektife yardım etmişti.

Stephanie sersemledi. Amcası öldürülmüş müydü? Bunu da nereden çıkartıyordu? Doktorun söylediğine göre Gordon doğal nedenlerden dolayı ölmüştü. Kaşlarını çattı. Ama bu doktorlar, yürüyen ve konuşan iskeletlerin dünyasında yaşamıyordu. Yine de, neden amcasının öldürüldüğünü düşünüyordu? Böyle bir şey nereden aklına gelmişti?

China, "Bazı eşyalar sahibinin izni olmadan alınamaz," demişti. "Çalınamazlar. Birinin güçlerini açığa çıkartabilmesi için eşyanın sahibinin ölmesi gerekir."

Kendisine saldıran adam her kimse bir şeyin peşindeydi. Küçük bir kızı öldürmeyi göze alacak kadar çok istedikleri bir şey vardı. Eğer aradıkları şey bu kadar önemliyse, Gordon'un doğal yollardan ölmesini beklerler miydi?

Stephanie ürperdi. Gordon cinayete kurban gitmişti. Birisi adamı öldürmüştü ve kimse bu konuda bir şey yapmıyordu. Kimse sorular sormuyor, bunu kimin yaptığını araştırmıyordu.

Sadece Skulduggery.

Stephanie gözlerini kıstı. İskelet dedektif Gordon'un öldürüldüğünü biliyor olmalıydı. İlk karşılaştıklarında bunu bilmiyorsa da kütüphanede olayı çözmüş olmalıydı. Muhtemelen China da bunu biliyordu ama her ikisi de kendisine bir şey söylememişti. Belki de böyle bir şeyle başa çıkabileceğini ve bunun kendisini ilgilendirmeyeceğini düşünüyorlardı. Sonuçta, bu olay Stephanie'nin yaşadığı dünyayı ilgilendirmiyordu, ama Gordon da amcasıydı.

Arkasına bir araba yanaştı. İnsanlar araca baktı. Stephanie arkasına dönünce bir Bentley gördü.

Aracın şoför tarafı önceki akşamki kazadan sonra hâlâ ezik, ön cam çatlaktı. Pencerelerden üç tanesinin camı yoktu ve kaportanın sol tarafında çirkin çizikler göze çarpıyordu. Motorun her zamanki hırıltısının yerini alan can çekişen gürültü kontak kapatılınca sustu. Skulduggery, şapkası,

eşarbı ve güneş gözlükleriyle, dışarıya çıkmak istedi ama kapı açılmadı.

Stephanie, "Oh, Tanrım," dedi.

Skulduggery'nin kapıdan uzaklaştığını ve ayağını havaya kaldırdığını gördü. Kapıyı tekmeledi ve dışarıya çıktı, sonra üstünü başını düzeltti.

Neşeli bir ses tonuyla, "Tünaydın," dedi. "Ne güzel bir hava, değil mi?"

Stephanie, "İnsanlar bize bakıyor," diye fısıldadı.

"Gerçekten mi? Ah, sanırım bakıyorlar. Ne güzel. Gitmeye hazır mısın?"

Stephanie, "Vereceğin cevaba bağlı," dedi. Kısık bir ses tonuyla, yüzündeki gülümsemeyi koruyarak konuşuyordu. "Amcamın öldürüldüğünü bana ne zaman söyleyecektin?"

Kısa süreli bir sessizlik oldu. "Ah, demek kendi kendine çözdün."

Stephanie iki binanın arasındaki dar bir sokağa girdi, Haggard'ın dedikoducu insanlarından mümkün olduğunca uzaklaştı. Skulduggery önce tereddüt etti, sonra hızlı adımlarla kıza yetişti.

"Sana söylememek için iyi bir sebebim vardı."

"Umrumda değil." Artık kimse kendisine bakmadığı için Stephanie gülümsemeyi bıraktı. "Gordon öldürüldü, Skulduggery. Bunu bana nasıl söylemezsin?"

"Bu çok tehlikeli bir iş. Benim de bir parçası olduğum dünya çok tehlikeli."

Stephanie birden durdu. Skulduggery yürümeye devam etti, sonra kızın yanında olmadığını fark etti ve arkasına döndü. Stephanie kollarını göğsünde birleştirdi. "Eğer baş edemeyeceğimi düşünüyorsan–"

"Hayır, yetenekli olduğunu zaten ispatladın." Ses tonu hafifçe değişti. "Seninle karşılaştığım gün, tehlikeli diye bir işi bırakmayacak kadar inatçı biri olduğunu anlamıştım. Mümkün olduğunca seni olayların dışında tutmaya çalışıyordum. Beni anlamak zorundasın, Gordon benim dostumdu. En sevdiği yeğenini tehlikeye atmamak için elimden geleni yapmak zorundaydım."

"Artık tehlikeye atıldım, bundan sonrası senin kararlarına bağlı değil."

"Evet, haklısın."

"Artık benden bir şey saklamayacaksın, değil mi?"

Skulduggery elini göğsüne götürdü. "Kalbim üzerine yemin ederim, bir daha asla."

"Pekâlâ."

Skulduggery başıyla onayladı ve Bentley'in yanına geri döndüler.

Stephanie, "Ama aslında senin bir kalbin yok," dedi.

"Biliyorum."

"Teknik olarak da ölü sayılırsın."

"Bunu da biliyorum."

"O zaman, anlaştık demektir."

Araba yol alırken Stephanie, "Nasıl biri?" diye sordu.

"Kim nasıl biri?"

"Konuşacağımız adam. İsmi nedir?"

"Ghastly Bespoke."

Stephanie doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için Skulduggery'ye baktı, ama bunu bir kurukafaya bakarak anlayamazdı. "Neden kendisine Ghastly demiş?"

"Her tür isim herkese yakışır. Ghastly benim terzim, aynı zamanda da en yakın dostlarımdan biridir. Bana nasıl dövüşüleceğini ilk öğreten kendisidir."

"Nasıl biridir?"

"Saygılı, onurlu, dürüst bir adamdır. Sen benim söylediklerime bakma, çok eğlenceli biridir. Ayrıca, büyüden pek hoşlanmaz..."

"Büyüyü sevmez mi? Nasıl olur da sevmez?"

"Büyü ilgisini çekmiyor. Kitaplarda okuduğu ve televizyonda seyrettiği dünyayı tercih ediyor. İçinde polisler, hırsızlar, spor ve dram olan dünyayı. Eğer seçim şansı olsaydı, muhtemelen içinde büyü olmayan dünyada yaşardı. Bu şekilde, bir okula gider, bir işe girer ve normal bir yaşam

sürebilirdi. Tabii ki asla seçim şansı olmadı. Bence böyle bir şansı hiçbir zaman da olmayacak, emin olabilirsin."

"Neden?"

Skulduggery bir süre tereddüt etti, sanki hangi kelimeleri kullanacağını arıyordu. Sonra kıza Ghastly'nin çok çirkin olduğunu söyledi.

"Sadece sevimsiz değil," dedi. "Tipsiz de değil, gerçekten ama gerçekten çok çirkindir. Annesi hamileyken lanetlenmiş ve bu yüzden yüzünde yaralarla doğmuş. Çocuğu iyileştirmek için her şeyi denediler, büyüler, iksirler, tılsımlar, çeşitli kremler, ama hiçbiri işe yaramadı."

Skulduggery, Ghastly'nin çocukken arkadaşlarına boks sevgisini babasından, dikiş dikmeyi ise annesinden öğrendiğini söylediğini anlattı. Ama gerçekte, sürekli olarak dikiş diken kişi babasıydı, annesi ise boks turnuvalarına katılan ve ardı ardına yirmi iki galibiyet almakla övünen bir kadındı. Skulduggery kadını dövüşürken bir kez seyretmişti. Sağ kroşesi bir adamın kafasını bedeninden ayırabilirdi. Söylentiye göre, bunu zaten bir kez yapmıştı.

Her şeye rağmen, Ghastly iki farklı disiplinin arasında kalmış, zaten yeterince çirkin olduğuna kanaat getirip boks yerine terziliği seçmişti.

Skulduggery, "Terzi olmayı tercih ettiği için mutluyum, dedi. "Sıra dışı kıyafetler tasarlar."

"Adamı görmeye gitmemizin sebebi yeni bir takıma ihtiyacın olması mı?"

"Pek sayılmaz. Ghastly'nin ailesi, dünyanın dört bir tarafından getirilmiş Eskiler ile ilgili birçok sanat eseri, tablo ve yazıta sahiptir. Ellerinde bazı nadir bulunan eserler de vardır. Asa hakkında insanların bildikleri şeylerin çoğu unutulmuş efsanelerden ibaret. Ghastly'nin koleksiyonundaki kitaplarda efsanenin çok daha detaylı bir versiyonunu bulabiliriz. Asa tam olarak ne işe yarıyor ve biri Asa'nın güçlerine karşı kendini nasıl korur, öğrenebiliriz."

Arabayı park edip dışarıya çıktılar. Mahalle harap ve pis bir yerdi, insanlar Bentley'e bakmadan hızlı adımlarla sokaklarda yürüyordu. Yanlarından geçen yaşlı bir teyze Skulduggery'ye selâm verdi.

Stephanie, "Bana bahsettiğin gizli topluluklardan biri de burası mı?" diye sordu.

"Öyle. Sokakları mümkün olduğunca ilgi çekmeyecek halde bırakırız, böylece yoldan geçen biri durup etrafta gezinmek istemez."

"Bu konuda çok başarılısınız."

"Şimdiye kadar fark etmiş olman gerekir, görünüş her zaman aldatıcıdır. Bunun gibi mahalleler, duvar yazıları, çerçöp yığınları ve pislik içinde olanlar, ziyaret edebileceğin en güvenli yerlerdendir. Evlerin kapılarından birini açar

ve içeriye girersen, gerçekle yüzleşirsin. Yüzeydeki görüntü hiçbir şeydir, Stephanie."

Stephanie, Skulduggery'i takip edip köşedeki dükkâna doğru yürürken, "Bunu hatırlamaya çalışırım," dedi. Gözleri bir tabela aradı. "Burası terzi dükkânı mı?"

"Evet, terzi burası."

"Ama tabelası yok ve vitrinde de hiç kıyafet görmüyorum. Dükkânın açık olup olmadığını nasıl anlıyorlar?"

"Ghastly'nin reklam yapmasına gerek yok. Çok özel müşterileri vardır, sekiz kollu bir ahtapot adam için ölçü alırken sıradan bir insanın içeriye girmesine izin veremez."

"Sen ciddi misin? Sekiz kollu ahtapot adam konusunda?"

Skulduggery kapıya doğru yürürken, "Sadece ahtapot adamlardan oluşan bir koloni bile var," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Yüce Tanrım, tabii ki yok, Stephanie. Bu çok aptalca olurdu."

Stephanie'nin bir şey söylemesine izin vermeden ön kapıya yürüdü. Kapı kilitli değildi ve içeriye girdi. Stephanie dükkânın ne kadar temiz, parlak ve sıradan olduğunu görünce çok şaşırdı. Aslında ne beklediğini kendisi de bilmiyordu, hareket eden ve içeriye girenleri yemeye çalışan mankenler mi? İçeride güzel bir koku vardı, rahatlatıcıydı.

Ghastly Bespoke tezgâhın arkasındaki odadan çıktı ve gelenleri görünce gülümsedi. Sıcak bir biçimde Skulduggery ile tokalaştı. Geniş omuzlu bir adamdı ve tüm yüzünde yaralar vardı. Skulduggery misafirini tanıtmak için Stephanie'ye dönünce, kızın şaşkın gözlerle Ghastly'ye baktığını gördü ve omzunu silkti.

"Onu boşver," dedi. "Öyle bakar. Yeni insanlarla tanışınca böyledir."

Ghastly, "Ben buna alıştım," dedi. Gülümsemeye devam etti. "Tokalaşmak ister misiniz, bayan? Yoksa daha basit bir şey ile, el sallayarak mı başlamayı tercih edersiniz?"

Stephanie yüzünün kızardığını hissetti ve çabucak elini uzattı. Elleri normaldi ve yaralı değildi ama sert ve güçlüydü.

Adam, "Bir ismin var mı?" diye sordu.

Stephanie, "Henüz yok," diye cevap verdi.

"Gerçekten emin değilsen sakın kendine bir isim almaya çalışma. Bu hayat herkese uygun değildir."

Stephanie başıyla onayladı ama adamın ne demeye çalıştığından emin değildi. Adam bir süre baştan aşağıya Stephanie'yi süzdü.

"Başınız belaya mı girdi?"

Skulduggery, "Biraz," diye cevap verdi.

"O zaman uygun kıyafetlere ihtiyacınız var demektir." Ghastly küçük bir defter çıkarttı ve notlar almaya başladı. "En sevdiğiniz renk nedir, bayan?"

"Özür dilerim?"

"Giymek için, sevdiğin renk?"

"Anlayamadım, özür dilerim."

"Diktiğim kıyafetler yalnızca mükemmel bir terzilik örneği değildir. Bazen, duruma göre, özel gereksinimleri de dikkate alırım."

Skulduggery, "Bu iş bitene kadar seni koruyacak bir şey," diye açıkladı. "Ghastly sana bir kıyafet dikebilir, çok resmi bir şey değil ama muhtemelen hayatını kurtaracaktır."

Ghastly, "Moda," dedi. Omzunu silkti. "Yaşam ile ölüm arasındaki çizgidir." Kalemi hazırdı. "Öyleyse, bir kez daha, tercih ettiğin bir renk var mı?"

"Ben... parasını ödeyebileceğimden emin değilim."

Ghastly omzunu silkti. "Skulduggery'nin hesabına yazarım. Olur mu?"

Stephanie gözlerini kırpıştırdı. Tüm kıyafetlerini annesiyle alırken, şimdi böyle bir teklifi beklemiyordu. "Bilmiyorum, emin değilim... Siyah?"

Ghastly başıyla onayladı ve defterine bir şeyler yazdı. "Siyah iyi bir seçim." Skulduggery'e baktı. "Kapıyı kilitleyeyim," dedi. "Sonra oturur konuşuruz."

Ghastly kapıyı kilitlerken, Skulduggery ve Stephanie tezgâhın arkasındaki odaya girdi. Duvarlardaki dev raflarda her tür malzeme ve kumaş düzenli bir biçimde sıralanmıştı. Odanın ortasında bir çalışma masası, arkada bir kapı daha vardı.

Stephanie, "Bana kıyafet mi dikecek?" diye fısıldadı.

"Evet, dikecek."

"Önce bir ölçü falan alması gerekmiyor mu?"

"Tek bir bakış, ihtiyacı olan budur."

Küçük oturma odasına geçtiler ve Ghastly de kısa süre sonra yanlarına geldi. Skulduggery ve Stephanie dar koltukta otururken Ghastly tam karşılarına bir sandalye çekti. Her iki ayağını da yere bastı.

"Konu nedir?" diye sordu.

Skulduggery, "Gordon Edgley cinayetini araştırıyoruz," diye cevap verdi.

Ghastly kısa bir süre sessizliğin ardından, "Cinayet mi?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Gordon'u kim öldürmek isteyebilir?"

"Serpine'nin yaptığını düşünüyoruz. Bence, bir şeyin peşindeydi."

Ghastly kaşlarını çatarak, "Kurukafa," dedi. "Ne zaman benden yardım istesen, beni çağırır ve bir yerlere götürür-

sün, sonra da başımız belaya girer. Daha önce hiç neler olup bittiğini açıklamamıştın, şimdi neden açıklıyorsun?"

"Şimdi farklı bir yardıma ihtiyacım var."

"Öyleyse, birine vurmama ihtiyacın yok mu?"

"Serpine'nin neyin peşinde olduğu konusunda yardımına ihtiyacımız var."

Ghastly, "Anlıyorum," dedi. Başıyla onayladı.

"Anlamadın, değil mi?"

Ghastly hemen, "Hayır," diye cevap verdi. "Benden ne istediğini anlayamadım."

Stephanie, "Serpine'nin Eskilerin Asası'nın peşinde olduğunu düşünüyoruz," dedi. Skulduggery'nin yanındaki mindere biraz daha çöktüğünü fark etti.

Ghastly, "Neyin peşinde olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu. Gülümsemesi yeniden yüzüne geri döndü. "Ciddi değilsiniz, değil mi? Dinleyin, dostum bu konuda ne diyor bilemem ama Asa gerçek değil."

"Serpine gerçek olduğunu düşünüyor. Bunun Stephanie'nin amcasının ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanıyorum."

Ghastly, "Kaybın için üzgünüm," dedi. "Gerçekten. Gordon'a saygı duyardım. Bu dünyada büyü olduğunu bilir ama büyü yapmayı arzulamazdı. Sadece gözlemlemek ve yazmak isterdi. Umarım bu gücü sana da geçmiştir."

Stephanie bir cevap vermedi, Skulduggery kıza bakmadı.

Ghastly, "Ama," dedi. "Gordon'un ölümünün nesilden nesile aktarılırken sürekli olarak değişen bir efsane ile ilgili olduğunu düşünmek çok saçma. Kalp krizi geçirdi. Bir ölümlüydü, öldü. Ölümlüler böyledir, adamı rahat bırakın."

"Bence amcam ya Asa'nın yerini biliyordu ya da Asa'ya sahipti. Serpine amcamı öldürdü, şimdi nerede olduğunu biliyor ve bu yüzden anahtarı istiyor."

"Hangi anahtar?"

"Belki de Asa'nın anahtarıdır. Emin değiliz. Tek bildiğimiz şey, anahtarı almak için iki kez beni öldürmeye çalıştığı."

Ghastly olumsuzca başını iki yana salladı. "Bu senin dünyan değil."

"Artık bir parçasıyım."

"Sadece içine adım attın. Büyüyü, büyücüleri ve yaşayan bir iskeleti gördün. Bahse girerim çok keyif alıyorsundur. Ama neleri riske attığın hakkında en ufak bir fikrin yok."

Skulduggery bir şey söylemedi, Stephanie ayağa kalktı.

Stephanie, "Biliyor musun?" dedi. "Benim için, bu bir macera. Bunu söylemeye çalışıyorsun, değil mi? Evet, haklısın. Ben bunu büyük bir macera olarak görüyorum, gördüklerim karşısında heyecanlıyım, etkilendim ve büyülendim. Etkileyici insanların etkileyici şeyler yaptıkları-

na şahit oldum." Bakışları sertleşti. "Ama sakın, bir an için bile, bunun benim için bir oyun olduğunu düşünme. Amcam bana bir servet bıraktı, istediğim her şeyi bana verdi. Tüm bunları benim için yaptı ama şimdi ölü. Bu yüzden, şimdi benim amcam için bir şeyler yapmam lazım. Amcamı kimin öldürdüğünü bulmak zorundayım, bunun yanlarına kâr kalmasına izin veremem. Ben amcamın tarafındayım."

Ghastly, "Bu delilik!" dedi. Sandalyesinde öne eğildi. "Asa bir peri hikâyesidir!"

"Ben var olduğuna inanıyorum."

"Tabii ki, var olduğuna inanırsın! Her şeyin olabileceğini düşündüğün bir dünyanın içine çekildin, ama burada işler böyle yürümez. Amcan bu işe bulaşmış olabilir ve dediğin gibiyse bu yüzden öldürülmüş olması muhtemel. Sen de aynısını yapmaya bu kadar hevesli misin? Ateşle oynuyorsun."

"Burada herkes ateşle oynuyor."

Skulduggery, "Olayların gelişimi hiç de beklediğim gibi olmadı," dedi.

Ghastly, "Bu gibi konularda kurallarımız vardır," dedi. Kızı umursamadı ve Skulduggery'e döndü. "Herkesi varlığımızdan haberdar etmememizin bir sebebi var. Bunun en güzel örneklerinden biri de karşımızda duruyor."

Stephanie öfkelendi, ama sesi çatlak çıkıp kendisini ele vereceği için susmayı tercih etti. Ghastly'nin yanından geçip ön kapıya yürüdü, kilidi açtı ve dışarıya çıktı. Sinirden midesi bulanıyor, parmakları bükülüyordu. İnsanların kendisini dengi gibi görmemesinden, küçük görülmekten ve birilerinin sürekli olarak kendisini korumasından nefret ediyordu. Bir ortamda, hiç yokmuş gibi davranılmasını da sevmiyordu.

Skulduggery birkaç dakika sonra dışarıya çıktı, şapkası kafasındaydı. Bentley'e sırtını yaslamış kızın yanına yürüdü. Stephanie kollarını göğsünde birleştirmiş, bakışlarını kaldırımdaki bir çatlağa dikmişti.

Sonunda, "Düşündüğümden daha iyiydi," dedi. Kız cevap vermeyince başıyla onayladı ve ekledi. "Ghastly ile nasıl tanıştığımı sana anlatmış mıydım?"

"Merak etmiyorum."

"Ah, pekâlâ. Nasıl istersen." Sessizlik uzun sürdü. "Çok ilgi çekici bir hikâye değil, ama içinde korsanlar var."

Stephanie, "Umrumda değil," dedi. "Bize yardım edecek mi?"

"Aslında, bu işte seni yanıma almış olmamdan hiç hoşlanmıyor ve bu kararımı tasvip etmiyor."

Stephanie öfkeli bir ses tonuyla, "Gerçekten mi?" diye karşılık verdi.

"Sorumsuzca davrandığımı düşünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Geçmişte sorumsuzca davrandığım olmuştu. Böyle bir şeyi yine yapıyor olabilirim."

"Tehlikede olduğumu düşünüyor musun?"

"Ah, evet. Serpine hâlâ, peşinde olduğu anahtar nasıl bir şey ise, sende olduğunu düşünüyor. Kim olduğunu ve nerede olduğunu öğrenir öğrenmez, peşinden birini daha gönderecektir. Abartmıyorum, başın büyük belada."

"O zaman birbirimize karşı dürüst olalım, tamam mı? Ben bu işi bırakamam. Artık istesem de, eski sıkıcı ve sıradan yaşamıma geri dönemem. Çok fazla şey gördüm. Bu işin içindeyim. Öldürülen benim amcam, tehlikede olan da benim hayatım, ama ben kaçmayacağım. Kararım kesin."

"Pekâlâ, anlaştık."

"Öyleyse neden burada dikiliyoruz?"

Skulduggery, "Bunu benim sormam gerekiyor," diye cevap verdi. Bentley'in kapılarını açtı. İçeriye girdiler ve anahtar çevrilince motor çalıştı. Skulduggery iç görüş aynasıyla dikiz aynalarını kontrol etti. Ama sonra, artık dikiz aynalarının olmadığını anımsadı ve yola çıktı.

Stephanie, "Aile koleksiyonuna bakmayacak mıyız?" diye sordu.

"Ghastly iyi bir adamdır ve iyi bir dosttur, her zaman yanında olmasını isteyeceğin biridir ama aynı zamanda tanıdığım en inatçı adamdır. Dört gün içerisinde, bir süre düşündükten sonra, fikrini değiştirecek ve istediğimizi bize gösterecektir, ama o zamana kadar koleksiyonuna göz atma şansımız yok."

"Kitaplar China'nın kütüphanesinde yok mu?"

Skulduggery gülmek ile homurdanmak arası bir ses çıkarttı. "China yıllardır bu kitapların peşinde, ama kitaplar ulaşamayacağı bir yerde kilitli."

"Sen nerde olduklarını biliyor musun?"

"Mahzen'de."

"Bir mahzen mi? Orası da neresi?"

"Bir mahzen değil, Mahzen. Dublin Belediyesi Sanat Galerisi'nin altındaki bir dizi odadan bahsediyorum. Sıkı güvenlik önlemleri alınmıştır ve izinsiz içeriye girenlere müsamaha gösterilmez."

• Stephanie bir süre düşündükten sonra konuştu. "Ghastly fikrini dört gün içerisinde mi değiştirir?"

"Genelde dört gün sürer."

"Ama bizim dört günümüz yok, değil mi?"

"Evet, yok."

"O zaman, ne yapmamız gerektiği konusunda senin bir fikrin var, değil mi?"

"Ne yazık ki, evet."

"Koleksiyona bakmak zorundayız."

Skulduggery kıza baktı. "Bu konuda iyi olacağını biliyordum. Seni gördüğüm anda, tam bu işlere göre olduğunu anlamıştım."

"Öyleyse, Mahzen'e mi gireceğiz?"

Skulduggery isteksizce başıyla onayladı. "Mahzen'e gireceğiz."

Dublin Belediye Sanat Galerisi şehrin en lüks semtlerinden birindeydi. Çelik ve camın görkemli bir karışımı olan yüksek bina, zengin bahçesi sayesinde diğer binaları kendinden uzak tutuyordu.

Stephanie ve Skulduggery binanın karşısına bir yere arabayı park etti. Skulduggery bunun bir ön araştırma olduğunu söylüyordu. Mahzen'e hemen girmeyecekler, önce tam olarak ne ile karşı karşıya olduklarını anlamaya çalışacaklardı. Galeride çalışanların ve yarım düzine güvenlik görevlisinin binayı terk ettiğini gördüler, mesai sona ermişti. İki kişi, biri erkek diğeri kadın, mavi üniformalarıyla dışarıya çıkanların yanından geçip binaya girdi ve kapıları kilitledi.

Skulduggery eşarbının arkasından, "Ah," dedi. "Büyük bir sorunumuz var."

Stephanie, "Ne sorunu?" diye sordu. "İçeriye giren iki kişi mi? Kim onlar?"

"Gece vardiyası."

"İki kişi? Hepsi bu mu?"

"Onlar senin düşündüğün gibi birileri değil."

"Öyleyse kimler?"

"*Kim* sorusundan çok *ne* daha uygun olur."

"Yemin ederim, Skulduggery, ya bana doğru düzgün bir cevap verirsin, ya da bulabildiğim en büyük köpeği yanıma alır, bir çukur kazdırır ve seni içine gömerim."

Skulduggery, "Ah, bu çok güzel olur," dedi. Boğazını temizlemeye çalışıyormuş gibi bir ses çıkarttı, ama temizleyecek bir şey yoktu, zaten boğazı da yoktu. "Nasıl hareket ettiklerini gördün mü?"

"Yürüyüşleri, bilemiyorum... fazla zarif. Ne olmuş? Dansçılar mı? Mahzen'in balerin güvenlik görevlileri mi var?"

Skulduggery, "Gördüğün iki kişi vampirdi," diye cevap verdi. "Mahzen'in vampir güvenlik görevlileri vardır."

Stephanie kafasını dışarıya çıkarttı ve gökyüzüne baktı, güneş hâlâ yerinde duruyordu. "Güneş hâlâ gökyüzünde, Skulduggery. Ortalık aydınlık."

"Onlar için fark etmez."

Stephanie kaşlarını çattı. "Güneş vampirleri öldürmez mi? Küle dönüşmeleri veya alev almaları gerekmiyor mu?"

"Hayır. Vampirler de bronzlaşır, tıpkı senin ve benim gibi. Aslında, sadece senin gibi. Ben daha da beyazlaşıyorum."

"Öyleyse, güneş ışığından etkilenmiyorlar?"

"Onları etkiliyor, güçlerini azaltıyor. Gün içerisinde, her tür amaç için ölümlü sayılırlar. Ama güneş batınca gerçek güçleri açığa çıkar."

"Bunu bilmiyordum."

"Ve Mahzen'de gece vardiyasında iki vampir çalışıyor. En iyi bekçi köpekleri."

"Güneş ışığından etkilenmiyorlarsa, bahse girerim haçlardan da korkmuyorlardır."

"Bir vampiri durdurmanın en iyi yolu üzerine mümkün olduğunca çok sayıda kurşun boca etmektir. Ama biz kimseyi incitmeyeceğimiz için, sorunumuz da burada başlıyor."

"Yanlarından geçip gitmenin bir yolu olmalı. Temizlik şirketinden geliyormuş gibi yapamaz mıyız?"

"Etrafta vampirler varken kimse iş yapmaz, onlar dost ve düşman ayırt etmezler. Bir güvenin parlak ışığa karşı koyamayacağı gibi, vampirler de kan dökme arzularını durduramaz. Vampirler birer katildir, yeryüzündeki en etkili ve tehlikeli katillerdir."

"Ürkütücü."

"Evet, vampirler şirin yaratıklar değildir."

"O zaman, gerçekten çok zekice bir plan yapmak zorundayız."

Skulduggery önce duraksadı, sonra omzunu silkti. "Sanırım ben bu konuda gayet iyiyim."

9

WESTMINSTER KÖPRÜSÜNÜN ALTINDAKİ TROL

Skulduggery, Stephanie'yi eve bıraktı. Stephanie evde uykuya dalarken, Londra'da genç bir kadın eğilip karanlığın içine göz gezdirdi.

"Merhaba?" diye seslendi. "Aşağıda kimse var mı?"

Thames Nehri karanlıktı ve kadının hemen altında akıyordu, ama kimse cevap vermedi. Önce saatine sonra etrafına baktı. Gece yarısına yedi dakika vardı ve Westminster Köprüsü'nde kendisinden başka kimse yoktu. Mükemmeldi.

Bir kez daha, "Merhaba?" diye seslendi. "Seninle konuşmam lazım."

Bir ses cevap verdi. "Aşağıda kimse yok."

"Sanırım var."

Ses, "Hayır," dedi. "Kimse yok."

Genç kadın, "Bence aşağıda bir Trol var," dedi. "Onunla konuşmam lazım."

Gölgelerin içinden küçük ve buruşuk bir yüz açığa çıktı, büyük kulakları ve dikensi siyah saçları vardı. Dev gözleriyle kadına baktı.

Trol, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Genç kadın, "Seninle konuşmak istiyorum," diye cevap verdi. "Adım, Tanith Low. Senin ismin nedir?"

Trol olumsuzca başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, söylemem. Söyleyemem."

Tanith, "Ah, evet," dedi. "Trollerin sadece bir ismi var, değil mi?"

"Evet, evet, bir isim. Kimseye söylemem."

"Ama tahmin edebilirim, değil mi? İsmini doğru tahmin edersem ne olur?"

Trol sırıtınca sarı keskin dişleri açığa çıktı. "Yaşarsın," dedi.

"Ya tahmin edemezsem?"

Trol kıkırdadı. "Seni yerim!"

Tanith gülümseyerek, "Eğlenceli bir oyun olacak," dedi. "Ne zaman oyun oynarsın?"

"Gece yarısı, evet, evet, evet. Güçlü olduğumda."

"Karanlığın içinden açığa çıkar ve köprüden ilk geçeni durdurursun, değil mi?"

Trol başıyla onaylayarak, "Üç hakları var," diye cevap verdi. "Sadece üç hak veririm. İsmimi tahmin ederse, bir şey olmaz. Edemezse, onu yerim."

"Benimle de aynı oyunu oynamak ister misin?"

Trol'ün yüzündeki gülümseme çabucak silindi. "Henüz güçlü değilim. Beklememiz lazım, evet, evet. Gece yarısı olmalı."

Tanith, "Beklemek zorunda değiliz, değil mi?" diye sordu. "Ben şimdi oynamak istiyorum. Bahse girerim adını tahmin edebilirim."

"Hayır, edemezsin."

"Bahse girerim, edeceğim."

Trol kıkırdayarak, "Hayır, edemezsin," diye tekrarladı.

"Oradan çık ve yanıma gel, bakalım edebilecek miyim?"

"Evet, evet, oynayalım."

Tanith saatine baktı ve Trol yukarıya çıkarken kenara çekildi. Gece yarısına iki dakika vardı. Yaratık küçüktü, boyu ancak beline geliyordu. Şişkin bir karnı, zayıf kolları ve bacakları vardı. Uzakta bir yerde hevesli bir biçimde dikilirken, sert ve keskin tırnakları açığa çıktı.

Tanith ceketinin önünü biraz araladı ve yaratığa sırıttı. "Yakışıklı ve küçük birisin. Sanırım Londra'daki tek Trol sensin, değil mi?"

Yaratık gururla, "Sadece ben," diye cevap verdi. "Şimdi oyun zamanı! İsmimi tahmin et, mideme girmezsin, edemezsen, seni yerim. Haydi, tahmin et."

Tanith, "Bakalım," dedi. Öne doğru bir adım attı. Trol gözlerini kıstı ve köprünün kenarına doğru bir adım geriledi. Tanith durdu ve ilk tahminini yaptı. "Adın, Bollohollow mu?"

Trol yüksek sesli bir kahkaha attı. "Hayır, hayır, Bollohollow değil! Geriye sadece iki hakkın kaldı, sadece iki!"

Tanith, "Bu, düşündüğümde de zor olacak," dedi. "Bu işte çok iyisin, değil mi?"

"En iyisi! En iyisiyim!"

"Adını doğru tahmin eden çok fazla çıkmıyordur, yanılıyor muyum?"

Trol, "Kimse," diye cevap verdi. "Kimse edemedi. Tahmin et!"

"Adın... Ferninabop Caprookie mi?"

Trol bir sevinç çığlığı attı ve dans etmeye başladı. Tanith bir adım daha attı.

"Ferninabop değil! Caprookie de değil!"

Tanith, "Vay canına," dedi. Endişeli görünmeye çalıştı. "Çok iyi değilim, ne dersin?"

"Seni yiyeceğim!"

"Buradan geçenleri yer misin?"

"Evet, evet, mmmm."

"Onları yalayıp yutarsın, değil mi? Çığlık atar ve senden kaçarlar–"

Trol, "Ama ben onları yakalarım!" diye kıkırdadı. "Gece yarısı olunca, büyük, güçlü ve hızlı olurum. Onları yakalar ve mideye indiririm! İçimde çırpınır, kıvranır ve kurtulmaya çalışırlar."

Tanith, "O zaman ben son tahminimi yapayım," dedi. "Adın... Rumplestilskin mi?"

Trol öyle bir kahkaha attı ki sırtüstü yere düştü. Güler-ken güçlükle, "Hayır, hayır!" diyebildi. "Her zaman bunu söylerler! Her zaman yanılırlar!"

Tanith öne doğru bir adım daha attı ve yüzündeki gülümseme silindi. Kılıç bir anda ceketinin içinden çıktı, ama Trol silahı son anda gördü ve kenara çekildi.

Tanith küfretti ve kılıcı bir kez daha savurdu ama Trol vuruşun altından geçti. Tantih arkasına döndü ve bir tekme savurdu, yaratık vuruşun etkisiyle geriye savruldu. Ama hemen ayağa kalktı, hırlayıp ağzından tükürükler saçarak kadının üzerine yürüdü. Sonra, sıcak Londra gecesinde, Big Ben'in sesi duyuldu. Gece yarısı.

Tanith hamle yaptı ama çok geçti. Trol geriye çekildi, omuzları kamburlaştı ve büyümeye başladı.

Tanith kendi kendine, "Lanet olsun," diye fısıldadı.

Yaratığın kollarında ve bacaklarında kaslar şişti, derisi öylesine gerildi ki her an yırtılacakmış gibi duruyordu. Tanith yeniden öne hamle yaptı, ama yaratık havaya sıçradı ve yere konduğunda boyu kadınınkiyle aynıydı. Göğsü genişledi ve boynu kalınlaştı, hırlamaya ve büyümeye devam etti. Kemikleri çatırdadı ve büyümesi sona erdi. Şimdi kadının iki katı büyüklükteydi.

Tanith büyümesini tamamlamış bir Trol ile savaşmayı düşünmemişti. Kılıcın ucunu yere eğdi ve yaratığın etrafında dönmeye başladı.

Trol, "Hile yaptın," dedi. Sesi şimdi derinden geliyordu ve boğuktu.

"Çok yaramaz bir çocuk oldun."

"Seni yiyeceğim. Evet, evet, mideye indireceğim."

Tanith gülümsedi. "Yeterince iyi olduğunu düşünüyorsan gel de–"

Trol kükredi ve öne atıldı, büyük olmasına rağmen hızlıydı, ama Tanith hazırdı. Yana çekildi ve kılıcını savurdu, yaratığın bacağında derin bir yara açtı. Trol acıyla tısladı ve dev yumruğunu rakibinin sırtına geçirdi. Tanith yere düşünce yaratık üzerine basıp kadını ezmek istedi, ama Tanith ya-

na yuvarlandı ve dizinin üzerinde doğrulup kılıcını geniş bir açıyla yaratığın koluna doğru savurdu.

Trol geri çekildi ve Tanith ayağa kalktı.

Trol, "Seni ısıracağım," diye kükredi. "Seni parça parça ısıracağım, evet evet."

"Dişine göre bir rakiple karşılaşınca oyun eskisi kadar eğlenceli değilmiş, ne dersin?"

Trol, "Benim köprüm," diye hırladı. "Benim oyunum."

Tanith sırıttı. "Benim kurallarım."

Trol bir kez daha kükredi ve rakibinin üzerine atıldı, ama Tanith yerinden kıpırdamadı. Kılıcın savrulmasıyla birlikte Trol'ün sol elindeki parmaklar etrafa savruldu ve acıyla inleyen yaratık geri çekildi. Tanith havaya sıçradı, yaratığın göğsüne çıktı ve kılıcını savurdu. Bıçak kısmı köprünün ışıklarıyla parıldayan kılıç yaratığın başını bedeninden ayırdı. Trol yana devrildi ve Tanith geriye sıçradı. Beden köprünün kenarına çarptı ve suya düştü.

Tanith durup kesik kafayı yerden aldı ve köprünün kenarına yürüdü. Bir adamın geldiğini gördü. Daha önce hiç karşılaşmamış olmasına rağmen kim olduğunu biliyordu. Uzun boylu ve kel kafalı adamın yüzü kırışık ve gözleri buz mavisiydi. Tanith'in hayatı boyunca gördüğü en donuk renkli gözlere sahipti. Adı, Bay Bliss'di.

Bay Bliss kadının elindeki kafaya bakıp başıyla onayladı. "Riskli."

Kız saygılı bir ses tonuyla, "Trollerle daha önce de savaştım," dedi.

"Bahsettiğim risk, ortaya çıkarak aldığın."

"Ama bu işi yapmak zorundaydım. Bu Trol birçok masum insanı öldürdü."

"Ama Troller böyledir. Doğasında olanı yaptığı için onu kınayamazsın." Kız nasıl cevap vereceğini bilemedi ama Bay Bliss gülümsedi.

"Seni azarlamıyorum," dedi. "Asil ve özverili bir hareketti. Böylesine saygı duymak gerekir."

"Teşekkürler."

"Yine de, beni çok şaşırtıyorsun. Son birkaç yıldır gözüm üzerinde. Bir büyücünün, özellikle de bir Usta'nın, senin gibi fiziksel saldırıya odaklanması sık rastlanılan bir şey değildir. Yine de, gücün peşinde değilsin."

"Ben insanlara yardım etmek istiyorum."

"Beni şaşırtan şey de bu."

Tanith, "Annem bana savaştan bahsederdi," dedi. "Siz de, özverili eylemlerde bulunduğunuzu unutuyor gibisiniz."

Bay Bliss hafifçe gülümsedi. "Savaşta kahramanlık yoktur, sadece yapılması gereken basit şeyler vardır. Kahra-

manlar vazifelerden sonra gelir, ama buraya savaşın felsefesini tartışmaya gelmedim."

Mavi gözlerini kadının üzerine dikti. "Bir fırtına yaklaşıyor, Bayan Low. Yaşanacak olaylar, tüm dünyanın güç dengesini değiştirebilir. Zaten bu yüzden inzivaya çekildiğim yerden çıkıp seni bulmaya geldim. Senin yeteneklerine ve tarzına sahip birine ihtiyacım var."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Büyücü Serpine barışı bozmaya hazırlanıyor. Eğer başarısız olursam, yeniden savaş çıkacak. Bizim tarafımızda olmanı istiyorum."

Tanith, "Benim için bir onurdur," dedi.

Bay Bliss, "Birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz var," dedi. "İrlanda'ya git," diye ekledi. "Kısa süre sonra seninle bağlantıya geçeceğim."

Kız başıyla onayladı ve Bay Bliss arkasına dönüp uzaklaştı. Tanith yaratığın kesik başını Thames'e attı ve kılıcını ceketinin altına gizleyip ters istikamete yürümeye başladı.

10

SİYAHLI ADAM

Stephanie ertesi sabah yüksek sesli müzikle uyandı. Babası radyo istasyonunu değiştirmeye çalışırken ses düğmesi koptuğu için şimdi trafik raporu yerine Wagner'in *The Ride of the Valkyries*'ini dinliyorlardı. Uzaktan kumandayı uzun zaman önce kaybettiği için radyoyu nasıl kapatacağını da bilemiyordu. Müziğin sesi duvarları ve zemini sarsıyordu. Korkunç gürültüden kaçmaya imkân yoktu. Annesi radyonun fişini çektiğinde Stephanie çoktan uyanmıştı.

Annesi kafasını içeriye uzatıp kızıyla vedalaştı. Ailesi işe giderken Stephanie üzerine bir kot pantolon ve tişört giydi.

Skulduggery'nin gelmesini beklerken nasıl bir isim alacağını düşündü. Skulduggery yeni bir isim almanın eski ismi nasıl mühürlediğini açıklamıştı. Örneğin, Stephanie eğer 'Kristal Çekiç' ismini alırsa (ki böyle bir isim almaya niyeti yoktu), sonrasında kimsenin Stephanie Edgley ismiyle üzerinde kontrol sahibi olması mümkün değildi. Ama ailesinin verdiği ismi kullanmaya devam ettiği sürece savunmasızdı.

Eğer yeni bir isim alacaksa, bu yıllar sonra bile pişmanlık duymayacağı bir şey olmalıydı. Hem zarif hem de kulağa hoş gelen bir şey olmalıydı. Skulduggery, Ustura veya Phoenix gibi karizmatik isimler alanlardan bahsetmiş ve sadece kulağa güzel geliyor diye bir ismin alınmaması gerektiğini söylemişti. Skulduggery bir defasında bir kadınla tanışmıştı, geçen yıllar içerisinde oldukça kilo alan kadının darmadağınık saçları ve dişleri arasında ıspanak kalıntıları vardı. İsminin Jet olduğu söylenmişti, ama Jet bir kadına uygun bir isim değildi. Tıpkı Ustura isminin kısa boylu ve şişman bir adama yakışmayacağı gibi.

Skulduggery pencereye vurunca Stephanie kafasını kaldırıp cama baktı ve pencereyi açtı.

İçeriye göz gezdiren Skulduggery, "Ben kızların deri toplu olduğunu sanırdım," dedi.

Stephanie bir iç çamaşırını yatağın altına tekmeledi ve yorum yapmadı. "Sen orada iyi misin?"

"Daha kötü çatılara da çıktım, emin ol."

"Ailem işe gitti, biliyorsun. Kapıyı kullanabilirdin."

"Kapılar hayal gücü olmayanlar içindir."

"Seni kimsenin görmediğine emin misin? En son isteyeceğim şey, komşulardan birinin seni çatıya tırmanırken görmesi."

"Merak etme, çok dikkatliydim. Ayrıca, senin için bir şey getirdim." Kıza bir parça tebeşir uzattı.

Stephanie, "Teşekkür ederim," dedi.

"Aynana git."

"Efendim?"

"Aynana git ve üzerine bu sembolü çiz." Cebinden küçük bir kart çıkarttı, üzerinde bir çember içine alınmış ve içinden dalgalı bir çizgi geçen bir göz vardı.

"Bu ne için?"

"Sana yardım etmek için. Haydi."

Stephanie kaşlarını çattı, ama aynanın karşısına geçti.

Skulduggery, "Hayır," dedi. "Boy aynası olmalı. Yok mu?"

Stephanie, "Var," dedi. Neden böyle bir şey yaptığı hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama dolabını açtı ve kapaklardan birinin içindeki boy aynasının üzerine sembolü çizmeye başladı. İşi bitince, kartı ve tebeşiri Skulduggery'e geri verdi. Adam teşekkür etti, tebeşirle kartı cebine koydu, sonra aynaya baktı.

"Yüzeysel konuş, yüzeysel hisset, yüzeysel düşün, yüzeysel gerçeklik." Kıza baktı. "Şimdi lütfen sembolü siler misin?"

"Neler oluyor? Ne yapıyorsun? Az önce aynama büyü mü yaptın?"

"Evet. Sembolü silebilir misin?"

Stephanie tişörtünün koluyla sembolü silerken, "Ne işe yarıyor?" diye sordu.

Skulduggery, "Görürsün," dedi. "Saatin var mı?"

"Saatim bozuldu, su geçirmezdi ama yüzerken takınca bir şey oldu."

"Su geçirmez miymiş?"

"Görünüşe göre, değilmiş. Neden, saatin kaç olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?"

"Önemli değil. Aynaya dokun."

Stephanie gözlerini kıstı. "Neden?"

"Dokun sen."

Stephanie önce duraksadı, sonra kendisine söylenileni yaptı ve parmaklarının ucuyla aynaya dokundu. Kendisi geri çekildi ama görüntüsü aynısını yapmadı. Stephanie, bir transtan uyanıyormuşçasına gözlerini kırpıştıran görüntüsüne baktı. Aynadaki benzeri kollarını yanına düşürdü ve etrafına bakındı, sonra yavaşça aynadan dışarıya adım attı.

Stephanie, "Aman Tanrım," dedi. Görüntüsü odaya adım atarken geri çekildi. Bir kez daha, "Aman Tanrım," dedi. Zaten aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

Skulduggery pencerenin kenarından sahneyi izledi. "Sen yokken senin yaşamına devam edeceği için, seni özlemeyecekler."

Stephanie gözlerini bile kırpmadan eşine baktı. "Bu, benim."

"Sen değilsin, sadece yüzeysel bir kopyan. Senin gibi yürüyor, senin gibi konuşuyor, senin gibi davranıyor. Bu yüzden, aileni veya yanına gelen herhangi birini kandırmaya yeter. Döndüğünde, aynaya geri dönecek, hayat deneyimleri ve hatıraları sana geçecek."

"Öyleyse... Aynı anda iki yerde birden mi olacağım?"

"Kesinlikle. Diğer insanların yanında çok uzun süre vakit geçiremez, yoksa bir şeylerin yolunda olmadığını anlamaya başlarlar. Bir büyücüyü asla kandıramaz, ama şimdilik işini görür."

"Vay canına." Stephanie kendi benzerine daha yakından baktı. "Bir şey söyle."

Benzeri Stephanie'ye baktı. "Ne söylememi istiyorsun?"

Stephanie bir kahkaha attı ve eliyle ağzını kapattı. Parmaklarının arasından, "Aynı benim gibi konuşuyorsun," dedi.

"Biliyorum."

"Adın nedir?"

"Adım Stephanie."

"Hayır, kendi adın var mı?"

Skulduggery olumsuzca başını iki yana salladı. "Unutma, bu gerçek bir insan değil. Kendine ait düşünceleri veya hisleri yok, hepsi seninkilerin taklidi. Sadece, senin bir yansıman, hepsi bu. Kullanma talimatları şu şekildedir, büyüyü yaptığın zaman giydiğin kıyafetlerini üzerinden çıkartamaz, bu yüzden sakın üzerinde sembol veya işaret olan bir şey giyme, ters görünürler. Bir yüzük veya saat de takma, aksi halde yanlış elde açığa çıkarlar. Bunun dışında, her şey gayet basittir."

"Vay canına."

"Gitmeliyiz."

Stephanie kaşlarını çattı ve Skulduggery'e baktı. "Bunun ben olmadığımı anlamazlar, değil mi?"

"İnsanların yanında çok fazla vakit geçirmeyecek ve uzun sohbetlere girmekten kaçınacak. Ailen köşeye sıkıştırıp sorular sormaya başlasa da, sadece garip davrandığını düşünecektir."

Stephanie alt dudağını ısırdı ve omzunu silkti. "Benim bir kopyamın yaşam bulduğunu düşünmeleri mümkün değil, değil mi?"

"Her gün 'mümkün değil' kategorisine giren o kadar çok şey ile uğraşıyoruz ki, şaşırırsın. Sen hazır mısın?"

"Sanırım hazırım."

"Kapıdan mı pencereden mi çıkacaksın?"

"Kapılar hayal gücü olmayanlar içindir." Stephanie sırıttı ve pencerenin kenarında Skulduggery'e katıldı. Benzeri şimdi odanın ortasında dikiliyordu.

Stephanie, "Hoşça kal!" dedi.

Benzeri, "Hoşça kal!" dedi. Yüzüne bir gülümseme takınmaya çalıştı ama suratı garip bir ifadeye büründü.

Stephanie dışarıya çıktı ve Skulduggery'e tutundu. İskelet dedektif havayı kontrol ederek aşağıya atladı. Nazikçe yere kondular ve kimseye görünmeden yola çıktılar. Ama rıhtıma ulaştıklarında Stephanie'nin suratı asıldı. Arabasına doğru yürüyen Skulduggery'e korku dolu gözlerle baktı.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu.

Skulduggery, "Arabam," diye cevap verdi. Kollarını göğsünde birleştirip kaportaya yaslandı. Rüzgâr şapkasının altındaki peruğu dalgalandırdı.

Stephanie önce adama, sonra arabaya, sonra yeniden adama baktı.

"Bentley'e ne oldu?" diye sordu.

Skulduggery hafifçe başını yana yatırdı. "Fark ettin mi bilmiyorum, ama biraz hasarlıydı."

"Ve şimdi nerede?"

"Tamir ediliyor."

"Pekâlâ, güzel cevap. Tamir ediliyor, iyi bir açıklamaydı. Ama bilemiyorum, ben ilk soruma geri dönmek istiyorum. Bu da neyin nesi?"

Skulduggery yeşil koltukları olan kanarya sarısı bir steyşın arabaya yaslanıyordu.

Gururla, "Yedek arabam," diye cevap verdi.

"Korkunç bir şey!"

"Benim çok umrumda değil."

"Sen kılık değiştirmişsin, seni bu halinle zaten kimse tanımaz!"

"Belki de bununla bir ilgisi vardır."

"Bentley tamirden ne zaman çıkar?"

"Büyüler ve harikalar dünyasında yaşamanın bir diğer güzel yanı da bu, en pahalı arabaların bile tamiri bir haftadan az sürüyor."

Stephanie kızgın bakışlarını arabanın üzerine dikti. "Bir hafta mı?"

Skulduggery, "Bir hafta sürmez," diye araya girdi. "Altı gün, belki de beş. Dört de olabilir. Şimdi arar ve iki misli para vereceğimi söylersem..." Stephanie bakışlarını Skulduggery'nin üzerine dikmişti.

Skulduggery, "Yarından sonraki gün," dedi.

Stephanie'nin omuzları çöktü. "Gerçekten buna binmek zorunda mıyız?"

Skulduggery, "Bunu bir macera olarak düşün," dedi.

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü düşünmezsen, inan bana kendini çok kötü hissedeceksin. Güven bana, şimdi atla bakalım!"

Skulduggery arabaya bindi. Stephanie diğer tarafa geçti ve kapıyı açıp kendini koltuğa bıraktı. Araç Haggard sokaklarında yol alırken yeşil koltuğa mümkün olduğunca sindi. Arka koltukta kese kağıdına sarılmış ve iple bağlanmış bir paket vardı. Hemen yanında siyah bir çanta duruyordu.

Stephanie, "Mahzen'e girmemizi bunlar mı sağlayacak?" diye sordu. "Mahzen'e mi gidiyoruz?"

"İlk soruna cevap vermem gerekirse, evet. Çantanın içerisinde içeriye girmemize yardımcı olacak eşyalar var. İkinci soruna gelince, cevabı hayır. Mahzen'e gitmiyoruz. Seni suç dünyasıyla tanıştırmadan önce Yaşlı Büyücüler ile tanıştırmam lazım."

"Suç dünyası kulağa güzel geliyor."

"Gerçekten öyle, her ne kadar hiçbir zaman kasıtlı olarak suç işlemesem de, bazen istemeden yanlışlarım oluyor."

"Öyledir. O zaman neden eğlenceyi geciktiriyoruz? Bu Yaşlı Büyücüler ne istiyor?"

"Benim genç ve güzel bir bayanın başını bin bir belaya soktuğumu duymuşlar ve bunun için beni azarlamak istiyorlar."

"Bu konu onları hiç ilgilendirmez."

"Her ne kadar tarzına hayran kalsam da ..."

"Tarzımın bununla ne ilgisi var?"

"... Korkarım söylediğin tarz bir eylem işimize hiç yaramaz. Yaşlı Büyücüler hakkında unutmaman gereken bir şey var ki, bu adamların–"

"Gerçekten yaşlı büyücüler oldukları mı?"

"Evet."

"Bunu kendim de anladım."

"Kendinle gurur duymalısın."

"Neden onlara rapor vermek zorundasın? Onlar için mi çalışıyorsun?"

"Bir şekilde. Yaşlılar kanunları koyar, kanunları uygulayacak adamları da vardır, ama kanunlara uymayanların peşine düşenlerin sayısı çok azdır. Cinayetler, hırsızlıklar, adam kaçırmalar olur. Her ne kadar serbest çalışsam da, işlerimin ve paramın büyük bir kısmı Yaşlılar'dan geliyor."

"Öyleyse, eğer seni azarlamak istiyorlarsa..."

"Karşılarına çıkıp beni azarlamalarına izin vermem gerekir."

"Neden benim de yanında olmamı istiyorlar? Ben kötü yola sürüklenen masum kız değil miyim?"

"Ben seni masum ve küçük bir kız olarak görmelerini istemiyorum da, ondan. Senin ne kadar asi, inatçı ve baş belası biri olduğunu görsünler, zorla ortağım olduğuna inansınlar istiyorum. Belki bu şekilde paçayı kurtarabilirim."

"Bir saniye, benim seninle geleceğimi biliyorlar mı?"

"Hayır. Ama sürprizleri severler, neredeyse her zaman."

"Belki de arabada beklemeliyim."

"Bu arabada mı?"

"Güzel noktaya parmak bastın."

"Stephanie, ikimiz de vahim bir şeylerin olduğunu biliyoruz, ama Yaşlılar kıymetli Barış'ın tehlikede olduğuna inanmak istemiyor."

"Neden sana değil de bana inansınlar?"

"Çünkü benim sırtımda yeterince yük var. Benim bir tarihim var, bazılarının dediği gibi kendime göre bir ajandam var. Ayrıca, bir leydinin ağzından çıkınca korkunç hikâyeler daha inandırıcı olur."

"Ben bir leydi değilim."

Skulduggery omzunu silkti. "Elimdeki en iyi leydi sensin."

■■■

Skulduggery'nin Stephanie'ye bir sürprizi daha vardı. Arabayı bir hazır yiyecek restoranının önüne çekti ve arkadaki paketi işaret etti.

Stephanie, "İçinde ne var?" diye sordu.

"Sence ne var?"

"Bence bir pakete benziyor."

"O zaman öyledir."

"Ama içinde ne var?"

"Sana söylersem, paketi arka koltuğa koymamın bir anlamı kalmaz."

Stephanie iç geçirdi. "Arka koltuğa koymanın amacı nedir?"

"Tabii ki, senin paketi açman ve içine bakman."

Stephanie, "Çok sinir bozucusun," diye mırıldandı. Uzandı ve paketi alıp kucağına koydu. Dokununca içinde yumuşak bir şey olduğunu anladı. Skulduggery'e baktı. "Kıyafet mi?" diye sordu.

"Ben bir şey söylemedim."

"Ghastly kıyafetleri bitirdi mi? O günkü... biliyorsun, tartışmadan sonra... ben kıyafetleri dikeceğini sanmıyordum."

Skulduggery omzunu silkti ve ıslık çalmaya başladı. Stephanie iç geçirdi ve paketi eline aldı. Sarı arabadan dışarıya çıktı ve hazır yemek restoranına yürüdü. Doğrudan arka taraftaki tuvalete gitti, kabinlerden birine girip kapıyı

kilitledikten sonra paketi açmaya başladı. İçinde kıyafetler vardı, rengi koyu siyahtı ve Stephanie'nin daha önce hiç görmediği bir kumaştan yapılmışlardı.

Çabucak üzerini değiştirdi ve yeni kıyafetlerin üzerine mükemmel oturmasına çok şaşırdı. Kapıyı açıp takdir edercesine aynadaki görüntüsüne baktı. Pantolonu ve gümüş kopçaları olan kolsuz kıyafeti, çok harikaydı. Botlar da yıllardır giyiyormuş gibi ayağına tam gelmişti. Ama resmi tamamlayan parça ceketti. Uzun ve sahibine özel kesimi olan ceket o kadar siyah bir kumaştan dikilmişti ki neredeyse kendiliğinden parıldıyordu. İçinden eski kıyafetlerini tuvalette bırakmak geldi, ama vazgeçti ve eskileri kese kağıdının içine tıkıp dışarıya çıktı.

Stephanie kanarya sarısı arabaya binince Skulduggery, "Sürpriz!" diye bağırdı. "Yeni kıyafetlerin!"

Stephanie adama baktı. "Çok garipsin."

Yirmi dakika sonra Balmumu Heykeller Müzesi'ndeydiler. Bina çok eskiydi ve bakıma ihtiyacı vardı, bulunduğu sokak da pek iyi görünmüyordu. Stephanie giriş parasını ödeyip karanlık koridorlarda yürürken hiçbir şey söylemedi. Dört bir yanda hayali kahramanların ve yıldızların balmumu heykelleri vardı. Stephanie okul gezileriyle birlikte müzeyi daha önce birkaç kez ziyaret etmişti, ama şimdi neden geldiğini bilmiyordu. Küçük bir turist grubundan uzak-

ta beklediler ve kalabalık uzaklaşıp Skulduggery ile yalnız kalınca Stephanie daha fazla dayanamayıp lafa girdi.

"Burada ne yapıyoruz?"

Skulduggery, "Yaşlıların Tapınağı'nı ziyarete geldik," diye cevap verdi.

"Yaşlılar balmumundan mı yapılmış?"

Skulduggery, "Buraya gelmeyi severim," dedi. Güneş gözlüklerini çıkarttı ve soruyu duymazdan geldi. "Burası insanı rahatlatıyor."

Şapkasını ve peruğunu çıkarttı, eşarbı da boynundan aldı. Stephanie tedirgin bir biçimde etrafına bakındı.

"Birinin seni görmesinden korkmuyor musun?"

"Hayır, hem de hiç."

"O zaman, belki de gidip Yaşlılar ile konuşsak iyi olur."

"İyi olur."

Skulduggery koridorlardan birine girdi ve elini duvarın üzerinde gezdirdi. "Nerede?" diye mırıldandı. "Lanet olasıca aptallar, sürekli yerini değiştirip duruyor..."

Stephanie turistler köşeyi dönüp açığa çıkınca Skulduggery'i çekip uzaklaştırmak istedi, ama çok geçti. Adamı görmüşlerdi. Küçük Amerikalı bir çocuk ailesinin yanından uzaklaştı ve kurukafaya doğru yürüdü. Skulduggery olduğu yerde hareketsiz dikiliyordu.

Çocuk hafifçe kaşlarını çatıp, "Bu kim?" diye sordu.

Stephanie tereddüt etti. Şimdi herkes kendisine bakıyordu ve tur rehberi de buna dahildi. Stephanie, "Bu," dedi. Zihninde mantıklı bir açıklama bulmak için uğraştı. "İskelet Sammy, dünyanın en kötü dedektifidir."

Çocuk, "İsmini hiç duymadım," dedi. Skulduggery'nin kolunu hafifçe çekiştirdi. Sonra omzunu silkti ve arkasına dönüp uzaklaştı. Stephanie giden turistlerin arkasından baktı. Grup gözden kaybolunca Skulduggery kafasını kıza doğru çevirdi.

"Dünyanın en kötü dedektifi mi?" diye sordu.

Stephanie omzunu silkti ve gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Skulduggery ıslıkla neşeli bir melodi çalmaya başladı ve elini duvarın üzerinde gezdirmeye devam etti. Sonunda aradığını buldu ve eliyle üzerine bastırdı. Duvarın bir kısmı içeriye girince bir koridor açığa çıktı.

Stephanie, "Vay canına," dedi. "Tapınak burada mı? Küçük bir kızken de buraya gelirdim..."

"Ama ayakların altında büyülü bir dünyanın olduğunu bilmezdin."

"Kesinlikle."

Skulduggery başını hafifçe yana yatırdı. "Buna alışsan iyi olur."

Stephanie dedektifin arkasından koridora adım attı ve kapı kendiliğinden kapandı. Aşağıya inen merdivenler du-

varlardaki dirseklere yerleştirilmiş meşalelerin titreyen ışığıyla aydınlanıyordu. Her nereye gidiyorlarsa, aşağıya indikçe ortam aydınlanıyordu.

Sonunda Tapınak'ın büyük ve aydınlık giriş salonuna adım attılar. Bulundukları yer Stephanie'ye, yüksek teknolojiye sahip şirket binalarının lobilerini hatırlattı. Her yer mermer veya yeni cilâlanmış ahşaptı, sadece pencerelerin yokluğu bir eksiklik olarak göze çarpıyordu. Karşı duvarın dibinde ellerini arkalarında bağlamış iki adam dikiliyordu. Her ikisi de baştan aşağıya griler içerisindeydi, uzun ceketleri ve yüzlerini tamamen kapatan siperlikleri olan garip kaskları vardı. Adamların sırtlarında bir buçuk metrelik sopaların ucundaki eğik bıçaklarıyla dikkat çeken özel oraklar duruyordu. Üzerinde üniforması olan zayıf bir adam öne çıktı.

"Dedektif," dedi. "Erkencisiniz. Konsey henüz hazır değil. İsterseniz, sizi bekleme odasına alabilirim."

"Sizin için sorun olmazsa, misafirime etrafı gezdirmeyi tercih ederim."

Skulduggery, "Arkadaşıma Ambar'ı göstermek istiyorum," dedi. "Aslında, Kitap'ı görmesini istiyorum."

"Anlıyorum. Tapınak'ın Müdürü olarak size eşlik etmem gerekir."

"Nasıl isterseniz."

Adam saygıyla selâm verdi ve arkasına döndü, koridorlardan birine girip misafirlere yol gösterdi. Yürürken yanlarından birçok gri üniformalı geçti. Stephanie gözleri ve suratları olmayan insanlarla uğraşmaya alışmıştı, ama bu adamlarda kendisini huzursuz eden bir şey vardı. Skulduggery, her ne kadar şimdi bir iskelet olsa da, bir dönem insandı. Ama yüzlerini miğferlerinin siperliği ile gizleyen bu insanların çok daha uğursuz bir görünümü vardı.

Stephanie yürürken, "Bunlar kim?" diye fısıldadı.

Skulduggery kısık sesle, "Yarıcılar," diye cevap verdi. "Güvenlik görevlileri, askerler ve özel kuvvetler, hepsi bir arada. Tehlikeli adamlardır. Neyse ki bizim tarafımızdalar."

Stephanie yanından geçen insanlara bakmamak için büyük çaba harcadı. Konuyu değiştirmek için, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Skulduggery, "Seni İsimler Kitabı'na götürüyorum," dedi. "Bazıları Eskiler tarafından yazıldığını söyler, ama aslında kimin yazdığını veya nasıl yazıldığını kimse bilmez. İçinde, bu dünyada yaşayan herkesin isimleri yazılıdır, verilen isim, alınan isim ve gerçek isim. Ne zaman bir bebek doğsa kitapta yeni bir isim belirir. Biri ölünce, kitaptan ismi silinir."

Stephanie kurukafaya baktı. "Kitap'ta benim gerçek ismim de var mı?"

"Benimki de var. Herkesinki gibi."

"Bu, tehlikeli değil mi? Biri kitabı eline geçirirse dünyaya hükmedemez mi?" Bir süre duraksadıktan sonra, "Bunu dile getirmek bile çok saçma," diye ekledi.

Tapınak Müdürü omzunun üzerinden geriye baktı. "Kitap'ı Yaşlılar bile açmaz. Çok güçlüdür, kolaylıkla bir insanı ele geçirebilir. Ama kitabı yok etmenin de bir yolunu bulamadılar, sayfaları kopmuyor, yanmıyor veya herhangi bir biçimde zarar görmüyor. Eğer efsane gerçekse ve Kitap gerçekten Eskiler tarafından yaratıldıysa, o zaman Kitap'ı da ancak Eskiler yok edebilir. Yaşlılar, kendi üzerlerine düşeni yapıp kitabı koruyor ve meraklı gözlerden uzak tutuyor."

Bir çift kanatlı kapıya ulaştılar. Müdür elini havada salladı ve kapı kendiliğinden açıldı. Mermer sütunları olan büyük bir odaya, Ambar'a adım attılar. Skulduggery, içeride en nadide ve sıra dışı eserlerin saklandığını söyledi. Sıra sıra rafların ve üzerlerinde garip eşyaları barındıran masaların yanından geçtiler. Müdür en garip parçalardan birini işaret etti. İki boyutlu bir kutu, içinde en isteksiz ruhları bile heyecanlandıracak nesneleri barındırıyordu. Ama nesneler sadece kutuya doğru açıyla yaklaşılırsa var oluyordu. Etraftaki tüm kargaşaya rağmen, salonun ortasındaki boşlukta sadece bir kaide vardı ve üzerinde bir kitap duruyordu.

Stephanie, "Bu, İsimler Kitabı mı?" diye sordu.

Müdür, "Evet," diye cevap verdi.

"Ben daha büyük olacağını düşünmüştüm."

"Ne kadar büyük olması gerekiyorsa, o kadardır, ne eksik, ne fazla."

"Bu şekilde açık durması tehlikeli değil mi?"

"Düşündüğün kadar savunmasız değildir. Buraya getirildiği zaman, Yaşlılar uzun süre ne çeşit güvenlik önlemleri alınması gerektiğini tartıştı. Kitap nasıl korunmalıydı? Muhafızlar aşılabilir, kilitli kapılar açılabilir, duvarlar kırılabilir, koruma kalkanları parçalanabilirdi."

"Öyleyse, hiçbir şey yapmamaya mı karar verdiler?"

"Aslında, en etkili savunma tekniğini kullanmaya karar verdiler. İrade."

"Özür dilerim?"

"Kitap, Yaşlıların İradesi tarafından korunuyor." Stephanie adamın şaka yapıp yapmadığından emin değildi.

Müdür, "Kendin bir bak," dedi. "Kitap'ı al."

"Ben mi?"

"Evet, sana zarar vermez."

Stephanie, Skulduggery'e baktı, ama kurukafa ne yapması gerektiğiyle ilgili bir ipucu vermedi. Sonunda, Stephanie arkasına döndü ve kitaba doğru yürümeye başladı.

Bakışlarını odanın dört bir yanında gezdirdi. Gizli tuzaklar olup olmadığını merak etti ve üzerinde yürüdüğü zemini inceledi. İrade nasıl bir form alabilirdi? Mermiler veya can

yakıcı bir şey olmamasını arzuladı. Bunu yapıyor olmak hoşuna gitmiyordu, Yaşlılar'ın hazırladığı tuzak her ne ise, kendi arzusuyla hazırlanan tuzağa düşmek üzereydi. Ne için? İspatlanmasını istemediği bir şey için mi? Kitap'ı almayı zaten istemiyordu. Bu, çok büyük bir saçmalıktı.

Stephanie arkasına baktı, Müdür duygudan yoksun bir yüz ifadesiyle kendisini seyrediyor, kitabı almasına engel olacak şey her ne ise açığa çıkmasını bekliyordu. Stephanie durdu, adam eğer kitabı almak istiyorsa, gelip kendisi de alabilirdi. Arkasına döndü ve müdürün yanına gitti. Adam kızı baştan aşağıya süzdü.

"Kitap'ı almadın?" diye sordu.

Stephanie nazik olmak için kendini zorladı. "Hayır, almadım. Ama ben zaten kitabın iyi korunduğuna dair anlattıklarınıza inanıyorum."

"Ama yürümeye başladığın zaman içinden Kitap'ı almak geçiyordu, değil mi?"

"Sanırım."

"O zaman neden almadın?"

"Çünkü fikrimi değiştirdim."

"Çünkü artık kitabı istemiyordun."

"Evet, ne olmuş yani?"

"İşte bu, Yaşlıların İradesi'dir. Kitap'ı almayı ne kadar çok istersen iste, yakına girdikçe isteğin yok olur. Neden is-

tediğinin bir anlamı yoktur, ister kendin için, istersen sana öyle emredildiği için, veya hayatın kitabı almaya bağlı olsa bile, fark etmez. Attığın her adımda kitaba karşı ilgisizliğin artar, kim olursan ol, ne gibi güçlerin olursa olsun. Meritorious'un kendisi bile kitabı kapatamaz."

Stephanie adama baktı ve söylediklerini özümsemeye uğraştı. Sonunda, Yaşlılar'ı takdir ettiğini söylemek zorunda kaldı, başka şansı yoktu. "Bu, çok etkileyici."

"Etkileyici, değil mi?" Müdür bir şey duymuşçasına başını hafifçe yana çevirdi. "Konsey şimdi sizin için hazır. Lütfen, bu taraftan."

Oval bir odaya girdiler ve büyük kapının önünde durdular. Tek bir ışık kaynağı vardı ve yukarıdan bir yerden geliyordu. Odanın kenarları kısmen karanlıktaydı.

Müdür, "Yaşlılar birazdan burada olur," dedi. Hızlı adımlarla uzaklaştı.

Skulduggery, "Bunu her zaman yaparlar," dedi. "İnsanları bekletirler."

"Bizim okul müdürü de ne zaman odasına birini çağırsa aynısını yapar. Bunun kendisini önemli biri gibi gösterdiğini düşünüyor."

"İşe yarıyor mu?"

"Sadece sorumsuz biri gibi görünüyor."

Kapı açıldı ve içeriye yaşlı bir adam girdi. Saçları bembeyazdı ve sakalı kısa kesilmişti. Uzun boyluydu, Skulduggery'den bile daha uzundu. Üzerinde granit renginde bir takım vardı ve adam yürürken Stephanie'nin gözü sağında bıraktığı gölgeye takıldı. Gölge adamın yanında uzuyor ve şekil değiştiriyordu. Stephanie bakarken odanın köşelerinde açığa çıkan yeni gölgeler de adamınkine katıldı. Gölgeler birden yerden yükseldi ve siyahlar giymiş yaşlı bir kadın açığa çıktı. Kadın, uzun boylu adamın arkasına geçti ve adımları yavaşladı. Üçüncü bir figür yoktan var oldu ve uzun boylu adamın diğer tarafına geçti. Diğerlerine göre daha genç görünüyordu, üzerinde gök mavisi bir takım vardı ve ceketi şişkin göbeğini gizlemekte güçlük çekiyordu.

Stephanie, Yaşlı Büyücüler'e baktı ve Yaşlı Büyücüler de kıza baktı.

Sonunda uzun boylu adam, "Skulduggery," dedi. Sesi boğuktu ve içeride yankılandı. "Bela peşini bırakmıyor, değil mi?"

Skulduggery, "Takip ediyor diyemeyiz," diye cevap verdi. "Bence çöreklenip beni bekliyor."

Adam olumsuzca başını iki yana salladı. "O zaman, bu yeni ortağın mı?"

Skulduggery, "Evet," diye cevap verdi.

"İsim aldı mı?"

"Hayır."

Yaşlı adam, "En azından, bu da bir tesellidir," dedi. Bakışlarını Stephanie'nin üzerine odakladı. "Adım Eachan Meritorious, bu Konsey'in Yüce Büyücüsü'yüm. Yanımdakiler, Morwenna Crow ve Sagacious Tome. Henüz bir isim almadığına göre, uzun süre bizim işlerimize burnunu sokmayacağını düşünebilir miyiz?"

Stephanie'nin boğazı kurudu. "Emin değilim."

Skulduggery, "Görüyor musunuz?" diye sordu. "Asi."

Meritorious, "Tehlikeli koşullara maruz kaldın," dedi. "Normal ve güvenli yaşamına geri dönmeyi istemez misin?"

"Neresi güvenli?"

Skulduggery yine araya girdi. "Ah," dedi. "İsyankâr."

Stephanie, "Demek istediğim," dedi. "Yarın karşıdan karşıya geçerken bana bir araba çarpabilir. Bu akşam saldırıya uğrayabilirim. Sonraki hafta hastalanabilirim. Hiçbir yer güvenli değildir."

Meritorious bir kaşını havaya kaldırdı. "Söylediklerin doğru da olsa, normal yaşamında büyücüler ve katiller ile uğraşmak zorunda değilsin."

Yaşlılar meraklı gözlerle kızı inceliyordu. Stephanie, "Belki," diye cevap verdi. "Ama tüm bunları unutabileceğimi sanmıyorum."

Skulduggery üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Baş belası."

Morwenna Crow araya girdi. "Dedektif, defalarca kez Konsey'imize gelip Barış'ın tehlikede olduğunu söylediniz."

"Evet."

"Ama somut bir kanıt getiremediniz."

Skulduggery, "Kanıtım yanımda dikiliyor," dedi. "İki kez saldırıya uğradı ve ikisinde de saldırgan bir anahtarın peşindeydi."

Sagacious Tome, "Ne anahtarı?" diye sordu. Skulduggery tereddüt etti.

"Bay Pleasant?"

"Saldırganın efendisinin Serpine olduğunu düşünüyorum."

"Anahtar ne işe yarıyor?"

"Eğer Serpine sivillere saldırılmasını emrettiyse, Barış'ı da resmen bozmuş olur ve bu durumda–"

"Anahtar, Bay Pleasant, neyi açıyor?"

Stephanie yanında dikilen Skulduggery'nin yüzüne baktı ve adamın hareketlerinden hayal kırıklığına uğradığını hemen anladı.

"Sanırım Serpine anahtar sayesinde Eskiler'in Asası'na ulaşacak."

Meritorious, "Ne zaman şaka yaptığını hiç anlayamıyorum, Skulduggery," dedi. Gülümsemeye başladı.

"Bunu hep söylerler."

"Asa'nın bir efsane olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Herkesin böyle düşündüğünün farkındayım, evet. Ama aynı zamanda Serpine'nin Asa'nın izini sürdüğünü de biliyorum. Bence Gordon Edgley'in bununla bir ilgisi var."

Sagacious Tome, "Nefarian Serpine şimdi bizim müttefikimiz," dedi. "Barış içerisinde yaşıyoruz."

Skulduggery, "Korku içinde yaşıyoruz," diye düzeltti. "Düzeni bozmamak için sormamız gereken soruları sormaya korkuyoruz."

Meritorious, "Skulduggery," dedi. "Serpine'nin neler yaptığını biliyoruz, Efendisi Mevolent ve kendi çıkarları uğruna işlediği suçların da farkındayız. Ama Barış devam ettiği sürece, elimizde kanıt olmadan harekete geçemeyiz."

"Arkadaşıma saldırılmasını emretti."

"Kanıtın yok."

"Gordon Edgley'i öldürdü!"

"Kanıtın yok."

"Asa'nın peşinde."

Meritorious, "Var olmayan bir şeyin," diye araya girdi. Olumsuzca başını iki yana salladı. "Özür dilerim, Skulduggery. Yapabileceğimiz bir şey yok."

Morwenna, "Kıza gelince," dedi. "Dünyamıza girişinin uzun süreli olmamasını ümit ediyoruz."

Skulduggery sakin bir ses tonuyla, "Kimseye bir şey söylemeyecek," dedi.

"Belki, ama dünyamıza bir adım daha yaklaşırsa, bir daha geri dönmesi imkânsız olabilir. Bunu dikkatli düşünmenizi istiyoruz, dedektif. Ne demek istediğimizi biliyorsun."

Skulduggery bildiğini belli edercesine başıyla onayladı ama bir şey söylemedi.

Meritorious, "Bizimle buluştuğun için teşekkür ederiz," dedi. "Gidebilirsiniz." Skulduggery arkasına döndü ve uzaklaştı, Stephanie hemen arkasındaydı. Müdür hemen yanlarına gitti.

Skulduggery, "Yolu biliyorum," diye kükredi. Müdür bir adım geriledi. Balmumundan birer heykel gibi hareketsiz dikilen Yarıcılar'ın yanından geçtiler, merdivenlerden çıkarak Tapınak'ı terk ettiler. Skulduggery yeniden kılık değiştirdi ve sessizce arabasına yürüdü. Aracın yanına ulaştığı anda durdu ve başını çevirdi.

Stephanie, "Sorun nedir?" diye sordu.

Skulduggery cevap vermedi. Yüzü tamamen kapalı olduğu için Stephanie suratını göremiyordu. Kız paranoyakça etrafına bakındı. Normal bir sokak normal işler yapan normal insanlarla doluydu. Asfaltta çukurlar vardı ve insanların pasaklı bir hali vardı, ama sıra dışı bir şey gözüne ilişmedi. Sonra kel kafalı, uzun boylu ve geniş omuzlu bir adam gör-

dü. Görünüşünden yaşını tahmin etmek imkânsızdı. Adam ağır adımlarla yanlarına geldi ve Stephanie, Skulduggery'nin yanında sessizce bekledi.

Adam, "Bay Pleasant," dedi.

Skulduggery, "Bay Bliss," dedi.

Stephanie adama baktı. Etkileyici bir görünümü vardı. Adamın mavi gözleri üzerine odaklanınca ürperdi.

"Sen tüm dikkatleri üzerine çeken kız olmalısın."

Stephanie bir şey söyleyemedi. Ne diyeceğini bilemiyordu, zaten konuşmaya çalışsa da sesi cılız ve tiz çıkacağının farkındaydı. Bay Bliss'de kendisini rahatsız eden bir şey vardı, içinden oturup ağlamaktan bir şey gelmiyordu.

Skulduggery, "Uzun süredir görüşmedik," dedi. "Emekli olduğunu duymuştum."

Bay Bliss'in gözlerinde huzur veren bir şey vardı, ama bu insanı rahatlatan bir huzur değildi. Güven veren ve insanın kendisini iyi hissetmesini sağlayan bir huzur da değildi. Çok daha farklı bir şeydi, sanki artık acı çekmeyeceğini, artık neşeden yoksun kalacağını ve hiçbir şey olmayacağını müjdeliyordu. Adama bakmak başlangıcı ve sonu olmayan bir boşluğun içine bakmak gibiydi.

Bay Bliss, "Yaşlılar geri dönmemi istedi," dedi. "Sonuçta, zor günler geçiriyoruz."

"Öyle mi?"

"Serpine'yi izlemekle görevli iki adam ölü bulundu. Adam bir şeylerin peşinde ve Yaşlılar'ın bunu öğrenmesini istemiyor."

Skulduggery duraksadı. "Meritorious neden bana bundan bahsetmedi?"

"Barış iskambil kartlarından bir ev gibidir, Bay Pleasant. Rahatsız edilirse yıkılır. Sen de rahatsızlık vermekle ün yapmış bir adamsın. Yaşlılar benim sorunu çözeceğimi düşünüyor, ama korkarım Serpine'nin hırsını küçümsüyorlar. Kimsenin savaştan kendine çıkar sağlayamayacağına inanıyorlar. Ayrıca, Eskilerin Asası'nın bir peri masalı olduğunu düşünüyorlar."

Skulduggery'nin sesi hafifçe değişti. "Sence Asa gerçek olabilir mi?"

"Gerçek olduğunu biliyorum. Efsanelerde anlatılan şeyleri yapıp yapamayacağını bilmiyorum, ama bir nesne olarak gerçekten var olduğunu biliyorum. Kısa süre önce arkeolojik bir kazıda çıkartıldı. Bildiğim kadarıyla, Yüzü Olmayanlar ile ilgili bir kitap yazacağı için Gordon Edgley de Asa'nın peşindeydi. Yüklü bir miktar para ödeyip Asa'yı aldı. Bir süre Asa'nın gerçek olup olmadığını araştırdı, emin olduktan sonra da Asa'yı elinde tutmaması gerektiğini anladı. Bir başkasına veremeyeceğini de biliyordu. Tüm hatalarına rağmen, Gordon Edgley iyi bir adamdı. Asa bizim bil-

diğimiz yıkıcı güçlerin hiçbirine sahip olmasa bile, Gordon Asa'nın çok güçlü olduğunu ve kimsenin eline geçmemesi gerektiğini düşünmüş olmalı."

Stephanie, "Asa'ya ne yaptığını biliyor musunuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Skulduggery, "Ama Serpine'nin Barış'ı bozmaya niyetli olduğunu düşünüyorsun," dedi.

Bay Bliss başıyla onayladı. "Artık, Barış'ın kimseye bir fayda getirmeyeceğini düşünüyor olmalı. Bence uzun zamandır böyle bir fırsatı kolluyordu, tüm sırları açığa çıkartacak ve tüm güce sahip olacak, sonra da Yüzü Olmayanlar'ı dünyamıza davet edecek."

Stephanie, "Sen Yüzü Olmayanlar'a inanıyor musun?" diye sordu.

"İnanıyorum. Ben bu hikâyeleri dinleyerek büyüdüm ve inancımı hiç yitirmedim. Bazıları bunları umursamaz, bazıları ise saçmalık olduğuna inanır, bazıları için ise sadece ateşin başında anlatılan hikâyelerden ibarettir. Ama ben inanıyorum. Bir zamanlar dünyaya kötülüğün hâkim olduğuna inanıyorum, gölgesi bile kendisinden kaçan bir kötülük. Bence geri dönmeyi ve intikam almayı bekliyorlar."

Skulduggery başını hafifçe yana yatırdı. "Yaşlılar seni dinler."

"Kurallar ellerini kollarını bağlıyor. Ben mümkün olduğunca çok şey öğrendim ve bildiklerimi ne yapılacağını bilen tek kişiye aktardım. Bundan sonra ne yapacağına sen kendin karar vereceksin."

Skulduggery, "Sen bizimle olursan," dedi. "Her şey farklı olur."

Bay Bliss'in suratında hafif bir gülümseme belirdi. "Gerekirse, olurum."

Bay Bliss hiçbir şey söylemeden arkasına döndü ve uzaklaştı. Bir süre daha arabanın yanında dikildikten sonra içine bindiler ve Skulduggery aracı yola çıkarttı. Bir süre sonra Stephanie dayanamayıp lafa girdi.

"Ürkütücü bir adam."

"Nadiren gülümsersen böyle olur. Bay Bliss, fiziksel olarak, bu dünyadaki en güçlü adamdır. Efsanevi bir gücü vardır."

"Korkmam mı gerekir?"

"Ah, evet, kesinlikle."

Skulduggery arabayı sürmeye devam etti ve sustu. Stephanie bir süre sessiz kaldı.

"Ne düşünüyorsun?"

Skulduggery omzunu silkti. "Birçok şey."

"Sen Asa'nın gerçek olduğuna inanıyor musun?"

"Gerçek olsa gerek."

"Bu, senin için çok zor olmalı, değil mi? Tanrılarının gerçekten var olup olmadığını araştırıyorsun."

"Ah, ama bunu tam olarak bilmiyoruz. Asa gerçek olsa bile, bize anlatılanlar efsane olabilir. Asa'nın gerçek olması Yüzü Olmayanlar'ın da gerçek olduğunu ispatlamaz."

"Komik. Yaşayan bir iskeletin bu kadar şüpheci olabileceğini düşünmezdim. Şimdi ne yapacağız?"

Skulduggery bir süre sessiz kaldı. "Pekâlâ, neye ihtiyacımız olduğuna karar vermeliyiz. Neye ihtiyacımız olduğuna karar verince nasıl edineceğimizi ve ihtiyacımız olanı edinmek için neye ihtiyacımız olduğuna karar vereceğiz."

Stephanie yavaşça, "Sanırım, anladım," dedi. Araba bir tümseğin üzerinden geçti. "Hayır, hiçbir şey anlamadım."

"Yaşlılar'ın harekete geçmesi için Serpine'nin Barış'ı bozduğuna dair kanıta ihtiyacımız var. Asa'yı bulmalı ve sonra Asa'yı nasıl yok edeceğimizi öğrenmeliyiz."

"Pekâlâ, bunu nasıl yapacağız?"

"Asa'yı bulunca kanıtı da bulmuş olacağız."

"Asa'yı nasıl bulacağız?"

"Anahtarı bularak."

"Asa'yı nasıl yok edeceğiz?"

Skulduggery, "Ah," dedi. "Bunun için biraz suç işlememiz gerekebilir."

Stephanie gülümseyerek, "Suç," dedi. "Nihayet."

11

BİRAZ SUÇ İŞLEYELİM

Yolun kenarına park ettikleri yerden mavi üniformaları içerisindeki vampirleri izlediler. Adamlar basamakları çıkıp parıltılı sanat galerisine adım attı. Birbirleriyle sohbet ediyor, uzaktan bakıldığında çok tehlikeli görünmüyorlardı. Birkaç dakika sonra çalışanlar ve gündüz vardiyasında görevli güvenlik görevlileri dışarıya çıktı. Herkes dışarıya çıktıktan sonra Skulduggery arka koltuğa uzandı ve siyah çantayı eline aldı.

Stephanie, "Şimdi mi giriyoruz?" diye sordu. Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Ama hâlâ aydınlık."

Skulduggery, "Hava tam kararmadığı için şimdi giriyoruz," diye cevap verdi. "Yirmi dakika sonra, içeride tüm güçlerini kazanmış iki vampir dolaşıyor olacak. İçeriye girip, Asa'yı nasıl yok edeceğimizi bulup vampirler güçlerini kazanmadan dışarıya çıkmayı planlıyorum."

"Zekice bir plan."

"Kesinlikle."

Korkunç kanarya sarısı arabadan dışarıya çıkıp sokağı geçtiler. Kaldırımı terk edip bahçeye girerek galerinin arkasındaki bir ağacın arkasına saklandılar. Görünmediklerinden emin olduktan sonra, Skulduggery çantayı sırtına attı ve ağaca tırmanmaya başladı. Stephanie en alçak dala sıçradı, tutundu ve kendini yukarıya çekti. Yıllardır böyle bir şey yapmamıştı, ama bir ağaca çıkmak ağaçtan aşağıya düşmek kadar kolaydı. Ağacın dalları uzun ve güçlüydü, kısa süre sonra çatıyla aynı seviyeye ulaştı. Galerinin çatısında bir düzine kadar tavan penceresi vardı. Stephanie dallardan birinin üzerine oturdu ve binayla ağacın arasındaki korkunç açıklığa göz gezdirdi. İmkansız bir sıçrayıştı.

Stephanie, "Seninle gelemeyeceğime emin misin?" diye sordu.

"İşler ters giderse sana burada ihtiyacım var."

"Ne gibi?"

"Yüzlerce şey olabilir."

Stephanie, "Bunu bilmek içimi rahatlattı," diye mırıldandı.

Skulduggery en uzun dalın üzerine çıktı ve belini büküp üstünde yürüdü. İnanılmaz bir dengeye sahipti, ama çatıyla arasındaki mesafe hâlâ çok fazlaydı. Skulduggery, dalın sonuna gelince hiç durmadı ve havaya sıçradı. Kollarını ileri uzattı ve yoktan var olan bir rüzgâr Skulduggery'yi alıp çatının üzerine bıraktı.

Stephanie, Skulduggery'yi bu numarayı yapmayı kendisine öğretmeye ikna edeceğine dair kendi kendine yemin etti.

Skulduggery arkasına baktı. "Galeri son teknoloji güvenlik sistemleriyle korunuyor," dedi. Çantasını açtı. "Ama vampirler yüzünden dıştaki koridorlarda önlem alınmıyor. Ana salona ulaştıktan sonra, dedikleri gibi, yumuşak bir iniş olacak."

"Kim diyor?"

"Bilmiyorum. Uçak kullananlar olabilir mi?" Çantayı açıp içinden çıkarttığı nesneyi üzerine bağlamaya başladı. Sonra Stephanie'ye baktı. "Ne diyordum?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ah, evet, dahiyane planım. Doğu duvarındaki kontrol paneline ulaşmam lazım. Oradan, her şeyi devre dışı bırakabilirim. Zemin basınca duyarlıdır, bu yüzden üzerine bas-

mamak zorundayım, ama benim çevikliğime ve zarafetime sahip biri için bunun sorun olacağını sanmıyorum."

"Kendini çok beğeniyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle." Skulduggery havalandırma borularından birinin içine ince bir tel soktu, aynı teli üzerindeki nesnenin içinden geçirdi ve tavan pencerelerinden birine bağladı.

Stephanie kaşlarını çattı. "Kendini aşağıya mı sallandıracaksın?"

"Evet, en eğlenceli kısmı bu olacak."

"Haklısın, ama pencereyi açmak zorundasın, değil mi? Alarmlar devreye girmez mi?"

Skulduggery, "Küçük bir pencere," diye cevap verdi.

Stephanie dedektife baktı. "Güvenlik sistemi devreye girmeyecek mi?"

"Bu küçük ve sessiz pencere ile en yakındaki polis merkezi arasında bir bağlantı var. Ya da vardı. Bu sabah seni almadan önce trafonun yanından geçtim. Ne gariptir ki, ben yanından geçerken kısa devre yaptı. Gizemli bir biçimde içeriye su dolmuş olmalı. Bence alarm devre dışı, öyle olması gerekiyor..."

"Tüm planın trafodaki arızanın henüz giderilmemiş olduğu varsayımı üzerine mi kurulu?"

Skulduggery, "Evet," diye cevap verdi. Sonra bir süre durup düşündü. "Her neyse," dedi. Önce batan güneşe sonra Stephanie'ye baktı.

"Çığlık sesi duyarsan," dedi. "Bana aittir."

Eliyle kilidi kavrayıp kırdı ve tavan penceresinin bir yarısını açıp kendini aşağıya sallandırdı. Stephanie dedektifin gözden kayboluşunu seyretti, sonra bir makara sesi duydu. Skulduggery kendini aşağıya indirmek için aletin uzaktan kumandasına basmış olmalıydı.

Stephanie sırtını ağaca yasladı ve etrafına göz gezdirdi, gerçi neye bakması veya neyi beklemesi gerektiğini de bilmiyordu. Sıra dışı bir şey aradı. Kaşlarını çattı ve artık neyin 'sıra dışı' olduğunu bilemediğini düşündü. Sonra rahatsız edici bir sürtünme sesi duydu, kafasını kaldırıp baktı.

Skulduggery'nin havalandırma borusuna bağladığı tel kayıyordu.

Stephanie korku dolu gözlerle kayan tele baktı, biraz daha kenara giderse tamamen serbest kalacaktı. Basınca duyarlı zemin aklına geldi ve tüm alarmları çalıştırarak yere ayak basan Skulduggery'yi hayal etti. Vampirler hemen koşup adamı yakalardı. Her ne kadar Skulduggery'nin içilecek kanı olmasa da vampirler mutlaka adamı cezalandırmanın bir yolunu bulurdu.

Tel biraz daha kaydı ve Stephanie başka şansı olmadığını fark etti. Skulduggery'nin üzerinde yürüdüğü dalın üstüne çıkınca dal kızın ağırlığıyla inledi. Stephanie kendini kötü hissetmemek için Skulduggery'nin sadece kemik olduğunu kendine hatırlattı.

Çatıyla arasındaki mesafe sanki gitgide artıyordu.

Stephanie olumsuzca başını iki yana salladı, bunu başarması mümkün değildi. Koşarak gelme şansı olsa belki, ama dengesiz bir dalın ucunda sallanırken? Gözlerini kapattı ve şüphelerini bir kenara itti. Seçim şansım yok, diye kendi kendine hatırlattı. Atlayıp atlamamak arasında bir seçim yapması mümkün değildi. Skulduggery'nin hemen yardımına ihtiyacı vardı, esas önemli olan ne zaman atlayacağı ve neler olacağıydı.

Ve atladı.

Uzandı ve yer altında hareket ederken binanın çatısı da yakınlaştı, öne doğru hafifçe eğildi. Sağ eli çatının kenarına çarptı ve tutunmayı başardı. Vücudunun geri kalanı duvara çarpınca neredeyse dengesini kaybedip aşağıya düşecekti, ama sol elini sağ elinin yanına attı. Kendini yukarıya çekti ve bir kolunu çatıya çıkarttı, sonrasında güvendeydi. Başarmıştı.

Tel yine kaydı. Borudan çıkarsa hiçbir şeyin anlamı kalmayacaktı. Stephanie koştu, teli kavradı ve aşağıya çekmeye çalıştı, ama işe yaramadı. Ayağa kalktı, botuyla telin üzerine bastı ve aşağıya itmeye çalıştı, ama tel yerinden hiç oynamadı. Etrafına bakınıp işe yarar bir şey bulmaya çalıştı, çantayı gördü ve içini açtı. Çantada yedek telden başka bir şey yoktu.

Yedek teli aldı, dizlerinin üzerine çöktü ve alete bağlı tele yeni bir parça eklemeye çalıştı. Küçük bir kızken babasından düğümler hakkında çok şey öğrenmişti, hepsinin ismini teker teker hatırlayamasa da, böyle bir durumda hangisinin işe yarayacağını biliyordu.

Yeni teli bağladıktan sonra ucunu tutturacak bir şey aradı. Tam önünde başka bir tavan penceresi vardı. Koştu, teli beton tabana doladı ve ilk tel serbest kalırken ikinciyi sabitledi. Ağırlık birden üzerine binince tel gerildi ama sağlam bağlandığı için kopmadı.

Stephanie açık tavan penceresinin yanına koştu ve aşağıya baktı. Skulduggery zeminin üzerinde asılı kalmış, ani düşüşten sonra bedenini yatay tutmaya çalışıyordu. Telin kontrol kumandası hâlâ elindeydi, ama dengesini sağlamak için iki elini de yana açmıştı ve kendini yukarıya çekemiyordu.

Stephanie'nin yanında ikinci bir kontrol kumandası vardı ve teli saran aletin üzerine monte edilmişti. Stephanie kumandayı eline aldı, YUKARI düğmesine bastı ve Skulduggery'i yukarıya çekti.

Güvende olduğundan emin olunca, Skulduggery kafasını kaldırıp yukarıya baktı ve başparmağını kaldırıp iyiyim işareti yaptı. Kontrol kumandasını eline aldı, bedenini duvarın yanına konumlandırdı, açtığı panelin hemen yanındaydı. Stephanie birkaç şalteri indirdiğini duydu, sonra Dedektif Kurukafa nazikçe yere atladı. Ayakları yere bastı ama hiçbir alarm çalışmadı.

Belindeki kayışın kopçasını çıkarttı ve telden kurtuldu, sonra yukarıya baktı. Bir süre sonra aşağıya gelmesini işaret etti. Stephanie sırıtarak aleti yukarıya çekti ve kayışı kendi beline bağlayıp kendini aşağıya sallandırdı. Skulduggery aşağıya inince kayışı çözmesine yardım etti.

Skulduggery, "Sanırım biraz destek işime yarayacak," dedi. Stephanie sırıttı.

Salon büyük, ferah ve bembeyazdı. Duvarlarda dev cam paneller vardı. Ana salon resimler ve heykeller ile doluydu, ne çok yan yana, ne de çok seyrek sıralanmışlardı.

Kanatlı kapının yanına gidip kulak kabarttılar. Skulduggery kapılardan birini açtı, kafasını uzatıp etrafa göz gezdir-

di ve Stephanie'ye bakıp başıyla onayladı. Birlikte içeriye süzülüp kapıyı arkalarından kapattılar. Stephanie beyaz koridorlarda Skulduggery'i takip etti, köşeleri döndüler ve kemerlerin altından geçtiler. Stephanie pencereden dışarıya baktı. Karanlık çöküyordu.

Galerinin bir köşesindeki küçük oyuğun yanına gittiler. Oyuğun içinde ahşap bir kapı vardı ve üzerinde çapraz çelik teller göze çarpıyordu. Skulduggery, Stephanie'ye tetikte olmasını söyledi ve kapının yanına gidip cebinden bir şey çıkarttı.

Stephanie olduğu yere çömeldi ve gittikçe kararan galeriye göz gezdirdi. Bir ara kafasını çevirip kilidi açmaya çalışan Skulduggery'e baktı. Yanında bir pencere vardı, güneş batmıştı.

Ayak sesleri duydu ve olduğu yere sindi. Karşısındaki koridorun diğer ucunda mavi üniformalı bir adam açığa çıktı. Alışveriş merkezlerindeki güvenlik görevlileri gibi ağır adımlarla yürüyordu. İlgisizdi, sıkılmış gibiydi. Stephanie, Skulduggery'nin arkasına geçtiğini fark etti, ama dedektif bir şey söylemedi.

Adam elini karnına götürdü ve acıyla iki büklüm oldu. Stephanie daha yakında olmayı arzuladı. Eğer sivri dişleri açığa çıktıysa bulunduğu yerden görmesi mümkün değildi. Adam doğruldu ve sırtını dikleştirdi, koridorda kemiklerinin

çatırtısı yankılandı. Sonra uzandı ve saçlarını kavrayıp derisini çekip aldı.

Stephanie nefesini tuttu. Çevik bir hareketle saçını, derisini ve kıyafetlerini çıkartan adamdan geriye solgun bir ten, kel bir kafa, iri ve siyah gözler kaldı. Bir kedi gibi çevikti, insan formundan geriye kalanları tekmeledi. Stephanie'nin vampirin dişlerini görmesi için yakınında olması gerekmiyordu, büyük ve korkunç dişleri uzaktan bile belli oluyordu. Televizyonda gördüğü vampirlere hiç benzemiyordu, bunlar güneş gözlükleri takan deri pardösülü vampirler değildi, daha çok bir hayvana benziyordu.

Stephanie, Skulduggery'nin elini omzunda hissetti. Dedektif vampir kafasını kaldırıp bakmadan önce nazikçe kızı geriye çekti. Vampir arkasına döndü ve kendine bir kurban arıyormuşçasına koridorda uzaklaştı.

Stephanie, Skulduggery'i kapıya kadar takip etti. Diğer tarafa geçip kapıyı arkalarından kapattılar. Skulduggery artık parmak uçlarında yürümüyordu, ama Stephanie ses çıkartmaya cesaret edemiyordu. Skulduggery yerin altına inen basamakları elinde açığa çıkan bir alevle aydınlattı. Aşağısı çok daha serindi. İki tarafında ağır kapıların olduğu eski bir koridora ulaştılar. Üzerinde bir arma olan kapıya ulaşana kadar yürüdüler, armanın üzerinde bir kalkan ve bir ayı vardı. Skulduggery her iki elini

birden havaya kaldırdı ve başını önüne eğdi, yaklaşık bir dakika hareketsiz kaldı. Sonra kilit açıldı ve içeriye adım attılar.

12

VAMPİRLER

Skulduggery parmaklarını *şıklattı* ve odanın dört bir yanında mumlar yandı. İçeride üst üste yığılmış kitaplar, eski kalıtlar, heykeller, resimler ve ahşap oymalı eşyalar ile birlikte Ortaçağ döneminden kalmışa benzeyen bir zırh bile vardı.

Stephanie, "Tüm bunlar Asa ile mi ilgili?" diye sordu.

Skulduggery, "Hepsi Eskiler ile ilgili," diye cevap verdi. "Bunların arasında Asa ile ilgili bir şey olmalı. Açıkçası, içeride bu kadar çok şey olacağını düşünmemiştim. Bu arada, artık fısıldayarak konuşmak zorunda değilsin."

"Tepemizde vampirler var."

"Bu odalar mühürlüdür. Ben kilit mührünü kırdım ama ses mührü hâlâ yerinde. Kilit mühürlerinin her geçişinde kırılması ve çıkarken de onarılması gerektiğini biliyor muydun? Eski tarz bir anahtar kullansalar olmaz mıydı? Böyle bir şey beni kesinlikle engellerdi, tabii kapıyı kırana kadar."

Stephanie, "Ses mührü nedir?" diye fısıldadı.

"Hmm? Oh. Vampirler kapının önünde dikiliyor olsa ve sen avazın çıktığı kadar bağırsan da, bir şey duymazlar."

Stephanie, "Ah," dedi. "Pekâlâ." Ama hâlâ sesini yükseltmiyordu.

Aramaya başladılar. Bazı kitaplar Eskiler ile ilgili efsaneleri anlatıyordu. Bazıları analitik ve pratik bir bakış açısıyla konuyu ele alırken, bazıları Stephanie'nin anlamadığı bir dilde yazılmıştı. Bazılarının içinde boş sayfalardan başka bir şey yoktu, ama görünüşe göre Skulduggery bu kitapları da okuyabiliyordu. Ama içlerinde önemli bir şey olmadığını söyledi.

Stephanie duvarın dibinde birbirine yaslanmış resimlere bakmaya başladı. Birçoğunda elindeki asayı havaya kaldırmış ve birer kahraman gibi duran insanlar vardı. Çerçevelerden birkaçı devrilince Stephanie resimleri yerden kaldırmak için eğildi. Önünde duran resme baktı, bu çizimin aynısını Skulduggery'nin kitabında görmüştü. Bir adam elini uzatırken asadan yayılan ışıktan korunmak için eliyle göz-

lerini siper ediyordu. Bu, kitabın sayfasındaki yarım resim değil, çizimin tamamıydı. Stephanie çerçeveleri yerden kaldırırken Skulduggery kıza baktı. Stephanie üzerinde kalkan ve ayı arması olan zırha doğru yürüdü.

"Aile arması mı?" diye sordu.

Skulduggery, "Afedersin?" diye karşılık verdi. "Ah, evet. Bizim aile isimlerimiz yoktur, atalarımız ile aramızdaki tek bağlantı armalardır."

"Sizin de bir armanız var mı?"

Skulduggery duraksadı. "Önceden vardı, artık yok."

Stephanie Dedektif Kurukafa'ya doğru döndü. "Neden?"

"Artık kullanmıyorum."

"Neden?"

"Sen çok soru soruyorsun."

"Büyüyünce ben de senin gibi dedektif olacağım."

Skulduggery bakınca kızın sırıttığını gördü. Bir kahkaha attı. "Sanırım sen de insanların analarından emdiği sütü burunlarından getireceksin."

"Burunlarından getirmek mi?"

"Bir deyimdir. Sorun çıkartmak anlamına gelir."

"O zaman neden 'sorun çıkartmak' demiyorsun? Neden hep benim anlamayacağım kelimelerle konuşuyorsun?"

"Daha fazla okumalısın."

"Yeterince okuyorum. Daha sık dışarıya çıkmalıyım."

Skulduggery bir kutuyu eline alıp ışığa tuttu, evirip çevirdi ve sağını solunu inceledi.

Stephanie, "O nedir?" diye sordu.

"Bir bulmaca kutusu."

"Başka zaman oynasan olmaz mı?"

"Bir bulmaca kutusu birinin çözmesi için yapılır, *raison d'être*."

"Ne dedin?"

"*Raison d'être*. Fransızca, var olma sebebi demektir."

"İşte yine aynısını yaptın. Neden 'var olma sebebi' demedin? Neden her şeyi zorlaştırmak zorundasın?"

"Demek istediğim, bir bulmaca kutusunu çözmemek bir şarkıyı bilip söylememeye benzer. Hiç var olmasın daha iyi."

"Babam her gün gazetede bulmaca çözer. Başlar, sonra boşlukları anlamsız kelimelerle doldurur ve bir süre sonra pes eder. Eğer elindekini bırakıp aramaya devam edersen, babamın yarım bıraktığı tüm bulmacaları sana getiririm."

"Aramaktan vazgeçtim."

Stephanie, Skulduggery'e baktı. "Bir de benim neslim için uzun süre bir şeye odaklanamaz derler."

"Baktığın resimde, sıra dışı bir şey gözüne ilişti mi?"

"Burada birçok resim var."

"Asa'ya uzanan adamın resmi."

"Resme ne olmuş?"

"Gözüne bir gariplik ilişti mi?"

Stephanie yeniden duvarın dibine gitti ve aradığını bulana kadar çerçeveleri teker teker öne yatırdı.

"Pekâlâ, nasıl bir gariplikten bahsediyorsun?"

"Sen tasvir et."

Stephanie diğer resimleri kenara çekip resme daha yakından baktı. "Bir adam var, Asa'ya uzanıyor, parıldadığı için gözlerini siper ediyor... hepsi bu."

"Adamda bir gariplik yok mu?"

"Hayır, yok." Stephanie kaşlarını çattı. "Aslına bakarsan..."

"Evet?"

"Asa çok parlak ve bir eliyle gözlerini siper ediyor ama iki gözü de fal taşı gibi açık."

"Öyleyse?"

"Eğer gerçekten çok parlaksa gözlerini kısması gerekmez mi? Bir resim olsa bile."

"Dikkatini çeken başka bir şey oldu mu?"

Stephanie resme baktı. "Gölgeler."

"Ne olmuş gölgelere?"

"İki gölgesi var."

"Yani? Hatırlarsan, Asa büyülüdür. Garip bir büyünün sonucu, adamın bir değil de iki gölgesi olamaz mı?"

"Ama bu gölgeleri Asa yaratmıyor. Açıları yanlış."

"Buna ne neden olabilir?"

"İki farklı ışık kaynağı."

"Esas ışık kaynağı nedir?"

"Güneş mi?"

"Eğer güneşse, günün hangi vakti olmalı?"

"Ayakları dibindeki gölgeye bakacak olursak, güneş tam tepeden geliyor olmalı, demek ki öğlen vakti. Ama arkasındaki gölgeye bakacak olursak, ya sabah, ya da öğleden sonra geç saat olması gerek."

"Hangisi?"

"Nereden bileyim? Arkasındaki, öyleyse sabah."

"Senin gördüğün, Asa'ya uzanan ve hem geçmişi hem de şimdiki zamanı, kısacası her şeyi görebilen adam."

"Olabilir. Tüm bunların elindeki bulmaca kutusuyla ilgisi nedir?"

"Resmi kim yapmış?"

Stephanie alt köşelere göz gezdirdi. "İsim yok, sadece bir arma var. Bir leopar ve çapraz kılıçlar."

Skulduggery kutuyu Stephanie'nin de görmesi için havaya kaldırdı. Alt yüzeyinde, bir leopar ve çapraz kılıçlar vardı."

Stephanie, "Pekâlâ," dedi. "Tahmin oyunu sona erdi."

"Resim bize ressamın veya ressamın ailesinin geçmişe ışık tutabileceğini gösteriyor, biz buna 'ipucu' deriz. İpucu

bir gizemdir, gizem de bulmacadır. Ben de elimde bir bulmaca kutusu tutuyorum."

Skulduggery'nin parmakları kutunun yüzeyinde gezindi ve Stephanie adamın başını hafifçe yana yatırdığını gördü. Skulduggery parmaklarıyla iki yüzeye birden bastırdı ve bir *tık* sesi gelene kadar yüzeyleri çevirdi. Motor vınlamasına benzer bir ses geldi ve kutunun üst yüzeyi içine geçince mavi bir taş açığa çıktı.

Skulduggery, "Ah," dedi.

Stephanie daha yakından baktı. Taş, bir golf topundan biraz daha büyüktü. "Ne? Nedir?"

Skulduggery, "Bir Eko Taşı," dedi. "Nadir bulunan bir şeydir. Genelde, ölmek üzere olan insanlar tarafından kullanılır. Üç akşam boyunca taşı yanlarına alıp uyurlar, böylece tüm anıları ve kişilikleri de taşa geçer. Sonra taşı üzüntülerini azaltmak için sevdiklerine verirler, böylece insanlar kafalarına takılan soruların cevaplarını öğrenebilirler."

"Nasıl işe yarıyor?"

Skulduggery, "Emin değilim," dedi. "Bir Eko Taşı'nı hiç bu kadar yakından görmemiştim." Parmak ucuyla taşa dokununca yüzeyi parlamaya başladı. Skulduggery başını yine hafifçe yana yatırdı, halinden memnun gibiydi. "Bakar mısın? Ben bir dahiyim."

"Sen sadece taşa dokundun."

"Yine de bir dahiyim, Stephanie." Stephanie iç geçirdi.

Birkaç saniye sonra önlerinde yaşlı bir adamın yüzü yoktan var oldu. Stephanie bir adım geriledi.

Yaşlı adam gülümseyerek, "Korkmana gerek yok," dedi. Üzerinde bir cüppe vardı ve gözleri sevecen bakıyordu. "Sana zarar vermem, genç bayan. Ben sorularınızı cevaplamak ve her neyi öğrenmek istiyorsanız, size..." Ses azalarak yok oldu, adam Skulduggery'e bakıyordu. "Aman Tanrım, sen bir iskeletsin."

"Öyleyim."

"Şimdi her ne kadar öyle olmasa da, yaşarken ve nefes alıp verirken hiç böyle bir şey ile karşılaşmadım. Bir iskelet, hem de konuşan bir iskelet!"

Skulduggery, "Çok etkileyici biriyimdir," dedi. "Sen kimsin?"

"Adım Oisin, sorularınızı cevaplamak için buradayım."

"İşte bu iyi haber, bizim de soracak sorularımız vardı."

Oisin, "Nasıl bir şey?" diye sordu.

"Afedersin?"

"Bir iskelet olmak? Bu, benim için yeni bir şey."

"Uzun hikâye."

Oisin elini havada salladı. "Anlatma daha iyi. Bu Taş kısa bir süre çalışacak, sonra gücünü geri kazanması gerek. Sorularınızı cevaplamak için fazla vaktim yok."

"O zaman hemen başlayalım."

"Evet, başlayalım. Ama bir şey soracağım, acı çektin mi? Derini kaybederken?"

"Ah, kabalık etmem istemem Oisin, ama senin sorular sormak yerine soruları cevaplıyor olman gerekmez mi?"

Oisin bir kahkaha attı. "İtiraf ediyorum, fazla meraklı biriyimdir. Diğer taraftan, Eskiler'in Hikâyeleri hakkında çok şey bilirim. Bu yüzden, ideal bir adayım. Bu işe meslektaşlarımdan daha uygunum, emin olabilirsin. Başlamadan önce, hangi yüzyılda olduğumuzu sorabilir miyim?"

Stephanie, "Yirmi birinci yüzyıldayız," diye cevap verdi.

Adam, "Yirmi birinci mi?" diye sordu. Neşeli bir kahkaha attı. "Vay canına! Söylesenize, gelecek neye benziyor? Hep böyle karışık ve karanlık mı? Ben daha parlak olacağını düşünmüştüm. Dünyada neler oluyor?"

"Sen... sen kaçırdığın her şeyi sana anlatmamızı mı istiyorsun?"

"Hayır, her şeyi değil. Önemli noktaların üzerinden geçseniz yeterli. Bu arada, ben hangi dili konuşuyorum?"

Stephanie kaşlarını çattı. "İngilizce."

"İngilizce mi? Harika. Daha önce hiç İngilizce konuşmamıştım. Kulağa nasıl geliyor?"

"Sanırım, güzel geliyor. Taş söylediklerini dilimize mi çeviriyor?"

"Evet, öyle. Böyle bir şeyi keşke seyahatlerimde de kullansaydım, ne dersiniz? Bayanları gerçekten çok etkilerdi!" Kıkırdamaya başladı, ama sonra ciddileşti. "Aslında çok uzaklara seyahat etmedim, teknelere güvenmem, bilirsiniz. Doğa suda seyahat etmemizi isteseydi bize yüzgeçler vermez miydi?"

Skulduggery, "Bir soru sorabilir miyiz?" diye araya girdi. "Tekrar söylüyorum, kabalık etmem istemem ama taşın gücü bitmeden birkaç soruma cevap alabilmeyi ümit ediyorum."

Yaşlı adam el çırptı ve avuçlarını birbirine sürttü. "Tabii ki, evlat! Söyle bakalım, ilk sorun nedir?"

"Eskiler konusunda uzman mısın?"

"Evet, öyleyim. Ben, Eskiler'in varlığına ilişkin kayıtları tutmakla görevliydim. Çok önemli bir işti, ama sırf bu yüzden çok fazla seyahat edemedim. Zaten vaktim olsaydı da edemezdim. Ama seçim şansım olsaydı fena olmazdı, değil mi?"

"Evet... Biz sana Asa hakkında bir şeyler sormak istiyoruz. Gücünün ne olduğunu merak ediyoruz."

Oisin başıyla onayladı. "Eskiler'in Asa'sı yok etmek için yaratılmıştır ve yok eder. Karşısında hiçbir şey duramaz, her şeyi toza çevirebilir."

"Asa'ya karşı bir koruma var mı?"

Oisin olumsuzca başını salladı. "Kalkan, büyü veya başka bir koruma yok. Durdurulamaz ve yok edilemez."

Stephanie, "Güç kaynağı nedir?" diye sordu.

"Tek bir kristal, ucundaki siyah bir taştır. İçine hapsedilen enerjiyi açığa çıkartmaya yarar."

"Kristal yok edilebilir mi?"

Oisin kaşlarını çattı. "Aslında, bunu ben de düşündüm. Eskiler zamanından sonra Asa hakkında en çok şeyi bilen bendim. Tüm meslektaşlarımdan daha fazla şey biliyordum ama kayıtlarda Asa'nın bir zaafından bahsedildiğine rastlamadım. Fakat bazı çevirilerde kristalin içinden yok edilebileceği yazıyordu."

Stephanie, "Nasıl?" diye sordu.

"Ben... bilmiyorum."

Skulduggery, "Asa'yı kim yarattı?" diye sordu.

Oisin göğsünü şişirdi. "Asa, Eskiler tarafından Tanrılarına karşı kullanılmak için yaratıldı. Bir sene boyunca uğraştılar, görünmeyen ve karanlık bir yerde. Tanrıların ne yarattıklarını bilmesini istemiyorlardı."

Oisin'in göğsü indi ve adam gülümsedi. "Bulduğumuz en eski metinlerde böyle diyordu. Aslında, bu metinleri de ben bulmuştum. Diğerleri kıskançlıktan çılgına dönmüştü. Belki de bu yüzden sorulara cevap verecek kişinin bir başkası olmasını istediler."

Stephanie kaşlarını çattı. "Senin burada olmaman mı gerekiyor?"

"Bir seçim yaptık. Ben kendime oy verdim, başka kimse bana oy vermedi. Benim insanların vaktini çalacağımı, çok fazla konuştuğumu söylediler. Ben de taşı çaldım ve birkaç gün yanında yatıp bilincimi taşa geçirdim. Benden sonra üzerine bir başkasının kişiliğini yazmaları mümkün değildi. Ve işte, karşınızdayım." Oisin gülümsedi, sonra tüm bedeni soldu, birden şeffaflaştı ve gülümsemesi yüzünden silindi. "Ah, zamanımız azalıyor. Başka sorularınız varsa–"

Skulduggery hemen, "Kristali kim yarattı?" diye sordu.

"İzin verirseniz, bulduğum metinden alıntı yapmak isterim: 'Yüzü Olmayanlar kristali yarattı ve kristal bir düşman yaklaşınca şarkı söylerdi. Ama Eskiler gelirken, kristal şarkı söyleyip Yüzü Olmayanlar'ı uyarmadı, bu yüzden kristalin çalındığını fark etmediler.' "

Stephanie, "Demek ki, güvenlik sistemlerinin bir açığı varmış," dedi.

Oisin, "Öyle görünüyor," dedi. Başıyla onayladı. Görüntüsü biraz daha şeffaflaştı, Oisin elini havaya kaldırıp içinden karşısında duran ikiliye baktı. "Bu, çok sinir bozucu."

Skulduggery, "Asa geri döndü," dedi.

Oisin kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Kısa süre önce bulundu, ama bir yere gizlendi. Asa'yı nasıl bulacağız?"

Oisin, "Aman Tanrım," dedi. "Eğer yanlış kişinin eline geçerse–"

"Çok kötü şeyler olur, bunu biliyoruz Oisin, Asa'yı nasıl buluruz?"

Yaşlı adam bir an için gözden kayboldu, sonra yeniden belirdi. "Bilmiyorum, evlat. Asa'yı kim sakladı?"

Stephanie, "Amcam," diye cevap verdi. "Asa çok güçlü olduğu için kimsenin ulaşamayacağı bir yere koymak istemiş."

"Görünüşe göre bilge bir adammış. Ama gerçekten bilge olsaydı bulduğu yere geri koyardı. Aksi halde, benzeri bir yere koymuştur."

Skulduggery sırtını dikleştirdi. "Tabii ki."

Oisin'in yüzünde mutlu bir tebessüm açığa çıktı. "Size yardım edebildim mi?"

"Ettin. Artık nerede olduğunu biliyorum. Teşekkürler, Oisin."

Oisin gururla başını salladı. "Bunu yapabileceğimi biliyordum. Çok fazla konuşmayıp soruları cevaplayabileceğimi biliyordum. Seçim yapılmadan önce ben de herkese bunu söylemiştim, ama onlar–"

Oisin kayboldu ve Eko Taşı söndü.

Stephanie, Skulduggery'e baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Gordon, Eskiler'in izinden gitti ve Asa'yı yerin derinliklerine gömdü. Mağaralarda olmalı."

"Hangi mağaralar?"

"Gordon'un arazisinin altında mağaralar ve tünellerden oluşan bir ağ vardır. Labirent dört bir yöne kilometrelerce uzanır. En güçlü büyücüler için bile bir ölüm tuzağıdır."

"Neden?"

"Mağaralarda büyüyle beslenen yaratıklar vardır. Asa'nın koyulabileceği en güvenli yerdir. Neden daha önce aklıma gelmedi?"

Gordon'un evinin altında Stephanie'nin hiç bilmediği bir dünya vardı. Yavaş yavaş, büyürken büyüye ne kadar yakın olduğunu ama nereye bakması gerektiğini bilmediğini daha iyi anlıyordu. Bu, çok garip bir histi. Ama Tapınak'a girerken Skulduggery ne demişti? *Bu hisse alışsan iyi edersin.*

Skulduggery bulmaca kutusunun kenarlarına bastırdı ve üst yüzey yerine geçip Eko Taşı'nı bir kez daha gizledi.

Stephanie, "Belki Oisin'in bize anlatacakları vardır," dedi. "Taşın eski gücünü kazanması ne kadar sürer?"

"Bir yıl kadar."

Stephanie gözlerini kırpıştırdı. "Ah, pekâlâ... O zaman, bu biraz fazla uzun. Yine de, anlatacaklarıyla kim bilir in-

sanlara nasıl yardımcı olabilir? Tarihle ilgilenenler, tarihçiler için, paha biçilmez bir parça olmalı."

"Aslına bakarsan, buraya girdiğimizi kimseye söyleyemeyiz."

"Ghastly'e söyleyebiliriz. Ne bulduğumuzu söylersen bizi affedecektir."

"Pek sayılmaz. Burası, ailesine ait. Bu eşya ailesi için kutsal. Bizim burada olmaya hakkımız yok."

"Ne? Sen buranın bir depo olduğunu söylemiştin? Kutsal bir yer olduğundan bahsettiğini hatırlamıyorum."

"Şimdi neden çok fazla arkadaşım olmadığını daha iyi anlıyorsundur."

Skulduggery kutuyu bulduğu yere bıraktı, Stephanie hâlâ Dedektif Kurukafa'ya bakıyordu.

Stephanie, "Bu, saygısızlık mıdır?" diye sordu. "Birinin mezarı üzerinde dans etmek gibi mi?"

Skulduggery, "Çok daha kötü," diye itiraf etti. "Bir mezarı açıp, içindekini çıkartıp, ceplerini karıştırıp, sonra bedenin üzerinde dans etmek gibi. Saygısızlıktan da öte bir şey."

Stephanie, "O zaman," dedi. Skulduggery'nin arkasından baktı. "Neden çok sayıda dostun olmadığını anlayabiliyorum."

Skulduggery elini salladı ve odadaki tüm mumlar söndü. Yeniden karanlıkta kaldılar. Stephanie kapıyı açtı ve dışarı-

ya göz gezdirdi. Uzun koridor sessiz ve boştu. Stephanie dışarıya adım attı ve Skulduggery kızı takip etti, kapıyı da arkasından kapattı.

Sessizce koridorda yürüyüp merdivenleri çıktılar, sonra küçük kapıdan galeriye adım attılar. Hızlı adımlarla yürüdüler. En kötüsü köşelerdi, bir köşeyi dönüp bir vampirle burun buruna gelmekten çok korkuyorlardı. Ana salona yaklaştıkları bir sırada Skulduggery elini havaya kaldırdı.

İleride, koridorun ortasında bir vampir vardı.

Stephanie nefesini tuttu. Vampirin sırtı dönüktü, hiç ses çıkartmadan geri geri adım atıp uzaklaşmaya çalıştılar. Dönemece ulaşmak üzereyken Stephanie göz ucuyla bir şeyi gördü ve Skulduggery'nin koluna asıldı.

Diğer vampir de ters taraftan yaklaşıyordu.

Mermer bir sütunun arkasına geçtiler, kapana kısılmışlardı. Önlerinde galerinin başka bir bölümüne açılan kemerli bir geçit vardı, ama vampirlere görünmeden diğer tarafa geçmeyi başarsalar bile, dışarıya çıkmaları mümkün değildi. Dışarıya çıkmak için ana salona ulaşmaları gerekiyordu, aletleri oradaydı. Ama paramparça edilmeden ana salona ulaşma ihtimalleri her geçen saniye daha da azalıyordu. Skulduggery'nin güçleri ve silahı vardı ama Stephanie bu yaratıklarından ikisiyle birden değil, bir tanesiyle bile güçlükle baş edeceğinin farkındaydı.

Skulduggery, Stephanie'ye doğru döndü, eli hâlâ havadaydı. Önce kızı sonra yeri işaret etti. *Sen burada kal.* Sonra kendini ve kemerli geçidi işaret etti. *Ben gideceğim.*

Stephanie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve olumsuzca başını iki yana salladı, ama Skulduggery işaretparmağını ağzına götürerek sessiz olmasını işaret etti. Eğer dudakları olsaydı parmağını üzerine koyardı. Stephanie bunu yapmak istemiyordu, ama başka şansı olmadığının da farkındaydı.

Skulduggery cebinden silahını çıkarttı ve Stephanie'ye verdi. Sonra başıyla bir kez onayladı, hemen ayağa kalktı ve kemere doğru atladı.

Arkalarından gelen vampir Skulduggery'i gördü ve harekete geçti. Önlerindeki vampir arkasına döndü ve koşmaya başladı. Yaratık sütunun yanından geçip takibe katılırken Stephanie olduğu yere sindi.

Stephanie sütunun arkasından çıkıp ana salona doğru koşarken elindeki silah gitgide ağırlaştı. Karanlık koridorlarda ayak sesleri yankılanıyordu ama umrunda değildi. Zihninden geçen tek düşünce dışarıya çıkması gerektiğiydi. Köşeleri çabucak döndü, tehlikenin arkasında olduğunun farkındaydı ve her defasında omzunun üzerinden geriye doğru bakıyordu.

Koridorlar boştu. Kimse peşinden gelmiyordu, şimdilik.

Ana salona yaklaşıyordu. Birkaç köşeyi daha döndükten sonra salona ulaşacaktı. Silahı cebine koydu, beline kayışı bağlamak için iki eline de ihtiyacı vardı. Bir sonraki köşeyi dönünce olduğu yerde donup kaldı.

Hayır, hayır, bu mümkün değildi.

Şaşkın gözlerle karşısında duran duvara baktı. Bu gerçek olamazdı. Burada bir duvarın olması mümkün değildi.

Yanlış bir koridora sapmıştı. Aptal galerinin yanlış bir yerindeydi ve şimdi nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kaybolmuştu.

Duvara arkasını dönerken içinden hayal kırıklığıyla çığlık atmak geldi. Geldiği yoldan geri döndü, yanından geçerken her kapıya ve koridora göz gezdirdi, kendisine tanıdık gelen bir şeyler aradı. Loş ışıkta her şey birbirine benziyordu. Neden levhalar yoktu? Levhalar nereye gitmişti?

Önünde bir dört yol ağzı vardı. Aradığı şey bu olabilir miydi? Stephanie zihninde ipuçları aradı, ana salondan yerin altına inen basamaklara kadar nereden gittiklerini anımsamaya çalıştı. Böyle bir dört yol ağzından geçmişler miydi? Yollara dikkat etmediği ve her şeyi Skulduggery'e bıraktığı için kendine kızmaya başladı. Dört yol ağzından geçmiş olmaları gerekirdi. Arkasındaki tüm yollar duvarın olduğu yere çıktığına göre, dört yol ağzından gelmiş olmaları lazımdı.

Dört yol ağzına ulaşmasına on adım kala ilerideki küçük koridorda bir vampirin açığa çıktığını gördü. Yaratık hemen avını gördü, Stephanie'nin bir gölgeye sinecek vakti bile olmadı.

Stephanie koşmaya başladı ve vampir bir ok gibi ileri atıldı. Kız on adım atıp dört yol ağzına ulaşana kadar vampir otuz adım ilerleyebilirdi. Birbirlerine doğru koşmaya devam ettiler ve vampir havaya sıçradı. Stephanie kendini yere bıraktı ve yaratığın altından geçerken üzerinde bir hava akımı hissetti. Kayarak dört yol ağzına ulaştı, hemen ayağa kalktı ve koridorlardan birine girdi. İşte, buydu.

Karşısında duran heykeli tanıdı. Doğru yoldaydı.

Arkasından gelen vampirin sesini duyabiliyordu. Döndüğü her köşe kendisine zaman kaybettiriyor ama vampir bir duvardan diğerine diyagonal bir sıçrayışla köşelerde hiç vakit harcamıyordu.

Aralarındaki mesafe kapanıyordu.

Stephanie kapıları açıp ana salona girdiğinde Skulduggery'i gördü. İskelet dedektif kızın üzerine atılan vampire doğru hamle yaptı. Birbirlerine çarptılar ve yere yuvarlandılar.

Skulduggery, "Git buradan!" diye bağırdı. Vampire bir tekme savurdu ve ayağa kalktı.

Stephanie ipi kavradı ve kumandanın tuşuna bastı. Cihaz ipi birden yukarıya çekince neredeyse kolları yerinden çıkıyordu. Stephanie gökyüzüne fazla hızlı çıktı ve tepeye ulaşınca ip elinden kaydı. Ama bir eliyle camın kenarına tutunmayı başardı ve bedeni sağa sola sallandı.

Diğer elini de yukarıya attı ve dişlerini sıkıp kendini yukarıya çekti. Başı ve omuzları dışarıya çıkınca, bedeninin geri kalanını da çekip kendini çatıya bıraktı. Nefes nefese tavan penceresinin yanına gitti ve aşağıya bakınca yukarıya sıçrayan vampiri son anda gördü.

Vampir kapalı bir tavan penceresinin içinden geçerken, Stephanie bir çığlık attı ve geri çekildi. Etrafa kırık cam parçaları saçıldı ve yaratık bir kedi gibi dört ayak üzerinde çatıya kondu. Vampir öne atılırken Stephanie'nin kenara çekilecek vakti yoktu.

Arkasına dönünce yaratığın pençeleri ceketine geldi, sağlam kumaşı parçalanmadı ama çarpmanın etkisiyle yere yapıştı. Vampir hırlayarak kızın birkaç metre uzağında yere kondu. Dişlerinden salyası damlıyordu ve bakışları Stephanie'nin üzerine kilitlenmişti.

Bir süre ikisi de yerinden kıpırdamadı, sonra Stephanie elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Vampir hırladı, ama Stephanie göz temasını bırakmadı. Bacaklarını altına aldı ve

yere çömeldi. Vampir, ani bir hareket yapmasını bekliyordu. Silah cebindeydi ama tabancaya uzanmadı.

Stephanie yavaşça hareket etti. Gözlerini açık tuttu ve hiç kırpmadı, yaratığın saldırmasına neden olabilecek ani hareketlerden kaçındı. Doğruldu, ama sırtı hâlâ kamburdu. İlk adımını sola attı, vampir de kendisiyle birlikte aynı yöne bir adım attı.

Yaratığın gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. Tek isteği karşısında duran avını parçalamaktı. Tek arzusu, küçük kızı yok etmekti. Stephanie sakin kalmaya çalıştı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Sakin ol," diye mırıldandı. Vampir pençelerini boşluğa savurdu ve elleri birbirine kenetlendi. Sivri tırnakları ceketini delmemiş olmasına rağmen Stephanie'nin sırtı çok sancıyordu. Eğer üzerinde özel yapım üniforması olmasaydı yaratığın tek bir vuruşuyla ölmüş olacağının farkındaydı.

Vampir avına doğru yürümeye başladı. Stephanie geri çekilmek istedi ama bir ayağını geriye atar atmaz vampirin tüylerinin diken diken olduğunu fark etti. Eğer bu kadar yakından üzerine atlarsa, kendisi ne olduğunu anlayamadan yaratık üzerine çullanırdı. Vampir ağır adımlarla avına yaklaşmaya devam etti.

Bir tavan camı daha patladı ve sonrasında her şey hızlandı.

Vampir göz temasını bıraktı ve Stephanie'nin üzerine atıldı, ama kız çoktan harekete geçmişti. Yaratık pençelerini savururken kenara çekildi. Diğer vampir de çatıdaydı ve yaklaşıyordu, Stephanie binanın kenarına koştu ve atladı.

Bacakları dallara çarptı ve tepetaklak oldu, baş aşağı düşmeye başladı. Bir daldan diğerine çarptı, havada taklalar ve çığlıklar atarak düşmeye devam etti. Bir dala kaburgalarını çarptı ve nefesi kesildi, artık dal da kalmamıştı ve tek başınaydı, yanından geçip giden havanın sesinden başka bir şey duymuyordu. Sonra sırtüstü yere yapıştı.

Stephanie çimenlerin üzerinde nefes almaya çalışırken, ağacı, galeriyi ve gökyüzünü görüyordu. Üzerine doğru bir şey geliyordu. İki şey, iki figür, binanın çatısından aşağıya atladı. Vampirler yere indi ve Stephanie'ye doğru hamle yaptı.

Stephanie'nin solundaki pencere kırıldı ve gecenin sessizliği alarm ile bozuldu. Skulduggery, Stephanie'nin yanına indi. Ellerini öne uzattı ve hava parıldadı, vampirlerden birini yakalayıp geriye savurdu. İkincisi gelmeye devam ediyordu ve Skulduggery yaratığa bir alev topu fırlattı, ama vampir kenara çekildi ve havaya sıçrayıp Skulduggery'nin göğsüne indi. Birlikte yere düştüler ve Stephanie'nin bedeni de zihinsel komutlara cevap vermeye başladı. Ayağa kalktı, hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Vampir pençesini sa-

vurdu, Skulduggery'nin gömleği yırtıldı ve acı dolu bir çığlık attı.

Stephanie kollarını vampirin boynuna doladı ve yaratığı geriye çekti. Hırlayan yaratık kendisine doğru dönünce Stephanie bir adım geriledi. Skulduggery doğruldu ve bir elini yaratığın göğsüne koydu. Vampir bir topun ağzından ateşlenmiş gibi geriye savruldu. Mide bulandırıcı bir çatırtıyla binanın duvarına çarptı ve ayağa kalkmadı. Stephanie, Skulduggery'i kolundan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Birlikte arabaya doğru koştular.

13

KIRMIZI SAĞ EL

asılsın?"

Stephanie omzunu silkti ve yüzünü buruşturmamayı başardı.

Tüm bedeni ağrıyordu. "İyiyim," dedi.

Skulduggery arabayı sürerken kıza baktı. "Yaralandın mı? İyi misin?"

"Hayır, sadece birkaç sıyrık. Ben iyiyim, gerçekten. Benim için endişelenme."

"Stephanie, bir binadan aşağıya atladın."

"Evet, ama dallar düşüş hızımı azalttı. Her biri, teker teker."

"O zaman, dallar nasıldı?"

"Yastıklara benzemiyordu."

"Ölebilirdin."

"Ama ölmedim."

"Ama ölebilirdin."

"Ama ölmedim."

"Güzel bir noktaya parmak basıyorsun ama gerçek şu ki, ölebilirdin. Bir kez iyi bir dostumu kaybettim, bunun yine olmasını istemiyorum."

Stephanie Dedektif Kurukafa'ya baktı. "Ben ölürsem hayal kırıklığına uğrayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Kesinlikle..."

"Pekâlâ, eğer bana biraz büyü öğretirsen, belki bir dahaki sefere her şey daha kolay olur ve yaralanmam."

"Yaralandın mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bir binanın çatısından aşağıya atladım, tabii ki yaralandım."

"Stephanie–"

"Evet, Skulduggery?"

"Bazen gerçekten çok sinir bozucu oluyorsun."

"Biliyorum. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Mağaralara açılan kapıyı bulmaya gidiyoruz. Sonra kapıyı açacak anahtara odaklanacağız."

Yarım saat sonra Gordon'un malikânesi önüne park ettiler. Stephanie arabadan indi ve Skulduggery'i takip ederek içeriye girdi.

Kiler soğuk ve karanlıktı, örümcek ağlarının arasında sallanan ampul bir işe yaramıyordu. Yıllardır kilerde duran dökümtüler tozlanmakla meşguldü, ara sıra karanlık köşelerden bir yerden farelerin tıkırtıları geliyordu. Stephanie seslerden korkmadı ama fareleri çok sevdiği de söylenemezdi, bu yüzden köşelerden uzak durmayı tercih etti.

Skulduggery'nin böyle bir endişesi yoktu. Duvarları inceledi, yüzeylerine dokunarak kileri dolaştı. Ara sıra eliyle duvara vuruyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve hareket etmeye devam ediyordu.

Stephanie, "Buranın girişi de Tapınak'ınki gibi mi?" diye sordu. "Gizli bir geçit mi arıyorsun?"

Skulduggery, "Çok fazla lanetli ev filmi seyretmiş olmalısın," dedi.

"Ama sen gizli bir geçit arıyorsun, değil mi?"

Skulduggery, "Evet," diye itiraf etti. "Ama bu sadece bir rastlantı."

Stephanie kolunu sıyırınca çirkin bir morluk açığa çıktı. Skulduggery kendisine doğru bakmadan kolunu çabucak kapattı.

Stephanie, "Geçidi Gordon mu inşa etti?" diye sordu.

"Hayır, orijinal tasarımda da vardı. Birkaç yüz sene önce, burası bir büyücünün eviydi."

"Ve mağaralara inen gizli bir geçit mi inşa etti? Sen mağaraların büyücüler için bir ölüm tuzağı olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet, öyle demiştim."

"O zaman neden böyle bir şey yaptı? Aptal bir büyücü müydü?"

"Hayır, sadece iyi bir adam değildi. Düşmanlarını buraya getirir ve aşağıdaki aç yaratıkların önüne atardı."

"Ne kadar etkileyici bir hikâye. Amcamın burayı neden satın aldığını anlayabiliyorum."

"Aha."

Stephanie yakına girdi, Skulduggery'nin eli duvarın üzerindeydi. Dedektif elini hareket ettirince Stephanie hafif bir çıkıntı gördü, çıplak gözle görülmesi neredeyse imkânsızdı.

"Kilit bu mu?"

"Evet, eski tarz anahtar gerektiren kilitlerden bir tanesi, büyüyle açılamayacak türden bir şey. Lanet olsun."

"Kırabilir misin?"

"Kırarım, ama işlevini yitirir ve biz de içeriye giremeyiz."

"İçeriye girmenin bir yolu yok mu?"

"Kapı kilitle aynı yerde olsaydı belki bir şeyler yapabilirdim ama işler her zaman planlandığı gibi gitmez."

"Öyleyse, anahtara ihtiyacımız var."

"Anahtara ihtiyacımız var."

"Gordon'un anahtarlığında bulabileceğimizi sanmıyorum."

"Kesinlikle. Aradığımız sıradan bir anahtar değil."

"Mağaralara inmek için bir bilmece çözmek zorunda kalmayacağız, değil mi?"

"Olabilir."

Stephanie inledi. "Neden hiçbir şey basit değil?"

"Her sorunun çözümü basittir. Esas gizem, ikisi arasındaki mesafede gizlidir."

Işığı kapatıp rutubetli kilerden dışarıya çıktılar. Yemek odasına girdikleri zaman, üzerinde tasarımı Viktorya dönemine aitmiş gibi duran takım elbise giymiş bir adamla karşılaştılar.

Adamın saçları simsiyahtı ve dudakları ince bir çizgiden ibaretti. Adamın sağ elinde deri yoktu ve kanla ıslanmış kasları parıldıyordu. Stephanie neler olup bittiğini anlayamadan Skulduggery ceketinin cebinden silahını çekti. İçeriye mermiler dolarken adam kenara çekildi ve sağ elini havada salladı.

Stephanie adamın ne yaptığını bilmiyordu ama işe yaradığı belliydi çünkü mermilerin hiçbiri adama isabet etmedi.

Skulduggery, "Koş!" diye haykırdı. Kızı odadan çıkarttı.

Stephanie tökezledi, arkasına biri geçti ve dönüp bakınca bir başka adamın üzerine geldiğini gördü. Bu adam-

da bir terslik vardı, derisinde ve yüz hatlarında bir anormallik göze çarpıyordu. Sanki gerçek değildi ve kağıttan yapılmıştı. Stephanie adama vurmak istedi, ama bu bir hava yastığına yumruk atmak gibiydi. Adam bir yumruk savurdu fakat adamın eli bedeninin aksine ağır ve sertti. Stephanie'nin başı geriye savruldu, kız dengesini kaybedince adam öne atıldı ama Skulduggery araya girdi ve saldırganı geriye itti.

Ön kapıdan içeriye üç kişi daha girdi. Skulduggery kendisini korurken Stephanie merdivenlere doğru koştu. Basamakları yarıladığında geriye dönüp baktı ve kırmızı elli adamın koridora çıktığını gördü. Skulduggery'i uyarmak için haykırdı ama çok geçti. Adamın sol avcunda açığa çıkan pembe buhar bulutu akışkan bir sıvı gibi öne atılarak Skulduggery'nin arkasına geçti, sonra havada bir yay çizdi ve Skulduggery'nin etrafından dolaşıp adamın diğer eline ulaşarak çemberi tamamladı. İskelet dedektif dizlerinin üzerine çöktü, silahını doğrultmaya çalıştı ama başaramadı, yere devrildi.

Adam, "Bunu alın," dedi. Pembe bulutu dağıttı. Skulduggery'i kağıt adamlardan üçü ayağa kaldırdı ve evin dışına taşıdı. Adam dördüncüye işaret etti. "Sen, kızı öldür."

Ve dışarıya çıktı.

Stephanie merdiven sahanlığına ulaştı, kağıt adam arkasından geliyordu. Gordon'un çalışma odasına koştu, içeriye girdi ve kitap raflarından birini kapının önüne çekmek istedi. Ama raf devrildi ve dört bir yana kitaplar saçıldı.

Kapı bir parça aralandı ve devrilmiş rafa çarptı. Kağıt adam diğer taraftan kapıyı yumruklamaya başladı.

Stephanie pencerenin kenarına gitti, camı açtı ve aşağıya baktı. Bacaklarını kırmadan aşağıya atlamayı başarsa bile, kırmızı eli olan adamın tam önüne düşerdi. Geri çekildi ve silah olarak kullanabileceği bir şey aramaya başladı.

Kitap rafı yerde sürtünerek hareket etti ve kapı biraz daha açıldı. Stephanie arkasına döndü, masanın arkasına geçti ve saklandı. Adam kapıyı yumruklamaya devam ediyordu. Stephanie eğilip masanın kenarından bakınca kağıda benzeyen bir kolun içeriye uzandığını gördü. Önce bir omuz, sonra bir kafa açığa çıktı. Stephanie yeniden masanın arkasına saklandı.

Kapı bir kez daha sarsıldı ve adamın içeriye girebileceği kadar açıldı. Kağıt adam rafın üzerinden içeriye adım atarken Stephanie nefesini tuttu. Eğilip baktı, adam pencerenin kenarından aşağıya bakıyordu.

Stephanie ayağa kalktı ve öne atıldı. Adam arkasından yaklaşan kızı duydu ve dönmeye çalıştı ama çok geçti. Stephanie'nin çarpmasıyla pencerenin eşiğini tutan elleri

serbest kaldı ve dengesini kaybetti. Stephanie uzandı ve adamı ayağından yakaladı. Adam pencereye uzanıp tutunmaya çalıştı ama artık çok geçti, bir kağıt hışırtısıyla birlikte aşağıya düştü.

Adamın yere çarpmasıyla takım elbiseli adam kafasını kaldırıp cama baktı. Kolunu savurdu, hava pembeleşip pencere patlarken Stephanie geri çekildi. Sırtına cam parçaları yağdı ama hiçbiri kıyafetini delip bedenine zarar veremedi.

Stephanie olduğu yere sindi, başını ellerinin arasına aldı ve arabanın çalışma sesini duyana kadar hareketsiz kaldı. Sonra kalktı, üzerindeki tahta ve cam parçaları yere düştü, pencerenin yanına gidince gümüş renkli bir aracın malikâneyi terk ettiğini gördü. Muhtemelen kendisiyle daha fazla uğraşmak istememiş, ölüp ölmediğini kontrol etmeye gerek görmemişlerdi.

Stephanie cebinden buruşuk bir kart çıkarttı, telefonunu eline aldı ve numarayı çevirdi. Çağrıya hemen cevap verildi. Stephanie hızla konuştu.

"Yardıma ihtiyacım var. Skulduggery'i götürdüler."

China Sorrows, "Bana nerede olduğunu söyle," dedi. "Seni alması için birini göndereyim."

14

ELEMENT BÜYÜSÜ

hina Sorrows çok sakindi. Bacak bacak üstüne atmış, ellerini sandalyenin kollarına koymuştu. Şehrin sesleri dairenin içine girmiyordu. Odada iki kişiydiler, sanki dünyada hayatta kalmış son iki kişi bir aradaydı. Stephanie kadını seyretti ve bekledi.

Daire çok büyüktü, kütüphanenin diğer tarafındaki bütün alanı kaplıyordu. Stephanie arabadan iner inmez koşarak merdivenleri çıkmış ve papyonlu adam tarafından daireye yönlendirilmiş, hiç vakit kaybetmemişti. Skulduggery tehlikedeydi ve adamı hemen kurtarmaları gerekiyordu.

China sonunda konuştu. "Serpine olduğundan nasıl eminsin?"

Stephanie, "Ne?" diye haykırdı. "Tabii ki, Serpine'ydi! Başka kim olabilir?"

Kadın zarif omuzlarını yavaşça silkti. "Ama emin olmamız gerek."

"Ben eminim, tamam mı?"

China karşısında duran kıza baktı, Stephanie sabırsızlandığı için utandı. Bakışlarını önüne indirdi ve sessiz kaldı. Her yeri ağrıyor, tüm bedeni sancıyordu. Ama artık bir önemi yoktu çünkü güvendeydi, China ne yapılacağını biliyor olmalıydı. Her şey düzelecekti. Stephanie ne kadar uzun sürerse sürsün kadının bir karar vermesini bekleyecek ve Skulduggery'nin güvende olduğundan emin olacaktı. Güvende değilse bile ne fark ederdi? China en iyisini biliyordu ve kadın beklemek istiyorsa Stephanie de kadınla birlikte bekleyebilirdi.

Kendi kendine, *hayır*, diye düşündü. *Bu bir büyü, China'nın yaptığı bir büyü.* Kafasını kaldırdı ve kadınla göz göze geldi, sonra China'nın gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı gördü.

Stephanie, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

China zarif bir hareketle yerinden kalktı. "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Sen evine git tatlım, çok kötü görünüyorsun."

Stephanie'nin yüzü kızardı. "Sanırım kalacağım."

"Plan yapmak uzun sürebilir. Evinde daha rahat etmez misin?"

Stephanie kadını reddetmekten nefret ediyordu ama China'nın dediğini yapamazdı, Skulduggery'nin başı beladaydı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Kalacağım," dedi.

China gülümseyerek, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi gitmeliyim, bir şey öğrenirsem geri dönerim."

"Sizinle gelebilir miyim?"

"Korkarım, gelemezsin." Stephanie başıyla onayladı ve hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.

China, yanında papyonlu adamla dışarıya çıktı. Stephanie dairede bir süre bekledi, saat sabahın üçü olmasına rağmen bir türlü rahat edemiyordu. İçeride televizyon yoktu ve kendi dilinde yazılmış tek eser deri ciltli bir adres defteriydi.

Koridora çıktı ve kütüphaneye geçti. Yüzünde porselen maske olan bir adamın yanından geçti, adam okuduğu kitaba daldığı için Stephanie'yi fark etmedi. Ağır adımlarla yürüyen Stephanie rafların arasında gezinip kitapların isimlerini okudu ve zihnini bir şeylerle meşgul etmeye çalıştı. Eğer burada işine yarayacak bir kitap bulabilirse, belki de bir dahaki sefer Serpine veya bir başka kötü adamla karşılaştığında çaresiz kalmazdı. Eğer birazcık olsun gücü olsaydı, belki Skulduggery'e yardım edebilirdi.

Stephanie bir rafın sonuna geldi ve diğerine geçti, labirentin içlerine doğru ilerledi. Sistemi anlamakta güçlük çekiyordu, kitaplar alfabetik olarak, konuya veya yazara göre dizilmemiş, sanki rastgele raflara koyulmuştu.

"Kaybolmuş gibisin."

Stephanie arkasına döndü. Genç bir kadın elindeki kitabı rafa geri koyuyordu. Kabarık sarı saçları vardı ve çok güzeldi, ama bakışları sertti ve kolsuz bir elbise giydiği için güçlü kolları açıktaydı. İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

Stephanie, "Bir kitap arıyorum," dedi.

"O zaman doğru yerdesin."

"Büyüyle ilgili kitaplar var mı?"

Genç kadın, "Kitapların hepsi büyüyle ilgili," diye cevap verdi.

"Büyü öğrenmekle ilgili demek istedim. Herhangi bir şey, herhangi bir kitap işimi görür."

"Sana öğretecek biri yok mu?"

"Henüz değil. Ayrıca, burada neyi nerede bulacağımı da bilemiyorum."

Stephanie bir süre kadının kendisini tarttığını hissetti. Sonunda kadın konuştu. "Adım Tanith Low."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Korkarım size adımı söyleyemem, üzerinize alınmayın."

"Sorun değil. Kitaplar okuyucunun deneyim seviyesine göre sıralanmıştır. Bunlar senin için fazla ağır kitaplar. İki sıra sonra, aradığın kitapları bulabilirsin."

Stephanie kadına teşekkür etti ve Tanith uzaklaştı, raflardan oluşan labirentte gözden kayboldu. Stephanie kadının söylediği kısmı buldu ve başlıklara göz gezdirdi. *Yaratık Avlamaya Giriş, Büyücülük Doktrinleri, Üç İsimler, Tarihimiz...*

Stephanie raftan *Üç İsimler* kitabını aldı ve içine göz gezdirdi. Alınan İsimler bölümüne geldi, bu kısım yaklaşık iki yüz sayfadan oluşuyordu, başlıklarına şöyle bir göz gezdirdi. Sayfaları çevirdi, paragrafları okudu ve işe yarayacak bir şey aradı. Konu hakkındaki en iyi tavsiye şuydu: "İsim size uymalı, sizi betimlemeli ve size aşina bir şey olmalı."

Kitabı geri koydu, ilgisini çekmemişti. Birkaç isme daha göz gezdirdi, sonunda aradığını buldu. *Element Büyüleri.* Kitabı aldı, ilk sayfayı açtı ve okumaya başladı. İşte buydu, aradığı şey buydu. Bir köşede eski bir sandalye buldu ve bacaklarının altına alıp oturdu

Cep telefonu sandalyenin kolunda duruyordu. Stephanie bir elini kapatmış, cep telefonu ile elinin arasındaki boşluğu bir dizi iç içe geçmiş nesne olarak düşünmeye çalışıyor-

du. Birini oynatırsa diğeri de oynayacak, sonra diğeri hareket edecek ve cep telefonu yerinden kıpırdayacaktı. Dikkatini odakladı ve elini yavaşça açtı, sonra Skulduggery'nin yaptığı gibi avcunu birden kapattı.

Hiçbir şey olmadı.

Bir kez daha elini yumruk yaptı ve denedi. Telefon olduğu yerde duruyordu. Tıpkı son elli denemesinde olduğu gibi.

"Nasıl gidiyor?" Stephanie kafasını kaldırınca yaklaşan Tanith Low'u gördü.

Tanith, "Biraz ağırdan başlamışsın," dedi. "Cep telefonu çok ağır. Bir ataç ile başlayabilirdin."

Stephanie, "Atacım yok," dedi.

Tanith kitabı kızın elinden alıp bir sayfayı açtı ve sandalyenin kolu üzerine koydu. "Bunu kullan," dedi.

Stephanie kaşlarını çattı. "Kitap cep telefonundan daha ağır."

"Kitabı değil, sayfayı."

Stephanie, "Oh," dedi. Konsantre oldu, parmaklarını esnetti ve elini birden kapattı. Sayfa çevrilmedi, yerinden bile kıpırdamadı.

Tanith, "Zaman alır," dedi. "Sabır ister."

Stephanie, "Benim zamanım yok," dedi. "Ve hiçbir zaman da sabırlı değilimdir."

Tanith omzunu silkti. "Her zaman, büyü yapamama ihtimalin vardır. Var olduğunu bilmek ayrı bir şeydir, bunu kendin yapabilmek apayrı bir şeydir."

Stephanie, "Sanırım haklısın," dedi.

"Kolunda bir morluk var."

Stephanie ceketinin kolu sıyrılınca açığa çıkan yaraya baktı. "Başım biraz derde girdi," dedi.

"Anlıyorum. Düşmanın ne durumda?"

Stephanie, "Durum biraz farklı," diye cevap verdi. "Morlukların birçoğuna bir ağacın dalları neden oldu."

Tanith, "Aklına hayaline gelebilecek her tür yaratıkla dövüştüm," dedi. "Ama hiçbir ağacın saldırısına uğramadım. İyi iş çıkartmışsın."

"Teşekkürler."

Tanith elini cebine soktu ve sarı, süngerimsi bir kaya parçası çıkarttı. "Banyo yap, suda bunu erit. İçinde birkaç dakika kalırsan yaralarından eser kalmaz."

Stephanie taşı aldı. "Teşekkürler," dedi. Tanith omzunu silkti.

"Seni korkutmak istemem, ama büyü öğrenmek için iyi bir zaman değil. Kötü şeyler oluyor."

Stephanie bir şey söylemedi. Tanith hakkında bir şey bilmiyordu ve kadının savaşta hangi tarafta yer alacağına dair

bir tahmin yürütmesi mümkün değildi. Tanımadığı yabancılara güvenmezdi.

"Taş için teşekkür ederim," dedi.

Tanith, "Bir şey değil," dedi. "Biz savaşçılar birbirimize destek olmalıyız."

Stephanie rafların arasında bir figür gördü, papyonlu adam geri dönmüştü. Demek ki, China da geri dönmüştü.

"Gitmeliyim," dedi. Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Stephanie içeriye girdiğinde China'nın sırtı kendisine dönüktü.

Stephanie, "Yaşlılar ile konuştun mu?" diye sordu.

China arkasına dönmeden, "Haber gönderdim," diye cevap verdi.

"Haber mi gönderdin? Bu kadar mı?"

"Sakın verdiğim kararları sorgulama, çocuk."

Stephanie öfkeli bakışlarını kadının üzerine dikti. "Keşke bana çocuk demeseydin."

China arkasına döndü. "Keşke sen de kendine bir isim alsaydın da sana çocuk demek zorunda kalmasaydım."

"Neden Skulduggery'i kurtarmaya gitmiyoruz?"

"Kurtarmak mı?" China yüksek sesli bir kahkaha attı. "Atlarımızla, değil mi? Borazan çalıp bayraklar açarak? Sence işler böyle mi yürüyor?"

"Ama Skulduggery benim yardımıma gelmişti."

"Herkes Skulduggery gibi olmak zorunda değil, değil mi?"

"Haber göndermek yetmez. Meritorious'a anlatmamız lazım. Asa'ya ulaşmak için Skulduggery'e ihtiyacımız olduğunu, Skulduggery olmazsa Serpine'nin her şeyi yok edeceğini söylemeliyiz. Ne söylersen söyle, ama yaşlılar harekete geçsin!"

"Sonra ne olacak? Yarıcılar'a emir versinler, müttefikleri toplasınlar, hep birlikte savaşa mı gidelim? Çocuk, savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Büyük ve gürültülü bir şey olduğunu, kötülüğe karşı iyiliğin mücadelesi olduğunu düşünüyorsun. Değildir. Savaş hassas bir şeydir, mükemmel zamanlama ister."

"Ama zamanımız yok."

"Pek sayılmaz. Zaman sıkıntımız olmasına rağmen hâlâ vaktimiz var."

"O zaman neyi bekliyoruz?"

"Gerekli hazırlıkları yapmadan ortalığın karışmasına izin veremem. Ben bir koleksiyoncuyum, gözlemciyim. Ben bu gibi şeylerde taraf olmam. Savaşın belirsizliği üzerimize çökmeden önce kendimi güvence altına almalıyım, kaynaklarım ve duruşumla."

"Ya Skulduggery? Sen Serpine'nin kötü adam olduğunu insanlara söylemek için doğru zamanı beklerken Skulduggery ölebilir!"

China'nın yüzüne yansıyan tedirginlik apaçık ortadaydı. "Her savaşta kayıplar verilir."

Stephanie kadından nefret etmeye başlamıştı. Arkasına döndü ve kapıya yürüdü.

China, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Senin korktuğun için yapamadığını yapmaya gidiyorum!"

"Hayır, gitmiyorsun."

Stephanie elini uzatmadan kapı kendiliğinden kapandı. Stephanie arkasına döndü, China yüzünde sakin bir ifadeyle üzerine geliyordu.

China, "Hepimizi birden savaşın içine sürüklemeye hakkın yok," dedi. "Ne zaman savaşacağımıza sen mi karar vereceksin? Ne zaman öleceğimize de sen mi karar vereceksin?"

Stephanie, "Ben sadece arkadaşıma yardım etmek istiyorum," dedi. Bir adım geriledi.

"Skulduggery senin dostun değil."

Stephanie gözlerini kıstı. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Sen de Skulduggery'i tanımıyorsun, kızım. İçinde senin hiç şahit olmadığın bir öfke vardır. Asla hayal edemeyeceğin kadar yoğun bir nefreti yaşatır. Şimdi olduğu yerden daha iyi bir yerde hiçbir zaman olamaz."

"Sen delisin."

"Sana nasıl öldüğünü anlattı mı?"

Skulduggery, "Evet," diye cevap verdi. "Mevolent'in adamlarından biri tarafından öldürülmüş."

China, "Skulduggery'i Nefarian Serpine öldürdü," diye açıkladı. "Önce işkence etti, sırf zevk için. Alay etti ve güçlerini aldı. Sonra elini Skulduggery'e uzattı. Kırmızı eliyle sadece bunu yapması bile yeterli, biliyor musun? Elini uzat ve bitsin."

Skulduggery, *zor bir ölüm oldu*, demişti. Stephanie bunun Skulduggery için değil karşısındakiler için zor olduğunu düşünmüştü. Yine de meydan okurcasına başını iki yana salladı. "Bu bir şeyi değiştirmez."

"Geri döndüğünde, Mevolent'in adamlarıyla savaşmaya başladı. Amacı kötülüğü yok etmek değil, Mevolent'in yardımcısından intikam almaktı. Mevolent düştü, tam Skulduggery uzun süredir beklediği intikamı almak üzereyken..."

Stephanie, "Barış ilan edildi," diye tamamladı.

"Birden eski düşmanı koruma altında bir vatandaşa dönüştü. Skulduggery intikamını almak için çok uzun süredir bekliyor, bunun için her şeyi ve herkesi riske atabilir."

Stephanie sırtını biraz daha dikleştirdi. "Sen haklı olsan bile bu durum amcamın ölümünü araştıran tek kişinin Skulduggery olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Etrafta neler olup

bittiğiyle gerçekten ilgilenen tek kişi Skulduggery ve benim hayatımı kurtardı."

"Ve hayatını tehlikeye attı. Senin için yaptığı her iyiliğin değeri sana yaptığı her kötülükle azalır. Ona bir şey borçlu değilsin."

"Skulduggery'i terk etmeyeceğim."

"Seçim senin değil."

Stephanie, "Sen ne yapacaksın?" diye meydan okudu.

"Senden dediklerimi yapmanı isteyeceğim."

"O zaman cevabım hayır."

"Stephanie..."

Stephanie olduğu yerde dondu kaldı ve China kıza baktı. "Seninle karşılaştığım andan itibaren adını biliyorum. Amcan senden hep bahsederdi."

Stephanie kapıya doğru koştu ama bir işe yaramadı.

China yumuşak bir ses tonuyla, "Stephanie," dedi. Kızın elleri yanına düştü ve arkasına döndü. "Bundan kimseye bahsetme."

Stephanie bu tavsiyeye uymak zorunda olduğunu biliyordu. Ne kadar öfkelenirse öfkelensin, başka seçim şansı yoktu. Gözlerine yaşlar dolarken gülümsedi ve China'nın yüzüne güzel gülümsemesi yansıdı.

15

İŞKENCE ODASI

y parıldıyor ve yıldızlar göz kırpıyordu, birine acı çektirmek için gerçekten güzel bir akşamdı.

Serpine şatosunun soğuk ve rutubetli derinliklerine indi, taş koridorlarda yürüdü. Şimdiden gülümsemeye başlamıştı. Ağır ahşap kapının önünde durdu ve elini sürgünün üzerine koydu, bir süre bu anın tadını çıkarttı.

Sürgüyü kaldırdı ve içeriye adım attı. "İşte yeniden buradayız," dedi.

Skulduggery Pleasant kafasını kaldırdı, zaten bedeninin sadece bu kısmını hareket ettirebiliyordu. Serpine mahkû-

mu sandalyeye bağlayan kelepçelere yaptığı büyüyle Skulduggery'nin büyü gücünü kesmişti. Serpine kapıyı kapatırken dedektif sadece adama bakmakla yetindi.

"Yaşam bir döngü, öyle değil mi, Skulduggery? Hep kendimizi tekrar edip duruyoruz, ardı ardına. Sen, yine benim merhametime kaldın. Ben yine merhametsizim."

Dedektif, "Çok konuşuyorsun," dedi. "Ben senin şimdiye kadar esas kötü adam rolüne alışacağını düşünüyordum, Serpine."

Serpine mahkûmun karşısındaki sandalyeye otururken gülümsedi. Oda küçüktü, taştan duvarları vardı ve tek bir ampul ile aydınlanıyordu. "Saygıdeğer bir vatandaş olmak bana göre değil, ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Herkesi uyardın ama kimse seni dinlemedi. Bu çok can sıkıcı olmalı, Yaşlılar sana saygı duymuyor ki seni ciddiye alsın."

"Sanırım her zaman sırıttığım için."

"Belki de haklısın. Ah, Skulduggery, seninle ne yapacağım?"

"Kelepçemi çıkartabilirsin."

Serpine bir kahkaha attı. "Belki daha sonra. Hep birbirimizi gırtlaklamaya çalışıyoruz, değil mi?"

"Sana bir soru soracağım. Varsayalım senin dünyanda yaşıyoruz, her yere kargaşa hâkim ve Yüzü Olmayanlar ge-

ri gelmiş. Onları çağırdıktan sonra ne kazanmayı planlıyorsun? Sırtına vurup seni tebrik mi edecekler?"

"Efendilerimin beni nasıl ödüllendirileceğini ancak kendileri bilir. Ben hiçbir zaman önceden tahminde bulunmam."

"Kapı kapalı, Nefarian. Burada sadece ikimiz varız. Söylesene, senin kazancın nedir?"

Serpine öne eğildi. "Bu dünyayı yakıp kavururlarken yanlarında olacağım ve insanlığı yeryüzünden silecekler. Sonrasında, zafer sarhoşu olacağım."

Skulduggery başıyla onayladı. "Evet, ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Serpine bir kahkaha daha attı.

Skulduggery, "Düşeceksin," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Çok kötü düşeceksin ve ben yanında olacağım. Seni uçurumdan aşağıya atan ben olacağım."

"Sandalyeye bağlı bir adam için büyük sözler. Zaten sen adam mısın? Tuhaf bir antikasın."

"Senin için gelecekler."

"Kim? Yaşlılar mı? Meritorious ve tayfası mı? Lütfen, bana saygısızlık etmek istemedikleri için kafaları çok karışık."

"Artık değil. Muhtemelen şimdi kapına dayanmışlardır."

Serpine ayağa kalktı ve mahkûmun arkasına geçti. "Kuvvetlerini bu kadar çabuk hazır edemezler. Hayır eski düş-

manım, sanırım şimdilik biz bizeyiz. Ve sende istediğim bir şey var."

"Kazanma hırsı mı?"

"Anahtar." Serpine yeniden dedektifin önüne geçti.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Serpine müzik besteler gibi sol elini havada salladı. "Görünüşe göre istediğim bilgileri bana vermeyeceksin, demek ki biraz işkenceye ihtiyacımız var."

Dedektif, "Ah," dedi. "Eski günlerdeki gibi."

"Karanlık sonbahar akşamlarını hatırlıyorum, ben seni keserken sen de çığlıklar atıyordun."

"Herkes için eğlenceli zamanlardı."

"Artık kemikten ibaret olduğun için işkence yöntemlerimin bir işe yaramayacağını düşünme sakın. Hâlâ hoşuna gidecek birkaç numaram var."

Serpine eliyle havada bir daire çizdi ve üzerinde oturduğu sandalyeyi işaret etti. Tahta genleşip büyürken çatırdadı ve inledi, sanki nefes alıp veriyor gibiydi. Dedektif gözlerini sandalyeden ayıramadı.

Serpine, "Eğer sandalyeye bunu yapabiliyorsam," dedi. "Kemiklerine ne yapabileceğimi bir düşün." Sandalye parçalanırken çatırdamaya devam etti.

Serpine mahkûm üzerine eğildi. "Evet, Skulduggery? Nerede meydan okur halin, dalga geçmelerin, sataşmaların?

Bitmek tükenmek bilmeyen klişelerin nerede? Gözlerimin içine bakıp elimden geleni yapmamı söylemeyecek misin?"

"Aslında, bugün bana biraz müsamaha göstermeni isteyecektim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Serpine doğruldu ve sol elini dedektifin yüzüne yaklaştırdı. "Bu, son şansın. Anahtar nerede?"

"Pekâlâ."

Serpine bir kaşını havaya kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Hayır, sadece şaka yapıyordum. Sen elinden geleni en iyisini yap."

Serpine bir kahkaha attı, eli havada hareket etti ve Skulduggery çığlık atmaya başladı.

16

BİR İSMİN NESİ VAR?

Stephanie dirseğini suya batırdı. Tanith Low'un verdiği taşın bir parçasını suyun içerisinde eritmiş, lavabonun içini doldurmuştu. Şimdi kütüphanenin dinlenme odasında keskin bir koku vardı. Taş her ne ise işe yarıyor, kolundaki morluklar yok oluyordu.

Kolunu beyaz bir havlu ile kuruladı, lavabonun tıpasını çekti ve sırtını bir duvara yaslayıp yere çöktü.

Bedeni yorgun olabilirdi ama zihni berraktı ve bir makine gibi işliyordu. Hâlâ China'nın emrine karşı gelemediği için kendine kızgındı. China kendisine ve Skuldug-

gery'e bunu nasıl yapardı? Oysa Skulduggery kadına güveniyordu.

Hayır, diye fikir değiştirdi. Skulduggery kadına güvenmiyordu. China'ya güvenmek kendi hatasıydı, Dedektif Kurukafa'nın değil. Yaşlılar veya Ghastly'ye gitmeden China'ya gelmişti ve artık geri dönmek için çok geçti. Hepsi kendi hatasıydı.

Tanith Low kendisine ne demişti? Savaşçı? Bu, çok komikti. Tanith kendisinde her ne gördüyse yanılıyordu. Savaşçıya benzer bir hali yoktu. Hiç düşünmeden, tereddüt bile etmeden kendini tehlikeye atmıştı. Kahraman veya cesur değildi, sadece aptaldı. Çünkü geride bırakılmak veya beklemek istemiyordu. Bir planı yoktu, taktiği yoktu, sürekli başına bela alıp duruyordu.

Sonra aklına yeni bir fikir geldi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ayağa fırladı, bedenine yeni bir enerji doldu.

Bunu yaparsa, China'nın üzerindeki etkisini kırabilirdi.

Ghastly'e ihtiyacı vardı. Nerede yaşadığını bilmediği için adresine ihtiyacı vardı ve bunu öğrenebilmenin tek bir yolu vardı. Dinlenme odasını terk etti, pencerenin yanından geçerken vaktin gündüz olduğunu fark etti. China'nın dairesine gitti ve kapıyı çaldı. Cevap gelmedi. Bir kez daha çaldı.

China dairesinde değildi. Stephanie kapıya baktı, belirgin bir özelliği yoktu. Diğer tarafından baktığında da gözü-

ne ilişen bir şey olmamıştı, kilit, sürgü veya zincir yoktu. Üzerinde bir kilit büyüsü varsa yapabileceği bir şey yoktu ama büyü yapıldığını sanmıyordu. Skulduggery kilit büyülerinin kapı her açıldığında kaldırılıp sonra yenilenmesi gerektiğini söylemişti. China'nın her gün böyle bir şeyle uğraşacak sabrı olduğunu düşünmüyordu.

Stephanie bir adım geriledi. Sıradan bir kapıydı, normal görünüyordu. Kapıyı açabilirdi, bunu biliyordu. Uzun boylu ve güçlüydü. Skulduggery'nin kurtuluşuyla arasında duran tek şey bu kapıydı. Bacakları güçlüydü, çok yüzdüğü için de kaslıydı. Kendisi güçlüydü, kapı zayıftı. Bunu yapabilirdi, yapmak zorundaydı. Arkadaşını kurtarmalıydı.

Ayağını kapıya geçirdi. Bir kez daha tekmeledi... bir kez daha... bir kez daha. Bacakları güçlüydü, pes etmemeliydi. Hayal kırıklığıyla gücü yenilendi. Kapı zayıftı ve sonunda açıldı.

İçeriye girdi, adres defterini en son gördüğü yere koştu. Defter yerinde değildi, masanın üzerinde yoktu. Neredeydi?

Etrafına bakındı. China yerini değiştirmişti. Nereye? Neden? Stephanie'nin defteri aradığını biliyor muydu? Hayır, bunu önceden tahmin etmesi mümkün değildi. O zaman sıradan bir nedenten dolayı defterin yerini değiştirmiş olmalıydı. Muhtemelen yerinden almış ve masanın üzerine koymuş, sonra tekrar her zamanki yerine kaldırmıştı.

China adres defterini nerede tutuyordu?

Stephanie masanın yanına gitti, çekmeceleri açtı ve içlerine göz gezdirdi. Kağıtlar, mektuplar, ama adres defteri yoktu. Arkasına döndü ve odaya göz gezdirdi, China her an kırık kapıdan içeriye adım atabilirdi. Rafların yanına gitti, defteri göremedi. Neredeydi?

Yatak odasına geçti. Yatağın yanındaki sehpanın üzerinde defter duruyordu. Hemen eline aldı, sayfalarını çevirdi ve B harfine gitti. Bespoke Terzisi. Adresi ezberledi, defteri sehpanın üzerine koydu ve arkasına döndü.

China, "Merhaba, tatlım," dedi. İçeriye girdi ve Stephanie bir adım geriledi.

China, "Gelirken son maharetini gördüm," dedi. "Zavallı kapımdan ne istedin? Buradayken başka bir şey daha kırdın mı? Bir vazo? Belki bir çay fincanı?"

"Sadece kapı."

"Ah, sanırım merhametinden dolayı sana minnettar kalmalıyım. Aradığını buldun mu, çocuk?"

Stephanie ellerini yumruk yaptı. "Bana çocuk deme."

China bir kahkaha attı. "Gözlerindeki bakış neredeyse ürkütücü."

Stephanie, "Skulduggery'e yardım etmek için bir şeyler yaptın mı, yoksa hâlâ kendine yardım etmekle mi meşgulsün?" diye sordu.

China, "Sadakat uyandırıyor, değil mi?" diye sordu. Bir kaşını havaya kaldırdı. "Bay Pleasant'in yanında olunca onu mutlaka sever, yanında savaşmak istersin. Savaşta da yanında olmalıydın. O günleri görmen gerekirdi."

"Neden Skulduggery'e ihanet ettiğini anlayamıyorum."

Karşılaştıklarından beri ilk kez China'nın gözlerinde soğuk bir ifade belirdi. "Ona ihanet etmedim çocuk. Ona yardım etmiyor olabilirim ama ihanet etmedim. İhanet karşı tarafta olmaktır. Henüz öyle bir şey yapmadım."

Stephanie, "Her neyse," dedi.

China, "Anlambilim ilgini çekmiyor mu?" diye sordu. Gülümsemesi yüzüne geri döndü. "Tabii ki, çekmiyor. Sen dobra bir kızsın, değil mi?"

Stephanie, "Ben gidiyorum," dedi. Kapıya doğru yürümeye başladı.

China, "Dobra," diye konuşmaya devam etti. "Ama çok zeki değil. Stephanie, iyi bir çocuk olup durur musun?" Stephanie olduğu yerde durdu.

"Cesaretine hayranım, gerçekten. Ama Skulduggery'nin peşinden süvarileri göndermek çok riskli olur. Bir sürü şey ters gidebilir. Şimdi şu köşede otur ve iyi bir kız ol." Stephanie başıyla onayladı ve kapıya doğru yürümeye devam etti.

China, "Dur," diye emretti. "Ben köşeye git, dedim."

Stephanie kapıya ulaşıp arkasına bakınca China kaşlarını çattı. "Anlayamıyorum. Bunu nasıl yapıyorsun? Cevap ver bana, Stephanie!"

Stephanie, "Ben Stephanie değilim," diye cevap verdi. "Eğer beni burada tutmak istiyorsan beni öldürmek zorundasın."

China'nın kaşları daha da çatıldı. "Seni öldürmek istemiyorum, tatlım," dedi. Ama yüzündeki gülümseme silindi. "Demek sonunda kendine bir isim aldın."

"Evet ve gidiyorum, hemen şimdi."

"Belki de düşündüğüm kadar çaresiz değilsindir. Gitmeden önce bana bir iyilik yapıp kendini tanıtır mısın?"

Stephanie, "Tabii ki," dedi. Dışarıya adım atarken cümlesini tamamladı. "Adım Valkyrie Cain."

Ghastly kapıyı açtı, Stephanie'yi gördü ve başıyla onayladı.

"Dün seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim," dedi. "Düşündüm de, sana neyi yapıp neyi yapamayacağını söylemeye hakkım yok. Ama lütfen beni anla, ben senin iyiliğin için–"

Stephanie, "Skulduggery'i götürdüler," diye araya girdi.

"Ne?"

"Serpine götürdü. Dün akşam kağıt adamlarıyla birlikte geldi, bize saldırdılar ve Skulduggery'i götürdüler. Yaşlılar'a söylemek zorundayız."

Ghastly gülümsemeye çalışarak kızın karşılık verip vermeyeceğini görmek istedi, Stephanie'nin şaka yaptığını düşünüyordu ama kız karşılık vermedi.

Stephanie, "Benim bu işlere bulaşmamı istemiyorsun," dedi. "Güzel. Bu senin fikrin ve saygı duyuyorum. Ama şimdilik bunu unutalım ve gerçeklere bakalım. Serpine, Skulduggery'i götürdü. Barış'ı bozdu. Asa'nın gerçek olduğunu düşünüyor ve istediğini almak için önüne çıkanı öldürmeye niyetli olduğunu da gösterdi. Durdurulması gerek ve benim yardımına ihtiyacım var."

"Bunu gördün mü? Serpine'nin bunu yaptığına şahit oldun mu?"

"Oradaydım."

Ghastly kıza baktı ve başıyla onayladı. "O zaman buralarda takılman iyi olmuş."

Ghastly arabasını getirdi ve Tapınak'a giderlerken Stephanie önceki akşam yaşadıklarını anlattı. Camlar renkli olmasına rağmen, Ghastly bir eşarp ile yüzünü örtmüş ve şapkasını gözlerine kadar indirmişti.

Balmumu Heykeller Müzesi henüz açılmadığı için binanın arkasına dolaşıp karanlık sokağa girdiler. Ghastly du-

varlardan birini eliyle yokladı, aradığı kolu buldu ve duvar aralandı. Merdivenlerin dibine ilk ulaşan Stephanie oldu ve doğrudan Tapınak'a girdi. Müdür kaşlarını çatarak kızı karşıladı.

"Özür dilerim," dedi. "Randevunuz yok."

"Buraya Meritorious'u görmeye geldik."

Müdür, "Yaşlılar rahatsız edilmek istemiyor," dedi. "Hemen gitmelisiniz."

Ghastly, Stephanie'nin yanına ulaşınca hemen konuya girdi. "Acil durum," dedi. Ama Müdür olumsuzca başını iki yana salladı.

Müdür, "Yaşlılarla görüşmek için herkes gibi randevu almanız lazım," dedi. Ama Stephanie adamı yeterince dinlediğine kanaat getirdi. Yanından geçti ve koridora daldı. Gri bir parıltının ardından Stephanie'nin önünde bir Yarıcı belirdi. Elindeki orağın bıçak kısmını kızın boğazına dayadı.

Stephanie olduğu yerde dondu kaldı. Dört bir yanında hareketlilik oldu ve sesler geldi. Dünyada sabit duran tek şey kendisi ve önündeki Yarıcı'ydı. Ghastly Müdür'ü ve Yarıcı'ları tehdit ediyor, Müdür de itiraz ediyor ve hemen Tapınak'ı terk etmeleri gerektiğini söylüyordu. Ghastly sesini yükseltti ve öfkelenerek Yarıcı'ya silahını indirmesini söyledi. Ama Yarıcı hem sessiz hem de hareketsizdi, daha çok bir heykele benziyordu. Stephanie adamın siperliğinde ken-

di yansımasını gördü ve yerinden kıpırdamaya cesaret edemedi.

Durum kontrolden çıkmadan ve Stephanie'nin başı bedeninden ayrılmadan, Müdür karar değiştirdi ve Meritorious'a ziyaretçileri olduğunu söylemeye karar verdi.

Adamın başıyla onaylamasının ardından Yarıcı silahını yana savurdu ve çevik bir hareketle arkasına attı. Basit bir eylemi bile şova dönüştürmüştü.

Stephanie bir adım geriledi ve yavaş hareket etti fakat Yarıcı hiçbir şey olmamış gibi nöbet yerine geri döndü.

Müdür uzaklaşırken Stephanie ve Ghastly bekleme salonunda kaldı, sonra yaklaşan ayak seslerini duydular. Eachan Meritorious içeriye girdi ve Ghastly'i görünce biraz şaşırdı.

"Bay Bespoke," dedi. "Her gün yeni bir sürpriz yaşamak zorunda mıyım?"

Ghastly adamın elini sokarken, "Yüce Büyücü," dedi. "Sanırım, Valkyrie Cain ile zaten tanışmıştınız."

Meritorious durumu tasvip etmediğini belli eden bir yüz ifadesiyle, "Demek kendine bir isim aldın," dedi. "Umarım Bay Pleasant ne yaptığını biliyordur."

Stephanie, "Skulduggery kaçırıldı," dedi. "Serpine kaçırdı."

"Olamaz."

Ghastly, "Ama oldu," dedi.

Meritorious, "Kendi gözlerinle mi gördün?" diye sordu.

Ghastly, "Aslına bakarsanız," dedi. Duraksadı. "Hayır, ama–"

Meritorious elini havada salladı. "Skulduggery Pleasant mükemmel bir dedektiftir, birçok zor davada yardımına ve yeteneklerine ihtiyacımız oldu. Ama söz konusu olan Nefarian Serpine olunca, objektif olmaktan çıkıyor ve bambaşka bir kimliğe bürünüyor."

Stephanie, "Skulduggery'i Serpine kaçırdı!" diye ısrar etti.

"Tatlım, seni sevdim. Skulduggery'nin seni neden sevdiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Ürkütücü derecede açıksözlü birisin ve bu özelliğine saygı duyuyorum. Yine de, bizim kültürümüze ve yöntemlerimize aşina değilsin. Muhtemelen tarihimizi taraflı bir ağızdan dinlemişsindir. Serpine eskisi gibi kötü bir adam değil."

Stephanie, "Oradaydım," dedi. Sakin kalmaya çalıştı. "Serpine kağıt yaratıklarıyla geldi ve Skulduggery'i götürdü."

Meritorious bunu duyunca duraksadı. "Kağıt yaratıklar mı?"

"Evet, kağıttan yapılmış gibi duruyorlardı."

Meritorious başıyla onayladı. "Kağıt Adamlar, Serpine'nin askerleridir. Korkunç şeylerdir, pis kokarlar ve içleri kötülükle doludur."

"Şimdi bana inanıyor musun? Skulduggery'i kurtarmamız lazım."

Ghastly, "Yüce Büyücü," dedi. "Arkadaşımın başı çok büyük bir belada. Sizin farklı düşündüğünüzün farkındayım ama Barış bozuldu. Serpine ve kendisine sadık büyücüler yönetimi ele geçirmek için vakit kaybetmeyecektir, Yaşlılar hemen bir şeyler yapmalı."

Meritorious, "Hangi yetkiyle bunu bizden talep ediyorsun?" diye sordu. "Tanımadığımız bir kızın sözüne inanarak mı?"

Stephanie, "Ben yalan söylemiyorum," dedi.

"Ama yanılıyor olabilirsin."

"Yanılmıyorum. Serpine Asa'nın peşinde ve Skulduggery'nin yerini bildiğini düşünüyor."

"Asa bir peri masalı–"

Stephanie, "Asa gerçek," diye araya girdi. "O kadar gerçek ki, Serpine peşine düştü ve ne yaptığını öğrenmemeniz için adamı izlemek için gönderdiğiniz iki adamı da öldürdü."

Meritorious bir süre suskun kaldı. "Bayan Cain, yanılıyorsanız ve Serpine'nin peşine düşersek, hazır olmadığımız bir savaşı başlatmış olacağız."

Stephanie, "Özür dilerim," dedi. Adamın gözlerindeki tedirginliğin farkına varınca daha yumuşak bir ses tonuna büründü. "Ama savaş zaten başladı."

■■■

Ataç masanın üzerinde duruyor ve hiç hareket etmiyordu. Stephanie dikkatini odakladı, parmaklarını açıp kapattı ve elini öne attı. İnce havanın birbirine bağlı nesnelerden oluştuğuna inanmaya çalışıyor, ama ataç yerinden kıpırdamıyordu. Bir yere takılıp takılmadığını anlamak için parmağının ucuyla ataca dokundu. Ghastly içeriye girdi.

"Gitmeye hazırız," dedi. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Eminim." Atacı cebine koydu ve Ghastly'e bakıp başıyla onayladı. "Dışarıda bir ordu mu var?"

"Ah, pek sayılmaz."

"Kaç kişiler?"

Ghastly duraksadı. "İki."

"İki mi? Yarıcılardan oluşan bir orduları var ve yanımıza iki kişi mi verdiler?"

Ghastly, "Daha fazlasını vermek dikkat çeker," diye açıkladı. "Meritorious'un Morwenna Crow ve Sagacious Tome ile bağlantıya geçmesi ve onları da harekete geçilmesi gerektiğine inandırması için vakte ihtiyacı var. Adam bunu yapana kadar, bu kurtarma operasyonu kesinlikle gayri resmi."

"Lütfen bana Yarıcıların Skulduggery'nin anlattığı kadar iyi olduklarını söyle."

"Üniformaları ve orakları büyülü saldırıların birçoğuna karşı koyabilir, yakın dövüşte onlardan daha iyisi yoktur."

Stephanie kaşlarını çatarak, "Yakın dövüş mü?" diye sordu. "Alev topu falan atamıyorlar mı? Büyü güçleri yok mu?"

Ghastly boğazını temizledi. "Yok. Büyü bazı insanları kötü yola sürükler, Yarıcılar da bu yüzden bu konuda tamamen tarafsız–"

"Hiç mi yok? Büyülü değiller mi?"

"Biraz güçleri var ama bunu dövüş yeteneklerini mükemmelleştirmek için kullanıyorlar. Çok güçlü ve çok hızlılar."

"O zaman ne yapacaklar? Serpine'nin başı dönüp yere yıkılana kadar adamın etrafında mı dönecekler?"

"Eğer planladığımız gibi giderse, Serpine varlığımızdan haberdar olmayacak."

"Bunun olma şansı nedir?"

Ghastly kıza baktı ve bakışlarını kaçırmadı. Sonra pes etti ve başka tarafa baktı. "Çok yüksek değil."

"Kesinlikle."

Ghastly kafasını kaldırdı. "Ama Bay Bliss bize yardım edecek."

Stephanie tedirgin bir ses tonuyla, "Adam bizimle mi geliyor?" diye sordu. Bay Bliss ile bir yere gitme düşüncesi hiç hoşuna gitmemişti.

Ghastly, "Kendisi gelmiyor," dedi. "Ama birini gönderecek. Beş iyi bir rakam, sessizce içeriye girer, Skulduggery'i alır ve dışarıya çıkarız. Bu kadar basit."

Kapı açıldı ve Meritorious içeriye girdi. "Size bir araç ayarladım," dedi.

Birlikte Tapınak'tan dışarıya çıktılar ve Müze'nin arka kapısından park halindeki bir minibüse doğru yürüdüler. Meritorious güneş ışığına adım atınca iki Yarıcı öne çıktı. Adamlar oraklarını ellerine aldı ve aracın arkasına bindi. Stephanie yolun çok engebeli olmamasını arzuladı, aksi halde Serpine'nin şatosuna ulaşana kadar dilim dilim doğranabilirlerdi.

Stephanie'nin kütüphaneden tanıdığı biri açığa çıktı.

Meritorious, "Tanith Low," dedi. "Ghastly Bespoke ve Valkyrie Cain."

Tanith, "Tanışmıştık," dedi. Stephanie'yi nazikçe selâmladı. Yanında siyah kınına sokulmuş bir kılıç taşıyordu, parlak yüzeyinde çizikler ve izler vardı.

Ghastly, "Seni Bay Bliss mi gönderdi?" diye sordu.

"Evet, işe yarayabileceğimi düşündü."

"Referansınız çok iyi."

Tanith, "Bu işin en kısa süre içerisinde bitmesini istiyor," dedi. "Sorun çözülene kadar sizinleyim."

"O zaman gidelim."

Tanith minibüse bindi ve Ghastly direksiyona geçti.

Meritorious, Stephanie arabaya binerken, "İyi şanslar," dedi.

"Teşekkürler."

Meritorious omzunu silkti. "Şansa ihtiyacınız olacak."

17

İNANILMAZ BİR KAÇIŞ HİKÂYESİ

Kurtarma timi yolun kenarında dizilmiş, Serpine'nin arazisini çevreleyen duvara bakıyordu. Duvarın yüksekliği Stephanie'nin boyunun üç katıydı. Ardında ormanlık arazi, daha ötesinde de şato vardı.

Stephanie'ye göre, Skulduggery'i kurtaramazlarsa her şey bitecekti. Serpine Asa'yı alacak ve Yüzü Olmayanlar geri dönecekti. Tüm gezegenin kaderi bir iskeletin hayatına ve bu iskeleti kurtarmakla görevli beş kişiye bağlıydı.

Stephanie sesine korkusunu yansıtmamaya çalışarak, "Serpine ile karşılaşırsak ne olacak?" diye sordu. Güçlü ol-

mak zorundaydı, çevresindeki insanların kendisini on iki yaşında bir çocuk olarak görmesini istemiyordu. "Kimseye görünmeden içeriye girip dışarıya çıkabilecek miyiz? Serpine ile karşılaşırsak ne yapacağımız hakkında bir planı olan var mı?"

Ghastly, "Oh," dedi. "Plan yapmadık."

Tanith, "Ben kılıcımla adamı kesmeye çalışacağım," dedi.

Stephanie, "Güzel," dedi. "Mükemmel. Muhafızlar? Sizce, bizi bekliyor olabilirler mi?"

Tanith, "Serpine, Yaşlılar'ın karar verme sürecinin çok uzun sürdüğünü bilir," dedi. "Böylesine pervasız ve düşüncesiz bir saldırı beklemiyordur."

Ghastly başıyla onayladı. "Belki bu sayede insanları küçümsememesi gerektiğini öğrenir," dedi.

Stephanie, "Pekâlâ," dedi. "Her şeyi düşünüp düşünmediğinizi anlamak istemiştim. Haydi, gidelim."

Yarıcılar hiçbir şey söylemeden koşmaya başladı ve zıplayıp duvarı aşarak ortadan kayboldu.

Ghastly, "Şov yapıyorlar," diye mırıldandı. Ellerini savurmasıyla açığa çıkan bir hava akımı ayaklarını yerden kesip bedenini duvara doğru kaldırdı. Ghastly büyüsüne devam etti ve duvarın tepesine ulaştı. Tanith, Stephanie'ye doğru döndü.

"Yardım ister misin?"

"Zahmet olmazsa."

Tanith eğildi, ellerini kenetledi ve Stephanie bir ayağını kadının elleri üzerine koydu. Üçe kadar saydılar ve Stephanie havaya fırladı. Tanith göründüğünden daha güçlüydü ve Stephanie hiç zorlanmadan duvarın tepesine ulaştı. Ghastly kıza yardım etti, sonra diğer tarafa atladı ve aşağıda Stephanie'yi bekledi. Stephanie kendini aşağıya sallandırdı, sonra ellerini bıraktı ve botları üzerinde kuru yapraklarla kırılgan dalların üzerine indi. Bir saniye sonra Tanith gruba katıldı.

Grup sık orman dokusu içerisinde ilerledikçe hava kararardı. Güneş ışınları ağaçların dalları arasından süzülmekte zorlanıyordu, ortam Stephanie'nin kalın giyindiğine sevinmesini sağlayacak kadar soğuktu. Yarıcılar yürürken hiç ses çıkartmıyor gibiydi. Orman olması gerekenden çok daha sessizdi. Kuşlar şarkı söylemiyor, çalıların arasından sesler gelmiyordu. Ormanın ürkütücü bir havası vardı.

Ormanın kıyısına ulaştıklarında çömelip şatoya göz gezdirdiler. Küçük bir Kağıt Adamlar ordusu arazide devriye geziyordu.

Ghastly, "Ah, ne güzel," dedi. "İçeriye nasıl gireceğiz?"

Tanith, "Dikkatlerini başka tarafa çekmeliyiz," dedi.

Ghastly, "Fikri olan var mı?" diye sordu. Tanith bir cevap vermedi, ama bakışlarını Yarıcılar'a çevirdi. Ghastly hemen kadının aklından geçeni anladı.

"Ama sayıları çok fazla," diye itiraz etti.

Tanith'in sesi duygudan yoksundu. "Başka seçeneğimiz yok."

Yarıcılar kafalarını çevirip Tanith'e baktı ve başlarıyla onayladı. Ağaçların arasına girip gözden kayboldular. Stephanie, Tanith ve Ghastly'nin yanında bekledi.

Ghastly, "Muhafızları uzun süre oyalayamazlar," dedi.

Tanith, "İçeriye girmemize yetecek kadar oyalayabilirler," dedi.

"Demek istediğim bu değil. Sen adamları ölüme gönderdin."

Tanith, Ghastly'e bakmadı. "Onlar işini yapacak biz de elimizden geleni... Dostunuzu kurtarmayı istiyor musunuz?" Ghastly bir cevap vermedi.

Stephanie, "Bakın," dedi.

Kağıt Adamlar hızlı adımlarla ormanın kenarında dikilenlerin görüş sahasını terk ediyordu.

Tanith, "Gidelim," dedi.

Ağaçların arasından çıkıp şatoyla orman arasındaki açık alanda koşmaya başladılar. Stephanie koşarken sağına baktı ve sırt sırta vermiş savaşan iki Yarıcı'yı gördü.

Şatoya ulaştılar. Tanith elini kilidin üzerine koydu ve bileğini çevirdi. Stephanie kapının içinde bir kilidin kırıldığını duydu ve Tanith eliyle hafifçe kapıyı itti. İçeriye süzülüp kapıyı arkalarından kapattılar.

Şatonun soğuk kalbinden uzak kalarak kenarlara yakın koridorlarda kaldılar. Aşağıya inen merdivenleri buldular ve Tanith sağ elinde kılıcı sol elinde kınıyla önden inmeye başladı. Stephanie hemen arkasındaydı, Ghastly en arkadan geliyordu.

Bodrum katına ulaştılar, ancak Stephanie burayı bir mahzen olarak nitelendirmenin daha uygun olacağı kanaatindeydi. Tanith bir elini havaya kaldırdı ve herkes durdu. Önlerinden bir Kağıt Adam geçti ve gözden kayboldu.

İlerlemeye devam ettiler. Tanith ilk demir kapıya ulaştı ve kulağını kapıya yasladı. Bir süre sonra iterek kapıyı açtı. Menteşeler itiraz edercesine gıcırdadı ama ardındaki oda boştu.

Ghastly bir sonraki kapıya gitti, dinledi ve kapıyı açtı. İçeride kimse yoktu.

Tanith, Ghastly ile göz göze geldi. Stephanie bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Stephanie, "Ayrılmalıyız," dedi.

Tanith, "Hayır," dedi.

Ghastly, "Olmaz," dedi.

"Zaman kaybedersek, Kağıt Adamlar nöbet yerlerine geri dönecek ve burayı terk edemeyeceğiz."

Ghastly, "O zaman, sen benimle gel," diye fısıldadı.

Stephanie olumsuzca başını iki yana salladı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Kapıları dinleyeceğim. Bir şey duyarsam size haber veririm. Kötü adamlardan biriyle karşılaşırsam hemen haberiniz olur. Başka seçeneğimiz yok."

Ghastly ve Tanith kıza baktı, ama ikisi de itiraz etmedi. Tanith bir sonraki kapının yanına yürüdü, Ghastly koridorun sonuna koştu ve Stephanie geldiği yöne gidip köşeyi döndü. Yan yana sıralanmış kapıların yanına ulaştı ve teker teker kapıları dinledi. Koridorlardan oluşan labirenti takip etti. Yürürken ağzından nefes alıp verdiği için şatonun pis havası yüzünden boğazı yanıyordu. Bulunduğu koridorda dengesiz zeminin çukur kısımlarında su birikintileri göze çarpıyordu. Kapılar artık demirden değildi ve tahtaları çürümek üzereydi. Duvarlardaki dirseklere yerleştirilmiş meşalelerin ışığı gölge oyunları sahneliyordu.

İleride birinin açığa çıktığını gördü ve bir gölgeye sinmek üzereyken gelenin Ghastly olduğunu fark etti. Ghastly el salladı ve Stephanie aynı şekilde cevap verip en yakındaki kapıyı kontrol etti. İkili birbirlerine doğru ilerlerken Stephanie bir kapının önünden geçti ve içeriden gelen ıslık se-

sini duydu. Skulduggery içeride olabilir miydi? Nefes alıp vermeden ve dudakları olmadan konuşabildiğine göre ıslık da çalabilirdi, ama melodi Stephanie'ye tanıdık gelmedi. Ghastly'e işaret etti ve adam yakına geldi. Bir süre dinledikten sonra Ghastly başıyla onayladı.

"Şarkı 'Ipenema'dan Gelen Kız' " dedi. "Skulduggery'i bulduk."

Üç parmağını havaya kaldırdı, birini indirdi, bir diğerini ve sonuncuyu, birlikte içeriye daldılar. Skulduggery kafasını kaldırdı ve ıslık çalmayı bıraktı. "Ah, hoş geldiniz," dedi. "Mağaralara inmek için gerekli anahtarın nerede olduğunu biliyorum," diye ekledi.

Stephanie kapıyı kapatırken Ghastly Dedektif Kurukafa'nın yanına koşup kelepçeleri inceledi.

"Kaliteli bir parça," dedi.

"Takdir edeceğini biliyordum. Metalin içine bir büyü yapmışlar."

"Güzel. Birkaç saniyemi alır."

"Ben bir yere gitmiyorum."

Stephanie, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Skulduggery, "Bana iyi davrandılar," dedi. "İşkence kısmı hariç. Ama bu sırada düşünmek için vaktim oldu, artık anahtarın nerede olduğunu biliyorum."

"Öyle diyorsan öyledir."

Ghastly ayağa kalktı ve kelepçeler düştü. Skulduggery doğruldu. "Meritorious burada mı?" diye sordu.

Ghastly, "Diğerlerine neler olup bittiğini anlatmakla meşgul," dedi.

Skulduggery, "Ah," dedi. "Öyleyse bu kadar mıyız?"

"Tanith Low burada, ama biz bizeyiz de denebilir."

Skulduggery omzunu silkti. "İtiraf etmeliyim, şimdiye kadar çok eğlendim."

Stephanie, "Anahtar," dedi. "Serpine'ye nerede olduğunu söylemedin, değil mi?"

"İstesem de söyleyemezdim. Anahtarın nerede olduğu bulmacasını birkaç dakika önce çözdüm. Çok basit, gözümüzün önünde bir yerdeymiş."

Ghastly, "Bunları sonra konuşuruz," dedi. "Gitmeliyiz."

"Dövüşecek miyiz?"

"Umarım dövüşmek zorunda kalmayız."

"Ben zaten havamda değilim."

Stephanie, "Dövüşmek zorunda kalırsak," dedi. Skulduggery'e tabancalarından birini uzattı. "İşine yarayabilir."

"Ah, Tanrım. Silahımı özlemişim. Kurşunların var mı?"

"Ah, yok."

Skulduggery duraksadı. "Mükemmel," dedi. Silahı beline soktu.

Ghastly, "Gidelim," dedi. Dışarıya çıktı.

Stephanie ve Skulduggery arkasından gitti. Koridorda koşup bir köşeyi döndüler. Bir grup Kağıt Adam oldukları yerde donup kaldı ve karşılarında duran üçlüye baktı. Zaman durdu.

Skulduggery, "Evet," dedi. "İnanılmaz bir kaçış hikâyesi."

Kağıt Adamlar üzerlerine gelince Ghastly ve Skulduggery harekete geçti. Skulduggery dirseklerini ve dizlerini kullandı, Kağıt Adamlar'ın aralarına daldı. Ghastly çevik hareketlerle saldırıları savuşturdu ve yakınına girebildiklerine yumruklar savurdu.

Stephanie, Kağıt Adamlar'ın arkasında açığa çıkan Tanith'i gördü. Kadın önce duvara çıktı, sonrasında baş aşağı tavanda koşmaya başladı. Stephanie şaşkın gözlerle Tanith'e baktı, kadının bunu yapabildiğini bilmiyordu.

Tanith tavandan kavgaya katıldı, kılıcını savurdu ve Kağıt Adamlar'ın kafalarına saldırdı. Birkaç saniye içerisinde hepsi paramparça oldu ve etrafa kötü bir koku saçıldı.

Tanith aşağıya atladı, ayakları üzerinde yere kondu. "Geliyorlar," dedi. Sonra hemen ekledi. "Hemen gitmeliyiz."

Merdivenlere ulaşana kadar başka kimseyle karşılaşmadılar, ama çıkışa doğru koşarlarken dev kapılar açıldı ve Kağıt Adamlar'dan oluşan destek kuvvet geldi.

Skulduggery ve Ghastly öne çıktı, ellerini havada sallayarak yere alev topları fırlattı. Stephanie el hareketlerini izledi,

alevlerin şekil değiştirerek koridora bir ateş duvarı çekmesini seyretti. Kağıt Adamlar duvarın diğer tarafında kaldı.

Tanith, Stephanie'ye doğru döndü. "Ceket."

"Ne?"

Tanith bir açıklama yapmadan Stephanie'nin yakasını tuttu ve ceketini çekip çıkarttı. Pencereye doğru koştu, ceketi başını korumak için kullandı ve atladı. Etrafa cam parçaları saçarak dışarıya çıktı.

Stephanie, "Oh," diye tepki verdi.

Koştu, Tanith ayağa kalkarken dışarıya çıktı.

Tanith, "Teşekkür ederim," dedi. Ceketi sahibine geri verdi.

Ghastly, "Çekilin!" diye bağırdı.

Ghastly ve Skulduggery dışarıya atlarken Stephanie kenara çekildi. Ghastly yere kondu, Skulduggery üzerinden atladı, ikisi de birer akrobat gibiydi. Aynı anda çimenlerin üzerinde yuvarlanıp ayağa kalktılar.

Skulduggery, "Koşun," diye bağırdı.

Ağaçlara doğru koşarken, Stephanie kendileriyle birlikte gelen Yarıcılar'dan birini gördü. Etrafındaki yırtık kağıt parçalarına bakılacak olursa, Yarıcılar mükemmel bir iş çıkartmış ama düşmanın sayısı çok fazla olduğu için uzun süre dayanamamıştı. Bir Yarıcı yerde cansız yatıyordu, diğeri ortalıklarda yoktu.

Sonra hiç hız kesmeden ağaçların arasına daldılar. Arkalarından gelen Kağıt Adamlar çalıları yararak ilerliyordu.

Duvara ilk ulaşan Ghastly oldu, elleriyle hava akımını kontrol etti ve kendisini duvarın üzerinden aşırdı.

Tanith koşmaya devam etti, tam duvara çarpmak üzereyken havaya sıçradı ve duvarın üzerine çıktı.

Stephanie, Skulduggery'den kendisine yardım etmesini istemek üzereyken, kemikten bir kol beline dolandı ve havaya kalktığını hissetti. Duvar ayaklarının altından geçip gitti ve diğer tarafa öylesine nazik bir iniş yaptılar ki, Stephanie gülmemek için kendini zor tuttu.

Minibüse bindiler ve Ghastly motoru çalıştırdı. Yola çıkıp şatoyu arkalarında bırakarak uzaklaştılar.

18

GECELEYİN ÇATIDA

Uzaktan bir gülme sesi geldi ve Skulduggery sesin geldiği tarafa baktı. Dublin şehri uyumaya hazırlanırken Ghastly'nin dükkânının çatısındaydılar. Stephanie evlerin çatılarını, sokakları ve otoyolları görebiliyordu. Arabaların farlarını ve sokakta yürüyen insanları da görebiliyordu. Arkasına dönünce Skulduggery hemen soruyu patlattı. "Demek, Valkyrie Cain, eh?"

"Kulağa kötü gelmiyor, değil mi?"

"Tam tersine, mükemmel geliyor. Valkyrie, savaş alanında ölülerin ruhlarına kılavuzluk yapan savaşçı kadınlar. Bi-

raz ölümü çağrıştırıyor, ama ne diyebilirim ki? Ben teknik olarak zaten ölüyüm."

Stephanie, Dedektif Kurukafa'ya baktı ve bir cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Kötü müydü? İşkence?"

Skulduggery, "Eğlenceli değildi," diye cevap verdi. "Sanırım, ilk birkaç saatten sonra anahtarın yerini bilmediğimi anladı. Sonrasında, sadece bana işkence etmiş olmak için işine devam etti. Bu arada, beni kurtarmaya geldiğin için sana teşekkür etmiş miydim?"

"Önemli değil."

"Saçmalama, teşekkür ederim."

Stephanie gülümsedi. "Bir şey değil."

"Arkadaşın Tanith eve dönüş yolunda biraz fazla suskundu."

"Sanırım Yarıcılar'ı ölüme gönderdiği için pişmandı."

Skulduggery, "Ben de olsam aynısını yapardım," dedi. "Yarıcılar'ın bir vazifesi var, bırakalım da yapsınlar."

"Tanith de aynısını söyledi."

"Ah, bunu dile getirmekle bunu kabullenmek aynı şey değildir. Bunu başarana kadar, birkaç gecesi kâbuslarla geçebilir. Ama kadın bir savaşçı, kısa sürede atlatacaktır."

"İyi bir dövüşçü."

"Kesinlikle."

"Şimdi eğitim almaya başlasam, onun yaşına geldiğimde o kadar iyi dövüşebilir miyim?"

"Neden olmasın? Altmış yıl eğitim alırsan istediğin her şeye dönüşebilirsin."

"Ne?"

"Ne demek ne?"

"Altmış sene mi? Tanith kaç yaşında?"

"Bence yetmiş yaşında."

Stephanie şaşkın gözlerle Skulduggery'e baktı. "Pekâlâ," dedi. "Bence, nasıl bu kadar uzun yaşadığınızı bana anlatmanın vakti geldi."

"Diyet ve egzersiz."

"Skulduggery–"

"Sağlıklı yaşam."

"Yemin ediyorum–"

"O zaman büyü."

Stephanie suskun kaldı. "Tüm büyücüler sonsuza kadar yaşar mı?"

"Sonsuza kadar değil, hayır. Sonsuzluğun yakınından bile geçmezler. Biz de yaşlanırız, ama insanlığın geri kalanına göre çok daha yavaş olur. Belirli bir miktar büyünün düzenli olarak yapılması bedeni yeniler ve genç kalmayı sağlar."

"Eğer şimdi büyü öğrenmeye başlarsam, on iki yaşımda mı kalacağım?"

"Yaşlanmanın etkilerini yavaşlatacak kadar ustalaşman birkaç seneni alır, ama evet, sonrasında adil olmayacak kadar uzun bir süre çok genç kalacaksın. Bayanların yaşlarından bahsetmenin uygun olmadığını biliyorum, ama China benimle aynı yaştadır ve itiraf etmeliyim ki, benden çok daha genç görünüyor!" Bir kahkaha attı, sonra sustu ve Stephanie'ye baktı. "Çünkü ben bir iskeletim."

"Evet, anladım."

"Gülmüyorsun."

"Komik değildi."

"Oh."

"China hakkında ne yapacaksın?"

"China? Yapılacak bir şey yok. Beklediğim gibi davrandı. Akrep tilkiyi sokar, çünkü doğası böyledir. Doğanda olanı reddetmen mümkün değildir."

"Senin doğanda ne var?"

Skulduggery başını yana yatırdı. "Garip bir soru."

"China senin hakkında bir şeyler söyledi, Serpine'den bahsetti. Tek istediğin intikammış."

"Ve sen de, intikam almak için ne kadar ileri gidebileceğimi merak ediyorsun, yanılıyor muyum? Kaybettiğim yılların hesabını sormak için, bu uğurda neleri feda edebileceğimi öğrenmek istiyorsun."

"Evet."

Skulduggery bir süre sessiz kaldı, sonra elini cebine soktu ve konuşmaya başladı. "China'yla sana söylemediğimiz bir şey var. Serpine'nin tuzağına düşen tek kişi ben değildim." Stephanie bir şey söylemedi ve Skulduggery'nin devam etmesini bekledi.

"Kusursuz bir tuzaktı. Çok güzeldi, muhteşemdi. Anlıyor musun Valkyrie, bir tuzağın başarılı olması için tek bir şey gereklidir, aynı şey bir illüzyon veya sihirli numara için de geçerlidir. Şaşırtmaca. Sen bir şeye odaklanmışken, arkanda başka bir şey oluyordur."

"Ben son ana kadar bunun bir tuzak olduğunu anlamadım. Serpine beni tanıyordu, biliyorsun ve neye nasıl tepki vereceğimi biliyordu. Örneğin, karımla çocuğumu gözlerimin önünde öldürürse, benim hançerin kabzasının zehirli olduğunu tahmin edemeyeceğimi biliyordu."

Stephanie Dedektif Kurukafa'ya baktı, ama Skulduggery bakışlarını şehrin manzarasına odaklamıştı.

"Büyü kullanmadım, Serpine de kullanmayacağımı biliyordu. Çok öfkeli olacağımı ve gözlerimin kararacağını biliyordu. Fiziksel bir saldırı ile adamı öldürmek isteyeceğimin farkındaydı. Elimi hançerin kabzasına attığım anda hatamı fark ettim. Tabii ki artık çok geçti ve çaresizdim."

"Beni öldürmeden önce birkaç gün işkence etti. Adamdan nefret ederek öldüm ve geri döndüğümde nefretim de be-

nimle birlikteydi." Başını Stephanie'ye doğru çevirdi. "Bana doğamda ne olduğunu sormuştun. Karanlık ve kötü bir şey."

Stephanie yumuşak bir ses tonuyla, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi.

"Böyle bir hikâye için söyleyecek çok fazla bir şey yok, değil mi?"

"Haklısın."

"Evet, en dramatik hikâye ödülü hep benimdir." Bir süre sessiz kaldılar. Hava sıcak olmasına rağmen çatıda sanki hava soğumuştu, ama Stephanie'nin umrunda değildi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Yaşlılar savaşa gidecek. Şatoya gittiklerinde kimseyi bulamayacaklar, olanlardan sonra kalesinde uzun süre kalmayacaktır, bu yüzden Serpine'yi aramaya başlayacaklar. Yeniden organize olmalarını engellemek için de adamın eski müttefiklerinin peşine düşecekler."

"Biz ne yapacağız?"

"Biz Serpine'den önce Asa'ya ulaşacağız."

Stephanie, "Anahtar," dedi. "Nerede?"

Skulduggery başını çevirdi. "Gordon sakladı. Amcan zeki bir adamdı. Kimsenin Asa'ya ulaşmaması gerektiğini biliyordu. Ama anahtarı öyle bir yere gizledi ki, eğer ihtiyacımız olursa, Asa'ya ulaşmamız gerekirse, tek yapmamız gereken biraz dedektiflik yapmak olacaktı."

"Öyleyse, şimdi nerede?"

"Avukatın ofisinde bana verdiği tavsiyeyi hatırlıyor musun?"

"Bir fırtınanın yaklaştığını söylemişti."

"Ama aynı zamanda, bazen kurtuluşun anahtarının gizli olduğunu ama aslında gözümüzün önünde olduğunu da söylemişti."

"Aslında anahtardan mı bahsediyordu? Gözlerimizin önünde bir yerde mi?"

"Avukatın ofisinde tavsiyesini duyduğumuz zaman öyleydi."

"Anahtar Fedgewick'te miydi?"

"Fedgewick'de değil, birine verdi."

Stephanie kaşlarını çattı, vasiyette neler olduğunu hatırlamaya çalıştı ve Gordon'un bodrumundaki kilidi anımsadı, Skulduggery'nin avcu büyüklüğündeydi. Kafasını kaldırdı. "Broş mu?" diye sordu.

"Broş."

"Gordon anahtarı, dünyanın en güçlü silahının anahtarını, Fergus ve Beryl'e mi verdi?" Şaşkındı. "Neden böyle bir şey yapsın?"

"Anahtarı arayacak olsan aklına Fergus ve Beryl'e bakmak gelir mi?"

Skulduggery'nin ne demek istediğini anlayınca Stephanie gülümsedi. "Gordon'un sahip olduğu en değerli şey aslında Fergus ve Beryl'e verildi, ama onlar bunun farkında değil."

"Bence çok komik."

"Kesinlikle."

"Şimdi tek yapmamız gereken broşu almak."

Stephanie gülümsedi ve başıyla onayladı, sonra gülümsemesi yüzünden silindi ve olumsuzca başını iki yana salladı. "Alamam."

"Almak zorundasın."

"Hayır, olmaz."

"Ziyaretlerine git–"

"Neden sen gizlice içeriye girmiyorsun? Mahzen'de aynısını yapmadın mı?"

"O zaman her şey farklıydı."

"Evet, alarm ve vampirler vardı, şimdi her şey çok daha kolay!"

"Bazı durumlarda sıra dışı eylemlere gerek yoktur."

"Bu durumda kesinlikle gerekli!"

"Valkyrie–"

"Benden onları ziyaret etmemi isteyemezsin!"

"Başka şansımız yok."

"Ama ben onları asla ziyaret etmem! Benden şüphelenirler!"

"Dedektif olmak her zaman işkence, cinayet veya yaratıklar demek değildir. Bazen çok can sıkıcı olabilir."

Stephanie, "Ama ben onlardan nefret ediyorum!" diye sızlandı.

"Dünyanın kaderi, senin akrabalarını ziyaret edip etmemene bağlı olabilir, unutma."

Stephanie başını çevirdi ve yan gözle Skulduggery'e baktı. "Sence?.."

"Valkyrie–"

"Tamam, giderim."

"İyi kız." Stephanie kollarını göğsünde birleştirdi ve bir cevap vermedi.

Skulduggery, "Bana küstün mü?" diye sordu.

"Evet."

"Pekâlâ."

19

DENEY

Yarıcı masaya bağlıydı. Bedenine saplanmış plastik tüplerden geçen sıvılar arkasındaki makineye akıyordu. Gereksiz olan çekilip alınıyor, yerine karanlık sıvı dolduruluyordu. Kullanılan sıvı büyüyle bilimin garip bir birleşimiydi. Yarıcı'nın yüzü tanınmaz haldeydi ve duygudan yoksundu. Karşı koymayı bir saat önce bırakmış, demek ki işlem etkisini göstermeye başlamıştı.

Serpine ışığa adım attı ve Yarıcı'nın bakışları adama odaklandı. Artık donuk bakıyordu, şimdi gözlerinde Kağıt Adamlar tarafından yakalanıp ilk getirildiğindeki öfkeden

eser yoktu. Skulduggery Pleasant kaçarken, Serpine'nin yeni bir tutsağı olmuştu ve Yarıcı'ya ne yapacağını biliyordu.

Zamanı gelmişti. Serpine elindeki hançeri havaya kaldırdı, Yarıcı'nın silahı görmesini istiyordu. Yarıcı hiç tepki vermedi, ne korku, ne başka bir duygudan eser yoktu. Bu adam bir askerdi ve tüm yaşamını kendisine verilen emirleri yerine getirerek geçirmişti, şimdi de aynı körlükle ölüme adım atmaya hazırlanıyordu. Zavallı bir yaşam formuydu. Serpine iki eliyle kavradığı hançeri iyice havaya kaldırdı ve indirdi, göğsüne bıçağın saplanmasıyla Yarıcı son nefesini verdi.

Serpine hançeri çekip aldı, bıçak kısmını temizledi ve silahı bir kenara koydu. Eğer bu işe yararsa bazı değişiklikler yapması gerekiyordu, bazı yenilikler getirmesi gerekebilirdi. Sonuçta Yarıcı bir kobaydı ve bir deneyden başka bir şey değildi. Her şey düşündüğü gibi giderse birkaç şeyi değiştirecekti, uzun sürmezdi, en fazla bir saatini alacaktı.

Serpine, Yarıcı'nın cesedi başında bekledi. Depo çok sessizdi. Şatoyu terk etmek zorunda kalmıştı, ama bunun için zaten hazırlıklıydı. Ayrıca, depoda uzun süre kalmayı düşünmüyordu. Birkaç gün içerisinde düşmanları ölecek ve savaşacak kimse kalmayacaktı. Yüzü Olmayanlar'ı dünyaya getirmek için gerekli tüm hazırlıkları tamamlayacak, eski efendisi Mevolent'in başaramadığını başaracaktı.

Serpine kaşlarını çattı. Gördüğü şey bir ışık oyunu muydu, yoksa Yarıcı kıpırdamış mıydı? Daha yakından baktı, göğsünü inceledi ve bir yaşam işareti aradı. Ama hayır, adam ölüydü. Kontrol ettiğinde, Yarıcı'nın kalbi atmıyordu.

Ama sonra Yarıcı birden gözlerini açtı.

—

20

AİLE LANETİ

Stephanie pencereden odasına tırmandığı zaman kendi yansımasının karanlıkta yatağın üzerinde oturduğunu ve kendisini beklediğini gördü.

Yansıma, "Yaşamına devam etmeye hazır mısın?" diye sordu.

Kendisiyle konuşmaktan çok fazla hoşlanmayan Stephanie başıyla onayladı. Yansıması aynaya doğru yürüdü ve içine girdi, sonra arkasına döndü ve bekledi. Stephanie camın yüzeyine dokundu ve bir günlük hatıralar zihnine doldu. Sonra aynadaki görüntüsüne baktı, üzerindeki kıyafetler değişiyordu. Kısa süre sonra aynada sıradan görüntüsünden başka bir şey kalmadı.

■■■

Stephanie ertesi sabah uyandığında yapmak zorunda olduğu şey yüzünden mutsuzdu. Üzerine bir kot pantolon ve tişört giydi, kendisini taklit etmesi için yansımasını çağırmayı düşündü ama bundan vazgeçti. Kendisiyle karşı karşıya gelmek çok rahatsız ediciydi.

Yapacak bir şeyi olmadığını anlayan Stephanie, dışarıya çıktı, teyzesinin evine kadar yürüdü ve kapıyı çaldı. Güneş parıldıyor, kuşlar şarkılar söylüyordu. Stephanie yüzüne samimi bir gülümseme takınmaya çalıştı ama kapı açılınca karşılaştığı şey gülümseyen bir yüz olmadı. Crystal kendisine bakıyordu.

Kuzeni şüpheyle, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Stephanie neşeli bir ses tonuyla, "Bir uğrayayım dedim," diye cevap verdi. "Nasıl olduğunuzu merak ettim."

Crystal, "Biz iyiyiz," dedi. "Aptal bir arabamız ve aptal bir teknemiz var. Senin evin nasıl?"

Stephanie, "Crystal," dedi. "Vasiyetten dolayı bana kızgın olduğunu biliyorum ama neden her şeyin bana bırakıldığını ben de bilmiyorum."

Crystal, "Çünkü amcana yalakalık yapıp duruyordun," diye karşılık verdi. "Eğer tek yapmamız gerekenin gülümsemek ve kendisiyle sohbet etmek olduğunu bilseydik, biz de aynısını yapardık."

"Ama ben..."

"Hile yaptın."

"Yapmadım."

"Şartlar adil değildi."

"Nasıl? Ben öleceğini nereden bilebilirim?"

Crystal, "Biliyordun," dedi. "Eninde sonunda ölecekti, ama sen o kadar erken davrandın ki, geriye kalanların hiç şansı kalmadı."

"Sen Gordon'u sever miydin?"

Crystal sırıttı. "Birinden bir şey almak için onu sevmek zorunda değilsin."

Stephanie'nin içinden kızın yüzüne bir yumruk atmak geldi, ama Beryl kapının yanına geldi. Stephanie'yi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Stephanie," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Crystal, "Şöyle bir uğrayayım demiş," diye cevap verdi. "Nasıl olduğumuzu merak etmiş."

"Ah, çok düşüncelisin, tatlım."

Crystal annesinin gelmesini fırsat bilip hiçbir şey söylemeden arkasına dönüp uzaklaştı. Stephanie dikkatini Beryl'in üzerine odakladı.

"Gordon'un sana verdiği broşu takmıyorsun."

"O korkunç şeyi mi? Hayır, takmıyorum, takacağımı da sanmıyorum. Tanrı aşkına, parıldamıyor bile. İnsanlar bir şey parıldamıyorsa ucuz olduğunu hemen anlar."

"Çok yazık. Benim durduğum yerden çok güzel görünüyordu. Ceketlerinden bir tanesiyle çok güzel durabilir..."

Beryl, "Dün seni gördük," diye araya girdi.

"Efendim?"

"Korkunç, sarı bir arabadaydın. Yanında da o garip adam, Skulduggery Pleasant vardı."

Stephanie karnında hafif bir sancının açığa çıktığını fark etti, paniğe kapılmak üzereydi. Ama kaşlarını çattı ve yüzüne şaşkın bir ifade takındı. "Sanırım yanılıyorsun. Dün bütün gün boyunca evdeydim."

"Saçmalık. Yanından geçtik ve seni gördük. Adamı da gördük, geçen seferki gibi baştan aşağıya örtünmüştü."

"Hayır, ben evdeydim."

Beryl şeytani bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yalan söylemek günahtır, biliyorsun değil mi?"

"Duymuştum ama..."

"Fergus!" Beryl evin içine seslendi ve birkaç saniye sonra kocası yemek odasının kapısı önünde belirdi. İşinde ciddi bir biçimde sakatlandığı için evdeydi. Patronlarının ilgisizliği yüzünden yaralandığını iddia ederek işverenini dava etmeye hazırlanıyor, ama kapıya doğru yürürken çok da kötü görünmüyordu.

"Fergus, Stephanie dün korkunç Bay Pleasant ile sarı renkli arabada olmadığını söylüyor."

Fergus kaşlarını çattı. "Bize yalancı mı diyor?"

"Hayır." Stephanie gülümsedi. "Muhtemelen bir başkasıdır."

Beryl, "Stephanie," dedi. "Bizimle oyun oynama. Sen olduğunu biliyoruz. Çok trajik bir olay, senin gibi tatlı ve masum bir kızın yanlış insanlarla birlikte olması."

"Yanlış insanlar?"

Fergus sırıtarak, "Garip insanlar," diye açıkladı. "Daha önce de görmüştüm. Gordon'un etrafında da böyleleri vardı, bilinmeyen... sırları olan insanlar."

Beryl, "Yüzünü neden kapatıyor?" diye sordu. "Şekli mi bozuk?"

Stephanie, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Sesine duygularını yansıtmamaya çalıştı.

Fergus, "Öyle insanlara asla güvenemezsin," diye devam etti. "Tüm hayatım boyunca etrafımda öyleleri vardı, gelip giderlerdi. Hiçbir zaman onlarla arkadaş olmaya çalışmadım. Garip insanlar söz konusu olunca, asla kimle uğraştığını ve karşındakinin neyin peşinde olduğunu bilemezsin."

Stephanie mümkün olduğunca ilgisiz bir ses tonuna bürünerek, "Bana normal biriymiş gibi geldi," dedi. "Aslına bakarsanız, iyi bir adam."

Beryl üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Senden bizi anlamanı beklemiyoruz, henüz çocuksun."

Stephanie'nin tüyleri diken diken oldu. "Adamla hiç konuşmadınız bile."

"Yetişkinlerin birbirleri hakkında yorum yapabilmesi için konuşmaları gerekli değildir. Bir bakışta nasıl biri olduğunu anlayabiliriz."

"Öyleyse, sizden farklı olan herkes size göre garip, öyle mi?"

"Bizden farklı olan, hayatım."

"Ailem her zaman bana insanları dış görünümleriyle yargılamamam gerektiğini söyler."

Beryl resmi bir ses tonuna büründü. "Evet," dedi. "Çevrelerinde olup bitenleri görmezden gelerek yaşamak istiyorlarsa, bu onların hatasıdır."

"Ailem umursamaz insanlar değil."

"Ben öyle olduklarını söylemedim hayatım. Ben çevrelerinde olup bitenleri görmezden geldiklerini söyledim."

Stephanie daha fazla dayanamadı. Birden, "Çişim geldi," dedi.

Beryl gözlerini kırpıştırdı. "Afedersin?"

"Çiş. Tuvaletim geldi. Banyonuzu kullanabilir miyim?"

"E... Evet, tabii ki."

"Teşekkürler."

Stephanie kadınla adamın arasından geçti ve koşarak basamakları çıktı. Banyoya girdi, Beryl'in kendisini takip et-

mediğinden emin olduktan sonra yatak odasına geçti ve komodinin üzerindeki mücevher kutusunun kapağını açtı. Dev kutunun her bir bölmesi tıka basa üçüncü sınıf mücevherlerle doluydu, hepsi parıltılı ve gösterişli parçalardı. Broşu kutunun alt kısmındaki çekmecelerden birinde buldu, yanında halka şeklinde bir çift küpe ve bir cımbız vardı. Broşu cebine koydu, mücevher kutusunu kapattı ve odayı terk etti. Sonra sifonu çekti ve aşağı kata indi.

Blissli bir ses tonuyla, "Teşekkürler," dedi. Beryl bir şey söylemek için ağzını açtığında Stephanie çoktan bahçeyi yarılamıştı.

Stephanie sahilin kuzey kısmını mühürleyen büyük kayalardan birinin üzerine oturmuş Skulduggery'i bekliyordu. Hava durumunda kuru havanın son bulacağı söylenmişti ama gökyüzü masmavi ve bulutsuzdu. Yanındaki kayanın üzerinde bir deniz kabuğu vardı, çok güzel bir parçaydı ve Stephanie kabuğu çok beğenmişti.

Kabuk yerinden oynadı. Elinin çevresinde hava dalgalanmamış ama kabuk yerinden oynamıştı ve sebebi rüzgâr değildi. Stephanie'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, ama hemen havaya girmek istemiyordu. Henüz değil. Bir göz yanılsaması olabilirdi. Eğer bunu bir kez daha yapabilirse, o zaman kendini tebrik edebilirdi.

Kabuğa konsantre oldu. Elini havaya kaldırdı, kabukla parmakları arasındaki havanın birbirine bağlı bir nesneler dizisi olduğunu ve hareket etmeye hazır olduğunu hayal etti. Parmakları hafifçe büküldü ve havayı avcunda hissetti, şimdi sanki sertti. Havayı ittirdi ve kabuk yerinden oynadı.

"Evet!" diye bağırdı. Her iki kolunu da havaya kaldırdı. Büyü! Büyü yapmıştı! Blissli bir kahkaha attı.

"Mutlu görünüyorsun."

Stephanie arkasına o kadar hızlı döndü ki neredeyse kayanın tepesinden aşağıya düşüyordu. Kendisine doğru yaklaşan babasını gördü. Yüzü kızardı, fark ettirmeden cebinden cep telefonunu çıkarttı ve havaya kaldırdı.

"Cep telefonuma bir mesaj geldi," dedi. "Hepsi bu."

"Ah." Babası Stephanie'nin yanına oturdu. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Muhtemelen yok." Stephanie kayıtsızca etrafına bakındı ama babasının sahile yanaşan kanarya sarısı arabayı görmemesi için içinden sessizce dua etti. "Neden işte değilsin?"

Adam omzunu silkti. "Öğleden sonra çok önemli bir toplantım var ama evde çok önemli bir şey unutmuşum. Gelince de öğle yemeğine kalayım dedim."

"Neyi unuttun? Mimari planlar veya onun gibi bir şey mi?"

Adam başıyla onayladı. "Onun gibi bir şey. Aslında, pek de öyle bir şey değil. İçime çamaşır giymeyi unutmuşum."

Stephanie babasına baktı. "Ne?"

"Giyinirken aklım başka bir yerdeydi. Bazen oluyor. Normalde sorun olmaz ama bu pantolonlar biraz kaşındırıyor–"

"Baba, bunları bilmek zorunda değilim!"

"Pekâlâ, özür dilerim, tatlım. Her neyse, buraya indiğini gördüm ve bir merhaba demek istedim. Küçük bir çocukken de sık sık buraya gelir bir taşın üzerine oturur denizi seyrederdin. Ben de aklından neler geçirdiğini merak ederdim."

Stephanie, "Bir sürü yaramazlık," diye cevap verdi. Babası gülümsedi.

Bir süre sonra, "Annen senin için endişeleniyor," dedi.

Stephanie şaşkın bir yüz ifadesine bürünüp babasına baktı. "Ne? Neden?"

Adam omzunu silkti. "Son günlerde, pek kendinde değil gibisin." Demek ki, yansımasıyla arasındaki farkı gözden kaçırmamışlardı.

"Ben iyiyim, Baba. Gerçekten. Ben sadece, biliyorsun bir geçiş dönemindeyim."

"Evet, anlıyorum. Annen bana her şeyi anlattı, genç kızlar ve ruh halleri... Ama yine de endişeleniyoruz. Gordon öldüğünden beri..."

Stephanie kaşlarını çatmamaya çalıştı, demek ki sorun sadece yansıması değildi.

Babası, "Yakın olduğunuzu biliyorduk," diye devam etti. "İyi anlaşıyordunuz, Gordon ölünce iyi bir dostunu kaybettin, biliyorum."

Stephanie sakin bir ses tonuyla, "Sanırım öyle," dedi.

"Elimizden gelse hep böyle kalmanı isteriz, ama gün geçtikçe büyüyorsun. Genç ve güzel bir kız oluyorsun, seninle gurur duyuyoruz."

Stephanie beceriksizce gülümsedi ve babasıyla göz göze gelmemeye çalıştı. Gordon'un ölümü kendisini değiştirmişti, ama bu değişim herkesin hayal edebileceğinden daha fazlaydı. Bu sayede hayatına yeni bir yön çizmiş ve Valkyrie Cain olmuştu. Bu yolda kendisini bekleyen kader neyse ona doğru yürüyecekti. Yaşamı değişmişti, artık bir amacı ve bir yönü vardı. Ama aynı zamanda hiç beklemediği kadar tehlikeli bir dünyaya adım atmıştı.

"Senin için endişeleniyoruz, hepsi bu."

"Endişelenmeyin."

"Aileler böyledir. Sen kırk yaşında olabilirsin, biz de huzurevinde olabiliriz, ama hâlâ senin için endişeleniriz. Bu sorumluluk hiç bitmez."

"İnsanlar neden çocuk sahibi olur onu merak ediyor insan."

Babası bir kahkaha attı. "Evet, bu benim de aklıma geliyor. Ama çocuğunun büyümesini izlemekten daha güzel,

daha tatmin edici bir şey yok. Tabii ki bir yaştan öteye geçmelerini istemiyorsun ama bu konuda da yapabileceğin bir şey olmuyor."

Stephanie kendi kendine, *tabii eğer büyü yapmayı bilmiyorsan*, diye düşündü.

Babası, "Beryl aradı," dedi. "Teyzeni görmeye gitmişsin."

Stephanie başıyla onayladı. Broşun kaybolduğunu bu kadar kısa süre içerisinde anlamış olamazdı, değil mi? "Gidip nasıl olduklarına bakmak istedim. Sanırım, Gordon'un ölümünden sonra geriye kalanlara daha fazla değer vermeye başladım. Birbirimize daha yakın olmalıyız."

Babası Stephanie'ye baktı, biraz şaşırmış gibiydi. "Bu... bunu söyleyebilmen çok güzel Steph, gerçekten. Güzel bir düşünce." Kısa süreli bir sessizlik oldu. "Ben de aynısını düşünmek zorunda değilim, değil mi?"

"Hayır."

"Ah, Tanrı'ya şükür."

Stephanie babasına yalan söylemeyi sevmiyordu. Buna yıllar önce karar vermişti, söz konusu olan ailesi olunca hep dürüst olacaktı. Ama artık her şey farklıydı, şimdi sırları vardı. "Beryl başka ne söyledi?"

"Seni dün Skulduggery Pleasant ile gördüğünü düşünüyor."

Stephanie, "Evet," dedi. Sıradan bir konudan bahsediyor gibiydi. "Bana da aynısını söyledi. Çok garip."

"Yanlış kişilerle birlikte olduğunu düşünüyor."

"Beryl'i duymalıydın baba. Garip insanlardan bahsediyor ama neye benzediklerini kendisi bile bilmiyordu. Hâlâ bir tarikata veya öyle bir şey üye olduğumu düşünüyor olmalı."

"Öyle misin?"

Stephanie afalladı. "Ne?"

Babası iç geçirdi. "Beryl'in böyle düşünmek için iyi bir sebebi var."

"Ama bu delilik!"

"Ailede birçok deliliğe şahit olduk." Stephanie babasının gözlerinde bir şey gördü, isteksizlik, bir çeşit boyun eğme.

"Büyükbabam," dedi. "Sizin büyük büyükbabanız, harika bir adamdı, biz çocuklar adamı çok severdik. Ben, Gordon ve Fergus, biz etrafına toplandığımızda harika hikâyeler anlatırdı. Babam büyükbabama çok fazla vakit ayırmazdı. Büyükbabam bize anlattığı hikâyeleri zamanında babama da anlatmış. Babam büyüdüğünde hikâyelerin saçma sapan şeyler olduğuna karar vermiş, ama büyükbabam bunu şiddetle reddederdi. Büyükbabam... büyülü olduğumuza inanırdı."

Stephanie şaşkın gözlerle babasına baktı. "Ne?"

"Büyünün nesilden nesile geçtiğini söylerdi. Eskiler'in sonuncusu olarak çağrılan bir büyücünün torunları olduğumuzu söylerdi."

Denizin sesi azalarak yok oldu, güneş söndü ve sahil gözden kayboldu. Stephanie için dünyada var olan tek şey, babası ve ağzından çıkan kelimelerdi.

"Hikâyeleri ve bu inancı, yüzyıllar boyunca ailemizde devam etti. Ne zaman ve nasıl başladı bilemiyorum ama sanki her zaman bizim bir parçamızdı. Ara sıra bu inancı benimseyen aile mensupları da olurdu."

"Gordon inanıyordu. Mantıklı ve zeki bir adamdı fakat büyüye ve hiç yaşlanmayan büyücülere inanırdı. Yazdığı tüm o hikâyeler, hepsine olmasa da muhtemelen birçoğuna kendisi de inanıyordu."

"Bu yüzden de... anormal işlere bulaştı. Yanındaki insanlar da aynı delice düşüncelere ve hayallere inanırdı. Tehlikeli insanlardı. Bu bir hastalık, Steph. Büyükbabanda vardı, Gordon'da da vardı... Sana da aynısının olmasını istemiyorum."

"Ben deli değilim."

"Ben deli olduğunu söylemiyorum. Ama bu tarz hikâyelerin insanın aklını başından nasıl aldığını bilirim, gerçek olmalarını arzularsın. Gençken ben de inanırdım, hatta Gordon'dan bile daha fazla. Ama vazgeçtim. Gerçek dünyada

yaşamaya ve ailemizi huzursuz eden bu lanetten kurtulmaya karar verdim. Gordon beni annenle tanışırdı ve âşık oldum. Hepsini geride bıraktım."

"Sen Gordon'un bir çeşit tarikata üye olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Doğruyu söylemem gerekirse, evet."

Skulduggery'i Bay Fedgewick'in ofisinde ilk gördüğü zaman babasının yüzünde beliren ifadeyi hatırlayan Stephanie, böyle bir bakışı daha önce hiç görmediğini düşündü. Şüpheli, güvensiz ve tehditkâr, açığa çıktığı kadar çabuk kaybolmuştu. Şimdi nedenini biliyordu.

"Ve şimdi de, benim de aynı tarikata üye olduğumu mu düşünüyorsun?"

Babası bir kahkaha attı. "Hayır, sanmıyorum. Aklımdan geçmiyordu, ama Beryl söyleyince üzerinde düşündüm. Son birkaç gündür, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir durgunluk var. Ne olduğunu bilmiyorum, ama şimdi sana bakınca sadece kendi kızımı görüyorum. Ama içimden bir ses... bilmiyorum. Son zamanlarda aklın sanki farklı bir yerdeydi."

Stephanie bir cevap vermeye cesaret edemedi.

"Keşke bir sıkıntın olduğunda bize anlatsan. Benimle konuşmak zorunda değilsin çünkü ne kadar geveze olduğumu bilirsin, ama annen... Ona söyleyebilirsin, bir sıkıntın

olursa bize anlatabilirsin. Sen bize dürüst olduğun sürece, sana yardım etmek için elimizden geleni yapacağımızı biliyorsun."

"Biliyorum, baba."

"Benim iyi kızım." Taşın üzerinden aşağıya indi. "Ben işime geri döneyim."

"Sonra görüşürüz." Babası Stephanie'ye baktı, gülümsedi ve uzaklaştı.

Stephanie olduğu yerde kaldı. Eğer bu doğruysa, aile sırrı gerçekse, o zaman, o zaman... Aslında bunun ne olduğunu bilemiyordu. Ama önemli bir şeydi, hem de çok önemli. Sahili terk etti ve yolun kenarında bekledi. Skulduggery korkunç arabasıyla geldikten sonra Dedektif Kurukafa her şeyi anlattı.

Bay Bliss broşu elinde evirip çevirdi. "Bu olduğuna emin misiniz?"

Bay Bliss'in üzerinde siyah bir takım, Skulduggery'nin üzerinde ise mavi çizgili siyah bir ceket vardı. Ghastly ceketle birlikte beyaz bir gömlek ve mavi bir kravat dikmişti. Haggard'ın sahil kısmındaki yeşil tepelerden birinin üzerindeki tarihi yıkıntıların ortasında, Martello Kulesi'nin gölgesinde dikiliyorlardı. Aşağıda, dalgalar kayalıkları dövüyordu.

Skulduggery, "Eminim," dedi. "İğnesi nasıl geriye kıvrılıyor bir bakın, sanki bir tutma yeri gibi. Anahtarımız bu."

Stephanie, Bay Bliss'in varlığından rahatsız olmamaya çalışsa da, adam kendisine doğru ne zaman baksa kafasını çeviriyordu. Skulduggery, mağaralara inerlerse Bay Bliss'in de kendileriyle birlikte geleceğini söylediğinde itiraz etmemiş, ama bu fikir hoşuna da gitmemişti.

Bay Bliss broşu Stephanie'ye geri verirken, "Bana haber verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Skulduggery, "Her tür yardıma ihtiyacımız var," dedi. "Ama ben senin bizzat bize yardım etmene biraz şaşırdım."

"Serpine son zamanlarda çok güçlendi, kimse tehlikenin farkında değil."

"Neredeyse, adamdan korktuğunu söyleyeceğim."

Bay Bliss bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Korkmuyorum," dedi. "Artık umudun kalmayınca, korku da buharlaşıyor. Ama gücüne saygı duyuyorum, yapabileceklerine saygı duyuyorum."

"Eğer Asa'ya bizden önce ulaşırsa, hepimiz neler yapabileceğine şahit olacağız."

Stephanie, "Ben hâlâ bir şey anlamadım," dedi. "Asa'yı alırsa, kimse adamı durduramayacak. Ama Yüzü Olmayanlar'ı nasıl geri getirecek?"

Skulduggery, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Teorik olarak, gerekli ayini dünya üzerinde sadece iki kişinin biliyor olması lazım. Kimi tehdit edeceğini bilemiyorum."

Bay Bliss olumsuzca başını iki yana salladı. "Kimseyi tehdit etmeyecek. Söylediğine göre, Eskilerin Asası bir nevi basamak görevi görecek, istediğine ulaşabilmesi için."

"İstediği nedir?" Bay Bliss bakışlarını denize çevirdi ve bu soruyu cevapsız bıraktı.

Skulduggery, "Anlamıyorum," dedi. "Sen Serpine ile mi konuştun?"

Bay Bliss, "Bu sabah," dedi. Adam kaderine boyun eğmiş bir ses tonuna bürününce Stephanie gözlerini kıstı. Yanlış olan bir şeyler, ters giden bir şeyler vardı. Bir adım geriledi, ama Skulduggery durumu fark edemeyecek kadar sohbete dalmıştı.

Skulduggery, "Serpine ile mi buluştun?" diye sordu. Bay Bliss'in yanına yürüdü. "Adamla buluştun ve onu öldürmedin mi?"

"Gücünün sınırını bilmiyorum, kazanamayacağım bir dövüşe girmem. Bu, çok tehlikeli olur."

"Serpine nerede? Yaşlılar onu arayıp duruyor!"

"Bilmeleri gerekmiyor. Zamanı gelince Serpine onları bulacak."

"Sen adamla neden buluştun?"

"Söyleyecekleri vardı, dinledim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Mağaralardan haberi var. Şimdiye kadar gecikmesinin tek sebebi anahtardı."

Skulduggery ve Bay Bliss karşılıklı birbirlerine baktı. Stephanie, Skulduggery'nin uçurumun tam kenarında durduğunu fark etti.

Bay Bliss bir elini Skulduggery'nin göğsüne koydu ve Stephanie çığlık atamadan büyüsünü tamamladı. Skulduggery geriye savruldu ve uçurumdan aşağıya düştü. Sonra Bay Bliss, Stephanie'ye doğru döndü.

21

MAĞARA

tephanie koşuyordu.

Arkasına döndü ama Bay Bliss'i görmedi. Ama sonra üzerine bir gölge düştü ve gökten biri indi. Stephanie adama çarptı ve geri savruldu. Figürün eli bir yılan gibi öne atıldı ve broşu kızın elinden aldı. Stephanie kaba eti üzerine yere düştü.

Uçurumun kenarından aşağıya baktı, Skulduggery'nin kendisini kurtarmak için havada uçtuğunu görmeyi bekliyordu, ama kimseyi görmedi. Bay Bliss broşu cebine koydu.

Stephanie, "Broşu ona vereceksin," dedi.

"Evet."

"Neden?"

"Yenemeyeceğim kadar güçlü."

"Ama sen herkesten daha güçlüsün! Eğer hep birlikte peşine düşersek–"

"Ben kumar oynamam, Bayan Cain. Peşinden gidersek Serpine'yi yenebiliriz, ama elimizden kurtulursa hiç beklemediğimiz bir anda üzerimize çullanacaktır. Böyle belirsizlikler ile uğraşmayı sevmem. Savaş hassas bir iştir, belirsizliklere yer yoktur."

Stephanie kaşlarını çattı. Bu kelimeler, bu gözler, donuk mavi...

Stephanie, "China da bize ihanet etti," dedi. "Ailenin kanında olmalı."

"Kardeşimin kararları ve motivasyonu beni ilgilendirmez."

"Kardeşin de Serpine'nin tarafında mı?"

Bay Bliss, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama, yalan söylüyor da olabilirim. Düşmanlar ve müttefikler böyledir, kimin kim olduğunu son ana kadar bilemezsin."

Adam arabasına geri dönerken Stephanie ayağa kalktı, broşu geri almak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Onu durduracağız," diye bağırdı.

Bay Bliss arkasına bakmadan, "Yapmanız gerekeni yapın," dedi. Arabasına bindi, uçurumun kenarındaki kıza hiç

bakmadan Martello Kulesi'nden uzaklaştı. Stephanie önce arabanın geride bıraktığı toz bulutuna baktı, sonra uçurumdan aşağıya inen dar patika yola koştu.

Kendi kendine, *umarım iyidir*, diye düşündü. Umarım bir şey olmamıştır.

Patikayı indikten sonra kayalıklara bakındı, Skulduggery'i paramparça görmekten korkuyordu. Bu kadar yüksekten bir düşüş tüm kemiklerini kırabilirdi. İskelet dedektif kayalıkların üzerinde değildi, dikkatini denize çevirdiği anda Skulduggery'nin başı suyun yüzeyini yararak dışarıya çıktı.

Stephanie, "Skulduggery?" diye seslendi. Rahatlamıştı. "İyi misin?" İskelet dedektif hemen bir cevap vermek yerine suyun dışına çıkmaya devam etti, sonunda dalgaların üzerinde dikiliyordu.

"İyiyim," dedi. Stephanie'nin yanına yürüdü. Stephanie son birkaç gündür bir sürü olağanüstü şeye şahit olduğu için artık hiçbir şeyin kendisini şaşırtamayacağını düşünmeye başlasa da, Skulduggery'nin suyun üzerinde yürümesi her şeye rağmen çok garipti. Dalgaların üzerinde batıp çıkıyor, ama her defasında dengesini sağlıyordu. Suyu geçip kıyıya adım attığı anda elbiselerinden yükselen su buharı yoğunlaşarak denize aktı. Stephanie, dedektifin elbiselerinin düşüşten hiç etkilenmediğini fark etti.

Skulduggery, "Demek Serpine bu yüzden artık peşimizden adam göndermiyordu," dedi. "Anahtarı bulmamızı istiyor, broşu bizden almak için içimizden birine güveniyordu. Bu... sahtekârlıktır."

Stephanie patika yoldan yukarıya çıkarlarken, "Sana ihanet etmeyecek birini tanıyor musun?" diye sordu.

"Her neyse."

"Ayrıca, Bay Bliss ve China'nın ağabey kardeş olduğunu bana önceden söylediğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Bilseydim, seni çok daha erken uyarabilirdim."

"İtiraf etmeliyim ki, China'nın ihanetine hiç şaşırmadım. Ama Bay Bliss, üzerinde iyice düşünmeden hiçbir şey yapmaz."

"Serpine'nin bu savaşı kazanacağını düşünüyor olmalı."

"Belki."

"Öyleyse, şimdi ne yapacağız? Serpine'nin Asa'yı almasına izin veremeyiz, yoksa kimse adamı durduramaz."

"Ne tavsiye edersin?"

"Ben iş elbiselerimi giyeyim, aynadan yansımam çıksın, sonra birlikte mağaralara inelim ve Serpine'den önce Asa'yı alalım."

"Çok güzel bir plan. Öyleyse, senin dediğini yapalım."

■■■

Gordon'un malikânesine ulaştıklarında dışarıya park edilmiş gümüş renkli bir araba gördüler. Evin ön kapısı yine koridorda yatıyordu. Skulduggery elinde tabancasıyla içeriye girdi, hemen arkasında siyah üniformasını giymiş Stephanie vardı. Etrafa şöyle bir göz gezdirdikten sonra kilere indiler.

Anahtar kilidin üzerindeydi ve kapı açıktı. Yerin bir kısmı açılmış, aşağıya inen merdivenler açığa çıkmıştı. Basamaklardan yerin derinliklerine indiler. Birkaç dakika koyu karanlıkta yol aldıktan sonra dibe ulaştılar, sonra taşların içine oyulmuş dar bir tünele girdiler. Tünel basamaklara göre daha aydınlıktı, duvarlardaki küçük deliklerden içeriye güneş ışığı süzülüyordu.

Tünel geniş bir mağaraya açıldı ve yol ikiye ayrıldı.

Stephanie, "Hangi taraftan?" diye fısıldadı.

Skulduggery elini öne uzattı ve avcunu açtı. "Küçük bir grup, kuzeye gidiyor."

Stephanie kaşlarını çatarak, "Sen havayı mı okuyorsun?" diye sordu.

"Havadaki titreşimleri okuyorum."

"Peşlerinden mi gideceğiz?"

Skulduggery bir süre düşündü. "Asa'nın yerini onlar da bilmiyor. Aramaya başlamak için kendilerine rastgele bir yön seçmiş olmalılar."

"Biz diğer taraftan gidip doğru yolda olmayı mı ümit edeceğiz?"

. "Serpine burada olduğumuzu bilmeden Asa'ya ulaşabilirsek, tüneli arkamızdan mühürler ve biz Yaşlılar'ı uyarana kadar adamı burada tutsak edebiliriz."

"O zaman neden burada dikilip vakit kaybediyoruz?"

Sol tarafa saptılar, hızlı ama sessiz adımlarla ilerlediler. Mağara sistemi çok karmaşıktı ama Skulduggery geri dönüş yolunu kolaylıkla bulabileceğini söyleyip Stephanie'yi rahatlatmaya çalıştı. Ara sıra deliklerden içeriye süzülen güneş ışığının miktarı artıyor, kayalardan yansıyan ışık karanlığı dağıtıyor, tünellerde garip bitkiler ve yosunlar göze çarpıyordu. Skulduggery, Stephanie'yi bitkilerden ve yosunlardan uzak durması için uyardı. Aşağıda mantarlar bile ölümcül olabilirdi.

On dakika kadar yürüdükten sonra Stephanie önlerinde bir hareketlilik gördü. Skulduggery'nin koluna dokundu ve ileriyi işaret etti, birlikte gölgelerin içine sinip neler olup bittiğini anlamaya çalıştılar.

Önlerine çıkan şey, çok çirkin olmasına rağmen muhteşem görünüyordu. Boyu iki metreden fazlaydı, geniş bir göğsü ve uzun kolları vardı. Kollarındaki kaslar göz kamaştırıcıydı. Elleri yemek tabakları büyüklüğündeydi ve parçalamak için yaratılmış pençeleri vardı. Yüzü bir köpeğinkine,

-dobermana- benziyordu ve kirli kahverengi yelesi omuzlarındaki kıllarla birleşiyordu.

Stephanie, "Bu nedir?" diye fısıldadı.

"Biz buna yaratık deriz, sevgili Valkyrie."

Stephanie, Dedektif Kurukafa'ya baktı. "Ne olduğunu sen de bilmiyorsun, değil mi?"

"Dediğim gibi, korkunç bir yaratık. Şimdi, buraya gelip bizi mideye indirmemesi için susmalısın." Yaratık birbirine komşu mağaralardan birine girip gözden kayboldu.

Stephanie, "O taraftan gitmeyelim," dedi.

Skulduggery, "İyi fikir," diye onayladı. Hızlı adımlarla öne atıldı.

İlerledikleri tünel göçtüğü için çıkmaz sokaktı, bu yüzden geriye dönüp bir başka yola sapmak zorunda kaldılar ve uzun bir tünele girdiler. Arkalarındaki ve tepelerindeki gölgelerde bir şeyler hareket ediyordu ama Stephanie'ye göre üzerlerine bir şey atlamadığı sürece endişelenmeye gerek yoktu. Skulduggery eğildi ve yerden bir şey aldı. Bir çikolata kağıdıydı. "Bir ipucu," dedi.

Stephanie kağıda baktı. "Gordon mu?"

"Doğru yoldayız."

Yeniden yürümeye başlayıp Gordon'un aynı yoldan geçtiğini gösteren yeni ipuçları aradılar. Ne yazık ki, beş daki-

ka sonra Skulduggery birden durdu ve elini havaya kaldırıp titreşimleri okudu.

"Takip ediliyoruz," diye fısıldadı.

Tam da Stephanie'nin duymak istediği şeydi. Kafasını çevirip geldikleri yöne baktı. Tünel düzgün ve uzundu, loş olmasına rağmen belirli bir mesafeyi kolaylıkla görebiliyordu. Arkalarında kimseyi görmedi.

"Emin misin?" diye fısıldadı.

Skulduggery cevap vermedi. Her iki eli de havadaydı, sol ile havayı okurken sağ elinde tabancasını tutuyordu.

"Geri çekilmeliyiz," dedi. Geri adım atmaya başladılar. Stephanie şimdi bir ses duyuyor, bir şey üzerlerine doğru geliyordu.

Skulduggery, "Biraz daha hızlı olmalıyız," dedi.

Adımlarını hızlandırdılar. Stephanie bir şeye takılıp düşmemek için sürekli ayaklarına bakıyor ama Skulduggery geri geri adım atarken hiç zorlanmıyordu.

Stephanie duyduğu sesin ayak sesleri olduğunu fark etti. Bunu anlamasının sebebi ayak seslerinin korkunç bir hızla üzerlerine gelen köpek suratlı yaratığa ait olmasıydı.

Skulduggery, "Pekâlâ," dedi. "Bence artık koşmalıyız."

Arkalarına dönüp koşmaya başladılar. Skulduggery ardı ardına altı el ateş etti, her bir mermi hedefini buldu ama yaratığı hiç yavaşlatmadı. İskelet dedektif koşarken tabancası-

nı yeniden doldurdu, boş kovanları yere fırlattı ve tazeleriyle değiştirdi. Bir bilek hareketiyle namluyu kilitledi. Tünel genişledi, önlerinde bir açıklık vardı.

Skulduggery, "Koşmaya devam et," dedi.

"Ne yapacağız?"

Skulduggery arkasına bakıp, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Galiba çok cesurca bir şey."

Skulduggery kenara çekildi ve Stephanie yanından geçip tünelin sonundaki dev mağaraya ulaştı. Karanlığın içinden sarmaşıklar sarkıyor, tepelerindeki boşlukta sallanıyordu.

Stephanie arkasına bakınca yaratığın Skulduggery'e çarptığını gördü. Elindeki silah fırladı ve yere düştü. Yaratık pençesiyle dedektifin bileğini kavradı. Tüm gücüyle kolu kendine çekti ve ayakları yerden kesilen Skulduggery'i duvara çarptı. Dedektif omzunu duvara geçirdi ama yaratığın işi henüz bitmemişti. Stephanie'nin bakışları arasında Skulduggery bir başka duvara çarptı. Yaratık kükredi ve hızla kurbanını kendine çekti, Skulduggery karanlık koridorun içine doğru fırlarken yaratığın elinde iskelet bir bacak kaldı.

Yaratık hayal kırıklığıyla hırlamaya başladı ve kafasını kaldırıp Stephanie'nin kokusunu aldı.

Yaratık elindeki bacağı yere fırlatıp Stephanie'ye doğru koşmaya başladı. Skulduggery, "Kaç!" diye bağırdı. Stephanie topukları üzerinde geriye döndü ama kaçabileceği bir

yer yoktu, bu yüzden mağaranın kenarına koştu ve havaya sıçradı.

Kaygan sarmaşıklardan birini kavradı ve çaresizce birine tutunmaya çalıştı. Parmakları kalın bir sarmaşığı kavradı ve tüm bedeni gerildi ve yukarıya fırladı. Aşağıdaki karanlığa göz gezdirirken boşluğu kaplayan bayat havayı ciğerlerine doldurdu. Sallanırken son anda bacaklarını yukarıya çekti ve yaratığın pençelerinden kurtuldu. Kurbanını elinden kaçıran yaratık öfkelenerek kükredi ve havaya sıçrayıp Stephanie'yi yakalamaya çalıştı. Stephanie sarmaşığın ucunda sallandı ve kurtuldu.

Stephanie, Skulduggery'nin tünelde süründüğünü ve bacağına doğru ilerlediğini gördü. İskelet bacağın çorabı ve ayakkabısı hâlâ üzerindeydi. Skulduggery yere oturdu, uyluk kemiği kalçasına değene kadar bacağı paçasının içine soktu, sonra kemiği büktü ve test etti. Yanında duran silahı yerden aldı ve ayağa kalktı, tünelden mağaraya çıktı ve hırlayarak pençelerini Stephanie'ye doğru savuran yaratığın arkasına geçti. Stephanie sarmaşıkla birlikte sağa sola sallanıyor ve kalbi artık kulaklarında atmıyordu.

Yaratıkla göz teması kurmaya ve dikkatini üzerinde tutmaya çalıştı. Ama Skulduggery yakına girdikçe bunu yapmak daha da zorlaşıyordu. Sonunda yerinden fırlayan bir çakıl taşı yaratığın arkasına dönmesine neden oldu.

Skulduggery kolunu ileriye attı ama hiçbir şey olmadı. Stephanie, Bay Bliss'in söylediklerini hatırladı. Bu mağaralarda büyü gücüyle beslenen yaratıklar vardı. Demek ki, Skulduggery adamın bahsettiği yaratıklardan bir tanesiyle karşı karşıyaydı.

Skulduggery, "Lanet olsun," diye küfretti. Yakın mesafeden yaratığın göğsüne birkaç el ateş etti. Yaratık geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı.

Bir adım daha atarsa mağaranın kenarındaki boşluktan aşağıya düşecekti.

Yaratık dev yumruğunu Skulduggery'nin omzuna geçirdi. Dizleri üzerine çökmek zorunda kalan Dedektif Kurukafa hemen ayağa kalktı ve mümkün olduğunca yükseğe bir yumruk savurdu, ama vuruşu yaratığın çenesini sıyırıp geçti. Bir boksör gibi eğilip üzerine savrulan yumruğun altından geçti ve çok fazla işe yaramasa da silahın kabzasını yaratığın göğsüne geçirdi.

Stephanie kaşlarını çattı ve tutunduğu sarmaşığa baktı. Hareket mi ediyordu? Skulduggery sol eliyle yaratığın yelesini kavrayıp havaya sıçrarken, Stephanie, Dedektif Kurukafa'ya baktı. Skulduggery silahın kabzasını bu sefer yaratığın yüzüne geçirdi.

Yaratık kükredi ve geriye doğru bir adım attı ama ayağı üzerine basacak sert bir zemin bulamadı. Skulduggery geri-

ye çekilirken yaratık dengesini sağlamaya çalıştı ama yapabileceği bir şey yoktu. Yaratık korkunç bir ulumayla aşağıya düşerken Skulduggery bir adım daha geriledi.

Üzerindeki tozları silkelerken, "Tamamdır," dedi. "Bunun da çaresine baktık."

Stephanie, "Sanırım hareket ediyorum," dedi. Hafifçe yukarıya çekildiğini hissediyordu. Skulduggery kızın bulunduğu yere gitti, kafasını kaldırdı ve meraklı gözlerle yukarıya baktı.

"Stephanie," dedi. "Tutunduğun bir sarmaşık değil."

Stephanie, "Ne?" diye haykırdı. Elindekinin ne olduğuna baktı. "O zaman nedir?"

Skulduggery tedirgin bir ses tonuyla, "Bana doğru sallan," dedi. "Haydi, hemen bana doğru sallan. Çabuk ol!"

Stephanie bacaklarını ileriye atarak kendini sallandırdı, havada her biri diğerinden daha geniş kavisler çizerken nazikçe yukarıya çekilmeye devam ediyordu.

Skulduggery, "Kendini bırak!" dedi. Kolunu kıza doğru uzattı. Stephanie aşağıya bakarken boşluktan aşağıya düşen yaratığın ulumasını hatırladı ve dibe ulaşıp ulaşmadığını merak etti. Bir sonraki kavisin tepe noktasındayken sarmaşık sandığı şeyi bıraktı. Havadaydı, düşüyor, Skulduggery'nin üzerine iniyordu.

Ama sarmaşık bir kamçı gibi öne atıldı ve kızın bileğine dolanıp kurbanını kendine çekti. Skulduggery kızı yakalamaya çalıştı ancak ıskaladı, Stephanie yukarıya çıkıyordu.

Stephanie, "Yardım et!" diye çığlık attı. Sanki kolu yerinden çıkacaktı. Skulduggery'nin küfrettiğini duydu ama o kadar hızlı yukarıya çıkıyordu ki, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Skulduggery çaresiz gözlerle Stephanie'nin karanlığın içinde gözden kayboluşunu seyretti.

22

ESKİLERİN ASASI

Stephanie kendini bir çıkıntının üzerinde buldu ama hâlâ yukarıya çekiliyordu. Bileğindeki sarmaşıktan kurtulmaya çalıştı ama karanlığın içinden çıkan yeni uzantılar koluna daha sıkı sarıldı. Boştaki eliyle uzanıp kayalardan birinin kenarına tutundu ama bir faydası olmadı. Parmakları güce karşı koyamadı ve kayayı bırakmak zorunda kaldı. Kaygan taşların üzerinde kayıyordu.

İleride bir şey vardı, gri bir et kütlesi bu karanlık köşede kimseye görünmeden ve rahatsız edilmeden yaşıyor olmalıydı. Uzantılar kendisini yaratığın merkezine doğru çe-

kiyordu. Kütlenin ortasındaki dev ağzın birer ustura kadar keskin dişlerinden tükürükler damlıyordu.

Stephanie boştaki eliyle büyük bir taşı kavradı ve sivri tarafını bir hançer gibi kullanıp uzantıların üzerine indirdi. Taşın keskin kısmı sarmaşığa benzer uzantıyı parçaladı ve Stephanie kolunu kurtardı. Hemen ayağa kalktı ve koşmaya başladı ancak yeni uzantılar öne atıldı. Bacaklarından geriye çekilen Stephanie yüzüstü yere yapıştı. Uzantıları tekmelemeye çalıştı ama kendisini kavrayan kollar gerildi.

Her yerde uzantılar vardı.

Yaratık her ne ise, kalbi kızı kendine çektikçe mide bulandırıcı bir ritimle atmaya başladı. Stephanie hiç göz göremiyordu, sadece uzantılar ve ağız vardı... Demek ki görmüyor sadece dokunarak kurbanını hissediyordu.

Stephanie güçlükle de olsa karşı koymayı bıraktı. İçgüdüleri tam tersini söylese de, bedenini rahat bıraktı. Hareket etme hızı değişmese de uzantılar biraz olsun gevşedi. Diğer uzantılar yaklaşmayı bıraktı ama zaten hepsi çok yakındı. Kaçmaya çalışırsa hemen üzerine çullanabilirlerdi.

Stephanie elindeki taşı fırlattı ve bir uzantıyı vurdu. Taş sekerek yana savruldu. Yakında yeni bir kurban olduğunu düşünen yaratık geriye kalan uzantılarını gölgelerin içine gönderip kurbanını aramaya başladı. Stephanie

derin bir nefes aldı ve bileğine uzandı, uzantıların biraz daha gevşemesini bekledi, sonra uzantıları tutup bileğinden söktü aldı.

Ayağa kalktı ama kaçmak yerine yaratığa doğru koşmaya başladı. Yaratığın ağzına doğru ilerliyordu. Gri kütlenin üzerine atladı, açık ağzın üzerinden geçti, az kalsın kaygan ve titreyen etin üzerinde dengesini kaybediyordu. Aşağıda uzantılar sağa sola savrulurken Stephanie kendini yukarıya çekti, yaratık kurbanını elinden kaçırdığı için çılgına dönmüştü.

Stephanie dinlenmek için durmadı. Ayağa kalktı ve taşların kenarından kendini aşağıdaki koridora bıraktı. Bu mağaralarda kaybolma düşüncesiyle zihnini korku ele geçirdi. *Sonsuza kadar burada kalmam*, diye düşündü. *Eğer yaratıklardan biri beni bulup mideye indirmezse, birkaç gün içerisinde açlıktan ve susuzluktan ölmüş olurum.*

Stephanie böyle bir şeyi sakin bir biçimde düşündüğüne inanamıyordu.

Ne kadar gerçekçi olsalar da, tüm korkularını ve şüphelerini zihninin ücra bir köşesine gönderdi. Adımlarını yavaşlattı ve Skulduggery'nin yanına geri dönmenin bir yolunu aramaya başladı, sonra bir ışık gördü.

Sürünerek ilerledi ve kayalardan oluşan doğal bir balkondan aşağıdaki mağaraya göz gezdirdi. Aşağıda yarım

düzine kadar Kağıt Adam duruyordu, birinin elinde bir meşale vardı. Görünüşe göre, Bay Bliss bu geziye katılmaya gerek görmemişti. Ama Serpine aşağıdaydı, yüzeyi bir masa gibi düzgün ufak bir kayanın önünde duruyordu. Kayanın üzerinde kocaman kilidi olan ahşap bir sandık vardı. Demek ki aradığını bulmuştu.

Stephanie aşağıya baktı, mağaranın zemininden çok yukarıda değildi. Başka seçim şansı yoktu, denemek zorundaydı.

Kağıt Adamlar'ın sırtları dönük olduğu için, Stephanie kimseye görünmeden bedenini aşağıya sallandırdı ve kendini mağaranın zeminine bıraktı. Meşalenin ışığı bulunduğu yeri aydınlatmadığı için, Kağıt Adamlar'dan biri arkasına dönüp bakınca boş bakışları karanlığın içinde gezindi. Stephanie adam arkasına dönene kadar bekledi ve harekete geçti.

Mağaranın kenarları çok karanlıktı ve üniforması da simsiyah olduğu için fark edilmeden düşmanlarının arkasına dolanabilirdi. Çok yavaş hareket etti, nefes alıp verirken bile çok dikkatliydi. Serpine'nin yerinden çıkacakmış gibi atan kalbinin sesini duyacağından emindi, ama görünüşe göre adam bütün dikkatini sandığa odaklamıştı.

Sağ elinin derisi olmayan parmaklarından biriyle kilidin üzerine vurmakla meşguldü. Mekanizma paslandı ve he-

men açıldı. Serpine eldivenini takarken gülümsedi, sandığı açtı ve içindeki Asa'yı dışarıya çıkarttı.

Asa gerçekti. Mükemmel silah, Eskiler'in Tanrılarını yenmek için kullandığı silah hayal ürünü değildi. Geçen yıllar güzelliğini yok edememişti, bir süre yeni efendisini tanımaya çalışırcasına vınladı. Kusursuz silah, artık Serpine'nin ellerindeydi.

Stephanie adamın, "Sonunda," diye fısıldadığını duydu.

Mağarayı garip bir şarkı doldurdu. Stephanie seslerin Asa'nın siyah kristalinden geldiğini anladı. Skulduggery mağaraya adım atarken Serpine arkasına döndü.

Skulduggery elini havada savurdu ve Kağıt Adamlar'ın ayakları yerden kesildi. Skulduggery hiç hız kesmeden Serpine'nin üzerine atıldı ve Asa adamın elinden fırladı. Serpine bir yumruk savurdu ve Skulduggery başını eğip saldırıdan kurtuldu. Skulduggery rakibinin dibine girdi, eliyle adamın omzunu kavradı ve tüm gücüyle asıldı. Serpine havaya fırladı ve yere düştü.

Stephanie gizlendiği yerden çıktı ve Asa'ya doğru sürünmeye başladı. Kağıt Adamlar ayağa kalktı, hepsi mağaranın ortasındaki kavgaya katılmaya hazırdı.

Skulduggery parmaklarını *şıklattı*, Serpine ateş topundan kaçamayacak kadar yakındaydı. Alevler göğsünde patladı ve bedenini kuşattı. Efendilerinin yanmaya başladığını gö-

ren Kağıt Adamlar oldukları yerde donup kaldı. Birinin ayağı yerdeki Asa'ya çarptı. Dünyanın en güçlü silahı Stephanie'nin bulunduğun yere doğru savruldu.

Skulduggery avcunu öne attı ve Serpine arkasındaki duvara çarpıp yere yığıldı. Skulduggery gelişigüzel elini sallayıp alevleri söndürdü. Serpine yerinden kalkmadı, kıyafetlerinden duman çıkıyordu. Derisi yanmış ve korkunç bir biçimde kavrulmuştu.

Skulduggery, "Artık bitti," dedi. "Burası, geçmişin seni yakaladığı yer. Burası, öleceğin yer."

Sonra, Serpine bir kahkaha attı ve yerinden doğruldu.

"Biraz," dedi. "Canım yandı."

Stephanie bakarken adamın yanık etleri kendini iyileştirmeye başladı. Kavrulmuş kafa derisinde saçlar belirdi ve birkaç saniye sonra tek bir iz bile kalmadı.

Serpine elinde açığa çıkan mor bulutu Skulduggery'nin üzerine fırlattı ve Dedektif Kurukafa geriye savruldu. Buhar bulutu ince bir uzantıya dönüştü ve bir yılan gibi kıvrılan kol, gölgelerin içine daldı. Stephanie elini Asa'ya doğru uzatırken uzantı silahı alıp Serpine'ye götürdü. Skulduggery kendine geldiğinde artık yapabileceği bir şey yoktu. Büyücü ayağa kalktı, Asa elindeydi, gülümsedi.

Stephanie görünmeden adamın arkasına geçerken Serpine konuşmaya başladı. "Karasız kaldım," dedi. "Asa'yı kullanarak seni yok edebilir, değersiz kemiklerini toza dönüştürebilirim. Veya seni burada karanlıkta bırakabilirim. Seni burada bırakmak uzun vadede daha keyif verici olabilir ama itiraf ediyorum, ne diyebilirim ki? Ben hemen tatmin olmayı severim, bu konuda biraz dar kafalıyım."

Asa'nın kristali parıldamaya başladığı anda Stephanie öne atıldı ve omzunu Serpine'nin sırtına geçirdi. Siyah bir yıldırım havada zikzaklar çizdi, Skulduggery'nin birkaç santimetre yanından geçti ve arkasındaki taşları küle dönüştürdü. Serpine arkasına döndü ve kızı yakaladı. Stephanie tüm gücüyle bir yumruk attı ama Serpine sadece sırıttı. Sonra Skulduggery harekete geçti ve hava dalgalandı. Serpine mağaranın zemininde kayarak uzaklaştı, ama Asa hâlâ elindeydi.

Skulduggery elini Kağıt Adamlar'a doğru savurdu ve adamlar geriye savruldu. Stephanie eldivenli bir elin bileğini kavradığını hissetti, sonra mağaradan dışarıya çekildi. Skulduggery o kadar hızlı hareket ediyordu ki Stephanie'nin kendini adamın ellerine bırakmaktan başka çaresi yoktu.

Skulduggery nereye gittiğini biliyor gibiydi, birkaç dakika içerisinde taştan basamaklara ulaştı ve yukarıya çıktı.

Kilere ulaştıklarında anahtar kilidin üzerinden Skulduggery'nin eline uçtu. Zemin titredi ve yerdeki açıklık kapandı.

Stephanie, "Bu, Serpine'yi durduracak mı?" diye sordu.

Skulduggery, "Asa elinde," dedi. "Hiçbir şey Serpine'yi durduramaz." Sözlerini kanıtlarcasına, zemin çatırdamaya başladı.

Skulduggery, "Koş!" diye bağırdı. Birlikte koşarak kilerden dışarıya çıktılar. Stephanie dönüp arkasına bakınca zeminin yok olup yerini havaya ve toza bıraktığını gördü.

Malikâneden dışarıya çıkınca parlak güneş ışığına adım attılar, Kağıt Adamlar hemen arkalarındaydı. Adamlardan biri kendisini yakaladığında Stephanie kanarya sarısı arabadan sadece üç adım uzaktaydı.

Stephanie saldırıya geçti. Parmakları adamın yüzüne geçip kağıda benzeyen yüzeyi parçalayınca kötü bir koku açığa çıktı. Kağıt Adam kafasını tutarak geriye çekildi. Sonra havası söndü ve geriye kalan kağıdımsı parçalar arkadaşları tarafından çiğnendi.

Bir diğeri Stephanie'nin üzerine atladı ama Skulduggery araya girdi, dirseğini adamın başına geçirdi ve Kağıt Adam'ı omzunun üzerinden geriye fırlattı. Sağ taraflarında bir hareketlilik gözlerine çarptı, Tanith Low kılıcını kınından çekmiş

kendilerine doğru koşuyordu. Hızla geldi, kılıcı parıldayarak havada daireler çizdi, Kağıt Adamlar'ın parçaları konfeti gibi dört bir yana saçıldı.

Kapının eşiğinden gelen siyah yıldırım, kanarya sarısı arabaya çarptı ve araç yok oldu. Serpine evden dışarıya çıktı. Skulduggery alev topları fırlatmaya başlayınca Stephanie yüzünün yanında bir sıcaklık hissetti. Serpine elini havada sallayarak ilkinden kurtuldu, sonrakilerden kaçabilmek için kenara çekilmek zorunda kaldı.

Stephanie diğer aracı ancak, tekerlekleri tiz çığlıklar atarak önünde durunca fark etti. Kapı açıldı ve Tanith kılıcını kınına soktu, Stephanie'yi arabanın içine soktu ve kendisi de bindi. Araba hareket etmeye başladı.

Stephanie doğrulunca Skulduggery'nin son bir alev topu fırlattığını gördü. Sonra Dedektif Kurukafa arkasına döndü ve açık pencereden aracın içine atladı. Araba yana savrulurken Skulduggery kızın üzerine indi, Stephanie, dedektifin dirseğini başında hissetti. Araba ters tarafa savruldu ve Skulduggery ile Stephanie birbirinden ayrıldı. Yanlarından geçip giden ağaçlara bakınca Stephanie tehlikeyi arkalarında bıraktıklarını anladı.

Dev kapılardan geçip Gordon'un malikânesini terk ettiklerinde Skulduggery doğruldu. "Çok heyecanlı bir gün oldu," dedi.

Ön koltuktan tanıdık bir ses geldi. "Bir gün gelecek, seni tehlikelerden kurtarmak için ben yanında olmayacağım, biliyorsun."

Stephanie başını çevirdi ve sürücü koltuğunda papyonlu adamın oturduğunu, hemen yanında duranın ise China Sorrows olduğunu gördü. Kadın her zamanki gibi mükemmel görünüyordu.

China, "Ben olmasam ne yaparsın bilemiyorum, Skulduggery," dedi. "Gerçekten bilemiyorum."

23

KORKUNÇ BİR ÖLÜM ÜZERİNE DÜŞÜNCELER

aşlılar mutlu değildi.

Eachan Meritorious ve Sagacious Tome, bir köşede kendi aralarında fısıldaşıyordu. Meritorious sakin ama ciddiydi, Tome ise fazla heyecanlıydı ve paniğe kapılmak üzereydi.

Stephanie, Skulduggery'nin yanında oturuyordu. Masanın diğer ucunda, Tanith kılıcını temizliyordu. Saçında bir şey vardı.

Stephanie, "Tanith," diye fısıldadı. Tanith kafasını kaldırdı. "Bir şey var..." Stephanie eliyle kendi kafasını işaret etti. "Bir yaprak veya başka bir şey."

Tanith, "Teşekkür ederim," dedi. Elini saçına attı. Aradığını bulana kadar elini saçlarının arasında gezdirdi, sonra parçayı eline aldı ve inceledi. Kaşlarını çatıp daha yakından bakınca yüzünü buruşturdu ve elindekini masanın üzerine bıraktı. "Aman Tanrım."

"Ne oldu?"

"Kağıt Adamlar'ın bir parçası."

Stephanie'nin yüzü bembeyaz kesildi. "İğrenç."

Tanith, "Saçımdaydı," diye inledi. Deri parçasını üfleyerek kendisinden uzaklaştırdı.

Stephanie irkildi ve üzerine doğru gelen parçayı geri üfledi, Tanith gülmeye başladı ama Skulduggery elini masanın üzerine koyup deri parçasını yakaladı. Sonra her ikisine birden baktı.

"Dört yaşında çocuklar gibisiniz," dedi. "Korkunç bir kriz ile karşı karşıyayız ve ben dört yaşında çocuklarla uğraşıyorum."

Stephanie, "Özür dilerim," dedi.

Tanith taklit edercesine tekrarladı, "Özür dilerim," dedi.

İçeriye Morwenna Crow ve China Sorrows girdi, arkalarından da Ghastly Bespoke geldi.

Skulduggery yerinden kalkarken, "Bir şey buldular mı?" diye sordu.

Cevap veren Morwenna oldu. "Yarıcılar aklımıza gelen her yeri araştırdı ama Serpine'nin izini bulamadık."

China, "Asa'nın bulunduğu haberi yayılıyor," dedi. "Serpine'nin eski dostlarını soğuk diyardan getireceği söylentisi dolaşıyor."

Meritorious ve Tome da sohbete katıldı.

Meritorious, "Eğer sürülenlerden bir tanesi bile geri dönerse," dedi. "Güç dengesi tamamen bozulacak. Bizi ezip geçerler."

Tanith, "Asa'yı Serpine'den almak zorundayız," dedi. "Başka şansımız yok."

China, "Bu plan işe yaramaz," diye araya girdi. "Kristal adamı uyarmadan yakınına kadar girebilsek bile, Asa'nın sahibi artık Serpine ve o yaşadığı sürece kimse Asa'ya hükmedemez."

Tome, "O zaman Serpine'yi öldürürüz," dedi.

Meritorious, Skulduggery'e baktı. Dedektif Kurukafa başıyla onayladı ve konuşmaya başladı. "Ne yazık ki, Serpine'yi öldürmek düşündüğünüz kadar kolay değil. Şimdiye kadar çoktan ölmüş olması gerekirdi. Yaralı veya ölmek üzere demiyorum, ölmüş olması gerekliydi diyorum. Ama kendini iyileştirdi."

Stephanie kaşlarını çattı. "Öldürülemez mi?"

Skulduggery, "Herkes öldürülebilir," dedi. Başını hafifçe kıza doğru çevirdi. "En büyük tesellimiz bu. Bu gezegende öldüremeyeceğim bir varlıkla henüz karşılaşmadım ve Serpine'nin bir istisna olmasına da izin veremem."

Morwenna, "Hemen harekete geçmeliyiz," dedi. "Gücünü toplamadan saldırmalıyız."

Sagacious Tome sabırsızca, "Nerede olduğunu bilmiyorsak nasıl harekete geçeceğiz?" diye sordu.

Skulduggery, "Ama nerede olduğunu bilmemiz gerekir," dedi. "Dün akşam, zaman zaman bana bilgi veren bir adamdan çağrı aldım. Rıhtım yakınında, Denholm Sokağı'nda gümüş bir araç görülmüş. Birkaç kişiyi aradım ve o sokaktaki tüm binaların namuslu bir firma tarafından kiralandığını öğrendim. Tek istisna, Bay Howard L. Craft tarafından kiralanan bir depo."

Tome kaşlarını çattı. "Yani?"

"L. Craft. Lovecraft. Howard Philip Lovecraft günümüzde Cthulhu Mitosu olarak bilinen bir dizi hikâye yazmıştır. Hikâyelerinde dünyayı ele geçirmeye çalışan karanlık Tanrılardan bahseder. Bazı tarihçilere göre Bay Lovecraft hikâyelerini kısmen de olsa Yüzü Olmayanlar ile ilgili efsanelerin üzerine kurmuştur."

Tome yüzünü buruşturdu. "Elimizdeki tek ipucu bu mu? Serpine'nin kullanması muhtemel bir takma isim mi? Bu gi-

bi saçmalıklara harcayacak vaktimiz yok, bildiklerimiz ile hemen harekete geçmeliyiz!"

Morwenna, "Biz ne biliyoruz?" diye sordu. "Yüzü Olmayanlar'ı geri getirmek için çılgınca bir plan yapıldığını biliyoruz, ama bunu nasıl yapacağına ilişkin en ufak bir fikrimiz yok."

Stephanie, "Bay Bliss, Asa'nın sadece bir basamak olduğunu söyledi," diye araya girdi.

Tome, "Bu, yetişkinlere uygun bir konu," dedi. "Senden bilgi almamıza gerek yok, çocuk."

Tanith ve China birlikte cevap verdi. "Ona çocuk deme."

Yaşlılar dışında kimse tarafından eleştirilmeye alışkın olmayan Tome, ağzında bir şeyler geveledi ve yüzü kıpkırmızı kesildi. Stephanie yüzüne kayıtsızca bir ifade takınıp gülümsememeye çalıştı. Tanith kızla göz göze geldi ve göz kırptı.

Skulduggery, "Eğer Asa sadece bir basamak ise," dedi. Tome'u umursamadan konuşmaya devam etti. "O zaman ihtiyacı olan ayini yapmak için bir araç olarak kullanacaktır."

Meritorious, "O zaman bunun olmasını engellemek de bizim işimiz," dedi. "Skulduggery, Yaşlılar Konseyi adına, Serpine'yi izleyen adamlarımız öldükten sonra bile seni dinlemediğimiz için senden özür dilerim. Uyarılarını dikkate almadığımız için bizi affet."

Skulduggery, "Serpine'nin bir B planı olabilir," dedi. "Bu yüzden çok tehlikelidir."

"Belki. Korkarım geleceğimiz senin ve Bayan Cain'in ellerinde, yanına istediğin kişileri alabilirsin, Serpine'nin bir sonraki hamlesinin ne olduğunu öğrenmek zorundayız. Bu sorumluluğu senin omuzlarına yüklediğim için üzgünüm, ama biz Yaşlılar'ın savaş için hazırlık yapması gerekiyor."

Skulduggery adamı saygıyla selâmladı. "O zaman, hemen işe koyulalım."

"Teşekkürler."

Skulduggery eşarbıyla yüzünü kapattı ve şapkasını taktıktan sonra etrafındaki ciddi yüzlere baktı.

"Neşelenin," dedi. Sesine yeni bir heyecan eklenmişti. "Hepimizi korkunç bir ölüm beklediğine göre, korkacak neyimiz var ki?"

Stephanie ruh sağlığını yitirmekten korkuyordu. Çünkü yaşayan bir iskeleti takip ederek dışarıya çıkarken kendisiyle tamamen hemfikirdi.

Tapınak'tan dışarıya çıktıklarında Bentley kendilerini bekliyordu. Araba, sahibine geri dönmenin heyecanıyla parıldıyor gibiydi. Stephanie arabaya bindi ve koltuğa çöktü. Bentley'in içi güzel kokuyordu, tıpkı güzel arabaların kokması gerektiği gibi. Kanarya sarısı araba güzel kokmuyordu, sarı rengi hatırlatan bir kokusu vardı.

Skulduggery arabaya binince Stephanie, "Bentley'i alman iyi olmuş," dedi. "Harika bir iş çıkartmışlar, gerçekten. İki günde yepyeni olmuş."

Skulduggery başıyla onayladı. "Bana bir servete mal oldu."

"Buna değmiş."

"Böyle düşünmene sevindim. Neyse ki bu zor görevde karnım acıkmayacağı için şanslıyım." Stephanie gülümsedi ve Dedektif Kurukafa'ya baktı. Skulduggery pencereden dışarıya bakıyordu. Bir süre ikisi de konuşmadı.

Stephanie, "Ne oldu?" diye sordu.

"Afedersin?"

"Bir şey düşünüyorsun."

"Ben her zaman bir şeyler düşünürüm. En çok yaptığım şey düşünmektir. Bunda çok iyiyimdir."

"Ama aklına bir şey geldi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Aklına bir şey gelince başını hafifçe yana yatırıyorsun. Bu seferki nedir?"

"Birden aklıma geldi. Mağarada, Asa ben yakınına girince Serpine'yi uyardı. Ama sen arkasına dolanırken Serpine'yi uyarmadı."

Stephanie omzunu silkti. "Belki de beni bir tehdit olarak görmemiştir. Zaten adama zarar verecek bir şey yapamazdım."

Skulduggery, "Konumuz bu değil," diye itiraz etti. "Silahın zayıf bir noktasını bulmuş olabiliriz."

Stephanie kaşlarını çattı. "Ne?"

"Eko Taşı'nın içindeki Oisin'i hatırlıyor musun? Siyah kristal düşman yakına girince Tanrıları uyarırdı ama Eskiler gelirken bunu yapmadı."

"Asa benim Eskiler'den biri olduğumu mu düşünüyor?"

"Teknik olarak, babanın anlattıklarına göre, öyle olma ihtimalin var."

"Öyleyse, babamın bana anlattıklarının sadece bir efsane olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ben... sadece fikir üretmeye çalışıyorum. Anlamadığım şey, Gordon'un aile tarihinizden neden bana hiç bahsetmediği. Yıllardır arkadaştık, Eskiler ve Yüzü Olmayanlar hakkında birçok kez sohbet ettik. Bazen günlerce konuşurduk, neden bana hiçbir şey söylemedi?"

"Bunun özel bir anlamı var mı? Eskiler'in soyundan gelmenin, nasıl bir?.."

"Ne gibi bir özelliği mi vardır?"

"Evet."

"Özel biri olduğunu gösterir. Bunu yapmak için yaratıldığını, bizim dünyamıza dâhil olman gerektiğini gösterir."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Belki de bu yüzden sana bir şey söylememiştir. Amcam sadece olayları dışarıdan izleyip romanlarını yazmak istiyordu, kendini tanımadığı bir dünyanın ortasında bulmayı istemiyordu."

Skulduggery başını hafifçe yana yatırdı. "Yaşına göre çok bilgesin, Valkyrie."

"Evet, öyleyim."

24

CİNAYET PLANI

ay Bliss, Hâris Kaya'nın avcunda dikilmiş Serpine'yi seyrediyordu. Hâris Kaya, kan kırmızısı gökyüzündeki güneşi yakalamak istercesine dağın doruğundan fırlamıştı ve avcu gökyüzüne dönük dev bir ele benziyordu.

Serpine avuca kolaylıkla tırmandı ve Bay Bliss adamı saygıyla selâmladı. Serpine sadece gülümsedi.

Bay Bliss, "Aldın mı?" diye sordu.

"Şanslısın, aldım."

"Şanslı mıyım?"

"Sevgili Bay Bliss, eğer mağaralara giren sen olsaydın ve yanında Asa'yı getirmeseydin, sence şimdi nerede olurdun? Muhtemelen, Tapınak'ın altındaki kafeslerden birinde kaderine boyun eğmiş hakkında verilecek hükmü bekliyor olacaktın. Ama buradasın, benim yanımdasın ve yeni bir dünyanın eşiğindesin. Bana minnettar olmalısın."

"Şunu unutuyorsun ki, eğer sen Asa'yı bulamasaydın, sen de şimdi kafeslerden birinde olurdun..."

Serpine karşısında duran adama baktı. Kısa süre öncesine kadar denktiler, ama artık değil.

"Efendim." Bay Bliss cümlesini bitirdi ve Serpine'yi saygıyla selâmladı.

Serpine bir kez daha gülümsedi ve sırtını Bay Bliss'e döndü. Kayanın kıvrımlı parmaklarına ve aşağıdaki vadiye göz gezdirdi.

Bay Bliss, "Âlimlerin düşündüğü kadar güçlü mü?" diye sordu.

"Âlimlerin düşündükleri gerçeğin yanında solda sıfır kalır. Artık bizi kimse durduramaz."

Bay Bliss, "Yaşlılar," dedi.

Serpine arkasına döndü. "Yaşlılar için özel bir planım var. Ne yapacaklarını önceden tahmin etmek çok kolay ve sırf bu yüzden ölecekler. Meritorious toza dönüşecek. Artık önümüzde kimse duramaz."

Bay Bliss, "Yaşlılar'ın ne yapacağını önceden tahmin etmek kolay olabilir," dedi. "Ama aynı şey Skulduggery Pleasant için geçerli değil. Zeki, güçlü ve çok tehlikelidir."

"Dedektif için endişelenme. Onun için de özel bir planım var."

"Öyle mi?"

"Skulduggery Pleasant'in tek bir zayıf noktası vardır, kolay öldürülebilecek insanlarla yakın ilişkiler kurar. Geçmişte karısı ve çocuğu vardı. Şimdi,ü yanındaki kız çocuğu, Valkyrie Cain var. Ancak zihni berrak ise bizim için tehdit oluşturur. Sen de biliyorsun, öfkelendiği zaman gözü hiçbir şey görmez."

"O zaman ne yapacaksın?"

"Yapacağımı zaten yaptım, Bay Bliss. Skulduggery'nin kafasını karıştırmak için... zaten birini gönderdim. Yarım saat içerisinde, Valkyrie Cain ölmüş olacak ve Skulduggery Pleasant bizim için tehdit unsuru olmayacak."

25

BEYAZ YARICI

enholm Sokağı'na ulaştıklarında güneş batmış, gece şehre hâkim olmuştu. Bulundukları yer uzun, kirli ve sessiz bir sokaktı. Bentley deponun önüne park etti. Dışarıya çıktıklarında Ghastly ve Tanith kendilerini bekliyordu.

Skulduggery, "İçeride kimse var mı?" diye sordu. Silahının dolu olup olmadığını kontrol etti.

Ghastly, "Bildiğimiz kadarıyla yok," diye cevap verdi. "Ama varlıklarını gizliyor olabilirler. Eğer Serpine veya Bay Bliss içerideyse, desteğe ihtiyacımız olabilir."

Skulduggery, "Burada değiller," dedi.

Stephanie, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Serpine burayı bir şey için kullandı, büyük ve garip bir şey için, kendisini izleyen gözler olduğunu da biliyordu. Bu durumda, deponun varlığından eninde sonunda haberdar olacağımı da biliyordu. Bu yüzden, içeride olamaz."

"O zaman biz neden buradayız?"

"Birinin ne yapacağını ancak önceden neler yaptığını bilirsen tahmin edebilirsin."

Kapıya doğru yürüdüler, Tanith kulağını kapıya koydu ve dinledi. Bir süre sonra elini kilidin üzerine koydu, ama bu sefer kilit kırılmadı ve Stephanie bir *tık* sesi duydu.

Stephanie, Skulduggery'nin kulağına doğru eğilip, "Sen neden bunu yapamıyorsun?" diye fısıldadı. "Böylesi, kapıları kırmaktan çok daha kolay ve sessiz."

Skulduggery üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Yaşayan bir iskelet senin için yeterli değil mi? Bu günlerde gençleri etkilemek ne kadar zor."

Stephanie sırıttı. Tanith kapıyı itti ve içeriye adım attı. Kapının ardında karanlık, dar bir ofis vardı, içeride küçük masa ve bir dolap göze çarpıyordu. Ofis muhtemelen uzun bir süredir ciddi bir firma tarafından kullanılmıyordu. Odanın köşesindeki kapı arkadaki depoya açılıyor olmalıydı, Stephanie kirli pencerenin arkasında ne olduğunu görmeye çalıştı.

"Boş gibi duruyor," dedi.

Skulduggery duvardaki düğmelere bastı ve ışıklar yandı. Hep birlikte depoya girdiler. Tepelerindeki çatı kirişlerinde güvercinler vardı, mırıldanıyor ve ötüyor, ortamın birden aydınlamasından rahatsız oldukları için bir tünekten diğerine uçuyorlardı. Deponun ortasına kadar yürüdüler, bir masanın etrafında tıbbi cihazlar diziliydi. Stephanie, Skulduggery'e baktı.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu.

Skulduggery duraksadı. "Apaçık ortada olanı yorumlayabilirim. Buradaki cihazlara bakılacak olursa, burada bir tür deney yapılmış."

Tanith eline bir tüp aldı ve içindeki sıvıyı inceledi. "Ben bir doktor değilim ama bunun tıbbi bir araştırma için olmadığını söyleyebilirim."

Ghastly, "O zaman işin içinde büyü var demektir," dedi.

Stephanie kaşlarını çatarak, "Büyüyü birine enjekte edebilir misin?" diye sordu.

Skulduggery, "Büyülü nitelikleri olan sıvıları enjekte edebilirsin," diye cevap verdi. Tanith'in elindeki tüpü aldı. "Bu harika cihazlar olmadan önce çok daha karmaşık bir süreçti ama sonuç aynıdır."

"Nedir bahsettiğin sonuç?"

"Kurban operasyondan değişmiş biri olarak çıkar. Önemli olan, oyunun amacının ne olduğudur. Serpine nasıl bir değişim planlıyordu?"

"Ve kurban kimdi?"

"Ya da kurbanlar."

"Afedersin?"

"Bir çift enjektör, bir çift çanta... Her şeyden iki tane var. İki farklı operasyonu aynı anda yürütecek donanıma sahipler. Örnekler alıp Tapınak'a götürebilir, orada analiz ederek bir şeyler bulabiliriz. Ama şimdilik, herkes etrafına göz gezdirsin."

Stephanie, "Ne arıyoruz?" diye sordu.

"İpuçları."

Stephanie, Tanith'e baktı. Kadın bir kaşını havaya kaldırdı ve gülmemek için kendini zor tuttu.

Skulduggery ve Ghastly ağır adımlarla yürüdü, her bir yüzeye göz gezdirdi, makinelerin her bir santimetresini inceledi, masaya ve etrafındakilere baktı. Stephanie ve Tanith yan yanaydı, ayaklarının altındaki zemine bakıyorlardı.

Tanith, "Bir ipucu neye benzer?" diye fısıldadı.

Stephanie kıkırdamaya başladı ve fısıldayarak cevap verdi. "Emin değilim. Parmak izi veya onun gibi bir şey arıyorum."

"Bir şey buldun mu?"

"Hayır. Ama muhtemelen yerimden hiç kıpırdamadığım içindir."

"Belki de hareket edip ne yaptığımızı biliyor gibi davranmamız gerekiyordur."

"İyi fikir."

Ağır adımlarla yürümeye başladılar ama bakışları hâlâ yerdeydi.

Tanith alçak sesle, "Büyü nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bir deniz kabuğunu yerinden oynattım."

"Hey, tebrikler!"

Stephanie kayıtsızca omzunu silkti. "Sadece bir deniz kabuğuydu."

"Fark etmez. İyi iş çıkartmışsın."

"Teşekkürler. Sen büyü yaptığın zaman kaç yaşındaydın?"

Tanith, "Ben büyü gücüyle doğdum," diye cevap verdi. "Ailem büyücüydü, ağabeyim her zaman bir şeyler yapardı. Ben de büyüyle büyüdüm."

"Bir ağabeyin olduğunu bilmiyordum."

"Ah, evet, benden büyük bir ağabeyim var. Senin kardeşin var mı?"

"Ben tek çocuğum."

Tanith omzunu silkti. "Ben her zaman bir kız kardeşimin olmasını istemişimdir. Ağabeyim çok iyidir, onu çok severim, ama ben her zaman sohbet edebileceğim ve sırlarımı paylaşabileceğim bir kız kardeş istedim. Anlıyorsun, değil mi?"

"Keşke benim de bir kız kardeşim olsaydı."

"Böyle bir ihtimal var mı?"

"Ailem neden bir kız çocuğu daha istesin ki? Demek istediğim, zaten mükemmel bir kıza sahipler, daha ne isteyebilirler?"

Tanith gülmeye başladı ama bir öksürükle gülmesini perdelemeye çalıştı.

Skulduggery, "Bir şey mi buldunuz?" diye sordu.

Tanith arkasına döndü, yüz ifadesi çok ciddiydi. "Hayır, önce bulduğumu düşündüm, ama sonra baktım ki bir şey değilmiş... sadece yer döşemesiymiş."

Stephanie kollarını bedenine sardı ve gülerken bedeninin titrememesi için büyük çaba sarf etti.

Skulduggery, "Pekâlâ," dedi. "Aramaya devam edin."

Tanith başıyla onayladı, arkasına döndü ve susması için Stephanie'ye bir dirsek geçirdi. Stephanie bir eliyle ağzını kapattı ve kendine hâkim olmaya çalışan Tanith'in suratını görünce bakışlarını başka tarafa çevirmek zorunda kaldı.

Tanith, "İnek," diye mırıldandı. Tek ihtiyaçları olan şey bir sözcüktü ve baraj kapakları açıldı. Stephanie gülerken iki büklüm oldu ve kahkahası depoda yankılandı. Tanith, Stephanie'yi işaret etti ve geri çekildi. "Skulduggery, profesyonel davranmıyor."

Stephanie'nin kahkahası bulaşıcı gibiydi ve sonunda Tanith de kendini koyverdi. Skulduggery ve Ghastly şaşkın gözlerle ikiliye baktı.

Ghastly, "Neler oluyor?" diye sordu.

Skulduggery, "Emin değilim," diye cevap verdi.

Stephanie ve Tanith'e bakıp olumsuzca başlarını iki yana salladılar. Birlikte, "Kadınlar," diye mırıldandılar.

Stephanie gözlerindeki yaşları sildi ve Skulduggery'e baktı. Sonra tavandan bir şey indi ve Dedektif Kurukafa'nın tam arkasına sessizce kondu. Stephanie'nin kahkahası hemen kesildi. "Arkanda!" diye bağırdı.

Skulduggery elinde silahıyla arkasına döndü ve herkes olduğu yerde donup kaldı. Karşılarında duran adama baktılar. Üzerindeki üniforma Yarıcılarınkine benzese de, bembeyazdı.

Stephanie ve Tanith yanlarına koşarken Ghastly araya girdi. "Geri çekil," dedi. "Yaşlılar Konseyi için çalışıyoruz. Geri çekil."

Beyaz Yarıcı yerinden kıpırdamadı.

Skulduggery, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kısa bir süre sessizlik oldu ve Beyaz Yarıcı kolunu havaya kaldırıp Stephanie'yi işaret etti.

Skulduggery, "Biz de bunu bilmek istiyorduk," dedi. Ateş etmeye başladı, dört el göğsüne, iki el başına ateş et-

ti. Beyaz Yarıcı her bir merminin bedenine çarpmasıyla sarsıldı, ama görünüşe göre mermiler üniformasını delmiyordu. Kafaya isabet eden iki tanesi miğferden sekti ve geriye sadece çizikler kaldı.

Skulduggery, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Skulduggery, Ghastly ve Tanith adamı çevrelerken Stephanie geri çekildi. Miğfer yüzünden adamın nereye baktığını kimse anlayamasa da, Stephanie Beyaz Yarıcı'nın bakışlarının üzerine odaklandığının farkındaydı.

İlk saldıran Tanith oldu, aşağıdan bir tekme atıyormuş gibi yapıp vuruşu yukarıya kaldırdı. Yarıcı bu numaraya kanmadı ve üzerine gelen vuruşu karşıladı. Bu sırada Ghastly adama arkasından saldırmaya hazırlandı. Yarıcı Tanith'in karnına bir tekme attı, sonra Ghastly'nin savurduğu yumruğun altından geçti. Ghastly'nin yumrukları bulanıklaştı ama Yarıcı darbeleri emdi ve elini uzatıp rakibini boynundan yakaladı. Ghastly sendeledi ve Skulduggery avcunu öne uzatınca hava dalgalandı.

Ama geriye gitmek yerine Yarıcı havadaki güç dalgalarının içinden geçti. Stephanie, *üniforma*, diye düşündü. Skulduggery paniğe kapılmadı. Yarıcı rakibinin savurduğu yumruğu havada yakaladı ve kolunu büktü.

Skulduggery yana savruldu ama ayakları yere basar basmaz momentumu tersine çevirdi. Savurduğu tekme Yarı-

cı'nın dizine geldi. Şimdi rakibini büken Skulduggery, yana savrulan ise Yarıcı'ydı.

Yarıcı havada dönerken boştaki elini yere koymayı başardı ve yeniden ayakları üzerinde doğruldu. Kısa bir ara verildi ve Stephanie'nin üç arkadaşı karşılarındaki rakibi tarttı.

Tanith ceketinin altından kılıcını açığa çıkarttı ve kınından çekip çıkarttı. Ghastly ceketini bir kenara fırlattı ve Skulduggery tabancasını kınına sokup ellerini boşalttı.

Skulduggery, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Bize Serpine'nin nerede olduğunu ve ne planladığını söyle. Sana yardım edebiliriz. Valkyrie Cain'in kılına bile zarar vermeyeceksin, ama biz sana yardım edeceğiz."

Yarıcı'nın cevabı elini arkasına atıp orağını çıkartmak oldu. Skulduggery hayal kırıklığıyla inledi.

Kimse yerinden kıpırdayamadan Yarıcı harekete geçti, orağını bir sırık gibi kullanıp havaya kalktı ve Skulduggery ile Ghastly'nin göğsüne aynı anda birer tekme geçirdi.

Skulduggery ile Ghastly yere devrilirken Tanith araya girdi, kılıcı havada daireler çizmeye başladı. Yarıcı geri çekildi ve orağını kullanarak vuruşları karşıladı.

Metalin metale çarpmasıyla etrafa kıvılcımlar saçıldı. Tanith'in saldırısı o kadar şiddetliydi ki, Yarıcı arkasına dolaşan Ghastly'i fark etmedi. Ghastly güçlü elleriyle Yarıcı'yı

yakalayıp kollarını bedenine yapıştırınca orak adamın elinden yere düştü.

Tanith öldürücü vuruşu indirmek için öne adım attı ama Yarıcı'nın bacakları havada bir daire çizdi. Adamın ayağı yakınına giren Tanith'in bileğine çarptı. Tanith acıyla inledi ve kılıcını yere bırakıp bileğini kavradı.

Yarıcı topuğuyla Ghastly'nin incik kemiğine bir tekme savurdu ve başını geriye atıp miğferini rakibinin burnuna geçirdi. Sonra iki bacağını da öne savurdu ve başının üzerinden geriye atıp Ghastly'nin elinden kurtuldu. Adam ellerini yere koydu ve hareketine devam ederek her iki botunu birden Ghastly'nin yüzüne geçirdi.

Ghastly geriye düşerken Yarıcı bir an için elleri üzerinde amuda kalkmış vaziyette kaldı, sonra Skulduggery'nin üzerine geldiğini görüp ayakları üzerinde doğruldu.

Skulduggery alev topları çağırdı ve ikisini birden Yarıcı'nın üzerine fırlattı. Alevler adamı yakmadı ama geriye savrulmasına neden oldu, Skulduggery şimşek hızında bir yumruk savurdu ve ardından bir sağ kroşe attı. Bir miğfere yumruk attığının farkında değil gibiydi, ama Yarıcı'nın dengesini kaybettiğini gören Stephanie saldırıyı takdir etti.

Yine de, Yarıcı hemen kendine geldi ve karşılıklı yumruklar, tekmeler, dirsekler ve dizler atıldı. Stephanie birbiri-

nin etrafında dönen iki savaşçının zarif ve vahşi dansını seyretti.

Skulduggery dövüşürken, "Stephanie!" diye bağırdı. "Git buradan."

"Seni bırakmayacağım!"

"Gitmek zorundasın! Adamı nasıl durduracağımı bilmiyorum!"

Tanith yerden kılıcını aldı ve Stephanie'yi kolundan kavradı. Ciddi bir ses tonuyla, "Gitmek zorundayız," dedi. Stephanie başıyla onayladı.

Geldikleri yoldan koşarak kaçtılar. Ofise girdikleri anda Stephanie arkasına baktı ve Yarıcı'nın savurduğu tekmenin Skulduggery'i yere serdiğini gördü. Çevik bir hareketle yerdeki orağın altına ayağını soktu ve silahını havaya fırlattı. Orağı yakalayıp Stephanie'nin arkasından koşmaya başladı.

Stephanie karanlık sokağa çıktı ve Tanith kapıyı kapatırken elini yüzeyine koydu. Stephanie kadının, "Lütfen, dayan," diye mırıldandığını duydu. Kapının yüzeyine bir parlaklık yayıldı.

"Bu onu birkaç dakika oyalar."

Bentley'e koştular. Yarıcı kapıyı yumruklamaya başladı, ama kapı ne açıldı ne de kırıldı. Sonunda kapıyı yumruklamaktan vazgeçti.

Tanith, Bentley'in yanına ulaştıklarında Stephanie'ye baktı. "Anahtar sende mi?"

Deponun çatısına yakın yerde bir pencere patladı ve Beyaz Yarıcı aşağıya atladı. Etrafa cam parçaları saçılırken Yarıcı karanlık sokağa kondu. Doğruldu, kollarını yana açtı ve etrafına bakındı.

Tanith, Yarıcı ile Stephanie'nin arasındaydı ve sol elinde kılıcı vardı. Yaralı sağ eli bedenine yapışıktı. Yarıcı yavaşça orağını havada döndürdü.

Skulduggery ve Ghastly kırık pencereden aşağıya atladı. Yarıcı arkasına döndü ve Ghastly adamın üzerine atıldı.

Ghastly, "Arabayı çalıştırın!" diye bağırdı.

Skulduggery anahtarlığın düğmesine bastı ve bir *bip* sesinin ardından kapıların kilidi açıldı. İçeriye atladılar ve motor çalıştı.

Skulduggery, "Ghastly!" diye bağırdı. "Gidelim!"

Ghastly, Yarıcı'ya bir yumruk attı ve yana çekildi, ama Yarıcı bir tekme savurdu ve Ghastly'nin dengesi bozuldu. Orak parıldadı ve sopa kısmı Ghastly'nin çenesinde patladı. Ghastly dizlerinin üzerine çöktü.

Stephanie, "Ghastly!" diye bağırdı. Skulduggery kapıyı açtı ve aşağıya inmeye hazırlandı, ama Ghastly kafasını kaldırdı ve iki yana salladı.

Skulduggery, "Seni bırakmayacağız!" diye bağırdı.

Yarıcı öne bir adım attı, orağını savurmaya hazırlanıyordu.

Ghastly yumuşak bir ses tonuyla, "Gidin," dedi.

Başını önüne eğdi ve yumruklarını sıktı, gözlerini kapattı. Yarıcı saldırıya geçerken yer Ghastly'nin bacaklarına doğru yükseldi. Büyü hemen etkisini gösterdi, orak boğazına doğru inerken önce bacakları, sonra göğsü, ardından da kolları ve kafası betona dönüştü. Yarıcı rakibinin başını bedeninden ayırmaya hazırlanırken ancak boynuna bir çizik atabildi. Stephanie içgüdüsel olarak Ghastly'nin ne yaptığını anladı. Bu, son elementin gücüydü. Daha önce Skulduggery de toprağın gücünün korunma amaçlı kullanıldığını ve son çare olduğunu dile getirmişti.

Skulduggery vites değiştirirken Beyaz Yarıcı kafasını kaldırıp Stephanie'ye baktı. Ghastly'i ve Beyaz Yarıcı'yı geride bırakarak ara sokağı terk ettiler.

26

SON KARŞILAŞMA...

Eachan Meritorious, Dublin'in Katolik Kilisesi Katedrali'nin gölgesinde bekliyor, günlük işlerine koşturan insanları seyrediyordu. Bazen büyüyü kitlelerden gizlediği için pişmanlık duyuyor, bir şans verilirse insanların da büyünün güzelliğini kucaklayacağını düşünüyordu. Ama sonra hemen kendine geliyor, insanların zaten yeterince derdi olduğunu ve ortaya çıkacak yeni altkültürü varlıkları için bir tehdit olarak göreceklerini düşünüyordu. Bir Yaşlı olarak görevi, dışarıdaki dünyayı yüzleşmeye hazır olmadıkları gerçeklerden uzak tutmaktı.

Morwenna Crow yanına gelirken siyah cübbesi çimenlerin üzerinde dans ediyordu. Kadın, ilk günkü kadar zarif ve saftı.

Morwenna, "Skulduggery'nin geç kalması iyiye işaret değil," dedi.

Meritorious, "Sagacious ses tonundan acil bir durum olduğunu anlamış," dedi. "Başı belaya girmiş olabilir."

Morwenna katedralin köşesinden baktı ve parmaklıkların ötesindeki kalabalık sokağa göz gezdirdi. Yüzünü parlak, sarı ve kehribar renkli ışıklar aydınlattı. Bu haliyle meleklere benziyordu. "Böyle halka açık bir yerde buluşmak hoşuma gitmiyor. Fazlasıyla göz önündeyiz, bunu biliyor olmalı."

Meritorious nazikçe, "Skulduggery burayı bilerek seçmiş olmalı," dedi. "Kararlarına saygı duyuyorum, siz de duymalısınız."

Yanlarında Sagacious Tome yoktan var olunca Meritorious ve Morwenna adama doğru döndü.

Morwenna, "Sagacious," dedi. "Skulduggery'nin bizimle neden burada buluşmak istediğini biliyor musun?"

Maddesel forma bürünürken Sagacious'un tedirgin bir hali vardı. "Üzgünüm, Morwenna. Bana sadece ikinizi katedralin dışında bekleyeceğini söyledi."

Morwenna, "Umarım mantıklı bir açıklaması vardır," dedi. "Boşa harcayacak vaktimiz yok. Serpine her an saldırıya geçebilir."

Meritorious, Sagacious'un yüzünde beliren üzgün ifadeye baktı. Sagacious, "Haklısın," dedi. "İzin verirseniz, bu anı bir fırsat olarak gördüğüm için, sizinle dost olduğum dönemde çok iyi vakit geçirdiğimi itiraf etmek isterim."

Morwenna bir kahkaha attı. "Henüz ölmedik, Sagacious."

Sagacious kadına baktı ve kadının kahkahası başka bir şeye dönüştü. "Aslında, Morwenna, ölü sayılırsınız."

Kağıt Adamlar açığa çıkarken Sagacious ortadan kayboldu. Meritorious, Serpine'yi görene kadar ihanete uğradıklarını anlayamadı. Adam elinde Asa ile üzerlerine geliyordu. İçgüdüsel olarak parıltılı bir koruma kalkanı yarattı, ama kristal parıldayınca açığa çıkan siyah yıldırım kalkan hiç yokmuş gibi yoluna devam etti ve sonra...

Hiçbir şey.

Müdür, Olympia Tiyatrosu'nun önündeki kalabalığı yarıp koşarken, arkasında öfkeli ve küfreden insanlar bıraktı. Bir ara dengesini kaybetti ama doğrulmayı başardı ve koşmaya devam etti. Arkasına baktı.

Takip edilmiyordu. Kimsenin kendisini gördüğünü düşünmüyordu ama emin olamazdı. Nefarian Serpine ortaya çıktığında arabanın yanında bekliyordu. Meritorious'un patlayıp etrafa toz ve kül parçaları halinde saçıldığını görmüş, düşmanlarına doğru koşmaya çalışan Morwenna Crow'a da siyah yıldırımın çarptığına şahit olmuştu.

Olduğu yere sinmiş ve korkmuştu. Tome kendilerine ihanet etmişti, herkesi satmıştı. Müdür kendine gelir gelmez arabayı bırakıp koşmaya başlamıştı.

Tapınak'a geri dönüp diğerlerini uyarmak zorundaydı.

27

FIRTINADAN ÖNCE SESSİZLİK DE YOK

Skulduggery Bentley'in deposunu doldururken Stephanie parayı ödemeye gitti. Sırasını beklerken tezgâhın önündeki çikolatalara baktı ve en son ne zaman çikolata yediğini hatırlamaya çalıştı. Ne zaman morali bozulsa çikolata yerdi ama artık canı çikolata da istemiyordu.

Her şey kötüye gidiyordu. Tanith yaralanmış, Ghastly bir heykele dönüşmüş ve Beyaz Yarıcı peşlerine düşmüştü. Skulduggery'e söylemese bile, Stephanie artık neden savaştıklarını bilmiyordu. Skulduggery, Stephanie'nin de kendisi gibi olduğunu düşünüyordu. *Asla pes etme, asla teslim ol-*

ma. Ama Stephanie farklıydı. Bunu Skulduggery'e söylememesinin sebebi, Dedektif Kurukafa'nın kendisini sevdiğini bilmesi ve Skulduggery'i hayal kırıklığına uğratmak istememesiydi. Ama aslında, gerçek Valkyrie Cain Skulduggery'nin hayalindekinden çok daha zayıftı.

Stephanie dışarıya çıktı. Skulduggery pompayı yerine yerleştirmekle meşguldü. Tanith elini Stephanie'ye verdiği iyileştirici karışım ile yıkamaya gitmişti.

Şimdi yalnızdılar, ama Stephanie ne diyeceğini bilemiyordu. Skulduggery benzin deposunun kapağını kapattı ve bir süre hareketsiz dikildi. Kafasındaki şapka ve yüzünü gizleyen eşarp ile mağazaların vitrinlerindeki cansız mankenlere benziyordu.

Stephanie, "Üzgünüm," dedi. Skulduggery'e baktı.

"Ben olmasaydım, Ghastly şimdi... bizimle olurdu. Benim yüzümden toprak güçlerini kullanmak zorunda kaldı." Stephanie sesinin titrememesi için büyük çaba sarf ediyordu. "Ne kadar süre öyle kalacak, biliyor musun?"

Skulduggery bir süre düşündü. "Gerçekten bilmiyorum, Valkyrie. En güvenilmez güçlerden biridir. Bir gün, bir hafta ya da yüz yıl boyunca heykel olarak kalabilir. Bilmek imkânsızdır."

"Ben her şeyi mahvettim."

"Hayır."

"Yarıcı benim peşimdeydi. Ghastly'nin başka seçeneği..."

"Ghastly hiçbir şeyi yapmak zorunda değildi. Kendi seçimiydi. Senin hatan değildi. Serpine bana zarar vermek için senin peşine bir katil gönderdi. Her zaman böyledir."

"Benim peşime birini gönderdi çünkü kendimi koruyamayacağımı biliyordu. Bana göz kulak olduğunu ve bu zincirin en zayıf halkasının ben olduğumu biliyor."

Skulduggery başını yana yatırdı. "Göz kulak olmak mı? Böyle mi görüyorsun? Ben bebek bakıcılığı mı yapıyorum?"

"Öyle değil mi? Büyü güçlerim yok, dövüşemiyorum, ateş topu atamıyorum ve tavanlarda yürüyemiyorum. Ne işe yarıyorum ki? Ben zayıfım."

Skulduggery olumsuzca başını iki yana salladı. "Hayır, değilsin. Büyü veya dövüş eğitimi almadın ama zayıf değilsin. Serpine seni küçümsüyor. Herkes seni küçümsüyor. Ama sen onların düşündüğünden daha güçlüsün ve bunun kendin bile farkında değilsin."

"Umarım haklısındır."

"Tabii ki, haklıyım."

Tanith kadınlar tuvaletinden çıkınca Stephanie bir cep telefonunun çaldığını duydu. Kadının bileği sargı beziyle sarılıydı. İyileştirici karışım büyülü olduğu için yarayı iyileştirmeye ve şişliği indirmeye başlamış olmalıydı. Tanith tele-

fonu kulağına götürdü. Kadının yüz ifadesi çökünce Stephanie bu durumdan hiç hoşlanmadı.

Bir cevap vermeden telefonu kapattı. "Skulduggery," dedi. "Telefonun açık mı?"

"Şarjım bitti."

"Sana ulaşmaya çalışıyorlar. Tapınak Müdürü."

Stephanie, "Sorun nedir?" diye sordu.

Tanith soğuk bir ses tonuyla, "Yaşlılar," dedi. "Sagacious Tome'un ihanetine uğramış. Yaşlılar ölmüş."

Stephanie eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım."

"Tome bunca zamandır Serpine ile işbirliği içerisindeymiş. Adam bir hain, tıpkı Bay Bliss gibi. Skulduggery, bunca hainin arasında biz ne yapacağız?"

Stephanie kafasını çevirip Skulduggery'e baktı ve dedektifin bir planı olmasını arzuladı. Savaşı kazanmalarını sağlayacak ve mutlu son ile bitecek bir plan. Ama Skulduggery bir şey söylemedi.

Tanith, "Beni duydun mu?" diye sordu. Sesindeki boşluğu öfkesi doldurmaya başladı. "Beni dinliyor musun? Söylediklerim umrunda mı? Belki de değildir, belki yeniden ölmek istiyorsundur, belki eşinin ve çocuğunun yanına gitmek istiyorsundur, ama unutma! Biz ölmek istemiyoruz, anladın mı? Valkyrie de ölmek istemiyor."

Skulduggery yerinden kımıldamadı. Cansız bir manken gibiydi. Sessizdi.

Tanith, "Serpine ile başa çıkabilecek misin?" diye sordu. "Tome? Bay Bliss? Beyaz Yarıcı? Hepsine karşı bir şansımız olabilir mi?"

Skulduggery sakin bir ses tonuyla, "Ne yapmamızı tavsiye edersin?" diye sordu. "Geri çekilip Serpine'nin güçlenmesine izin mi verelim? Geri çekilip müttefiklerinin sayısını arttırmasını mı bekleyelim? Kapıyı açsın ve Yüzü Olmayanlar'ı buraya mı getirsin?"

"Kazanıyor, Serpine bu savaşı kazanıyor."

"Öyle bir şey yok."

"Ne?"

"Kaybetmek veya kazanmak diye bir şey yok. Kazandı veya kaybetti vardır, zafer veya yenilgi vardır. Bunlar kesindir. Geriye kalanlar için savaşmak zorundayız. Serpine ancak kendisine karşı çıkacak kimse kalmayınca bu savaşı kazanacak. O zamana kadar, mücadele olacak, çünkü akıntı her zaman tersine dönebilir."

"Bu, delilik..."

Skulduggery öylesine çevik bir hareketle Tanith'e doğru döndü ki, Stephanie kadına vuracağını düşündü.

"Çok sevdiğim bir arkadaşımın heykele dönüşmesine şahit oldum, Tanith. Meritorious ve Crow, bu dünyada saygı

duyduğum insanlardan iki tanesi öldürüldü. Evet, bizim müttefiklerimizin gitgide azaldığını söylerken haklısın ama savaş hiçbir zaman kolay değildir, her zaman kayıplar verilir. Ne yapmamız gerekir, biliyor musun? Cesetlerin üzerine basıp ilerlemek zorundayız çünkü başka şansımız yok. Serpine'yi durdurup bu işi bitireceğim. Benimle gelmek isteyen gelir. Gelmek istemeyen ise gelmez. Ne olursa olsun, ben Serpine'yi durduracağım."

Skulduggery Bentley'e bindi ve motoru çalıştırdı. Stephanie duraksadı, sonra kapıyı açtı ve araca bindi. Emniyet kemerini takarken Skulduggery'e baktı ama Dedektif Kurukafa önüne bakıyordu. Skulduggery üç saniye bekledi, sonra vites değiştirip gaza basmaya hazırlanırken Tanith de arabaya bindi.

Tanith, "Bu kadar dramatik olmasına gerek yoktu," diye mırıldandı. Stephanie gülümsedi. Skulduggery yola çıkıp hızını arttırdı.

Stephanie, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Skulduggery, "Beni dinlemiyor muydun?" diye karşılık verdi. Eski haline geri dönmüş gibiydi. "Serpine'yi durduracağız. Konu hakkında uzun bir konuşma bile yaptım. Harikaydı."

Tanith öne eğildi. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Depoyu doldururken aklıma geldi."

"Ne geldi?"

"Asa. Serpine neden Asa'nın peşinden gitti?"

Stephanie kaşlarını çattı. "Çünkü mükemmel bir silah."

"Asa'yı neden istiyor?"

"Yüzü Olmayanlar'ı geri getirecek ayini yapmak veya ayinin nasıl yapıldığını bilenleri sorguya çekmek için istiyor, bunu sen de biliyorsun."

"Hayır."

"Ayini yapmayacak mı?"

"Asa hantal ve kullanılması zor bir silah. Bu dünya üzerinde ayinin nasıl yapıldığını bilen tek kişiyi ölümle tehdit ederse ve bu kişi de bilgiyi vermek yerine ölümü seçerse ne yapacak? Sonrasında ne olacak? Hayır. Asa'yı Yaşlılar'ı öldürmek için kullandı. Silahı almak istemesinin tek sebebi buydu. Asa olmadan Yaşlılar'la baş edemeyeceğini biliyordu."

"Bunun ayinin yapılmasına ne faydası var?"

"Konu artık sadece ayin değil. Yaşlılar'ı öldürünce ne kazanırsın?"

"Kulağa şakaymış gibi geliyor."

"Valkyrie..."

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Bir düşün. Yaşlılar'ı öldürmenin ne gibi sonuçları olabilir?"

"Panik? Korku? Tapınak'ta üç, boş park yeri?"

Skulduggery, Stephanie'ye baktı ve kızın zihnindeki sis perdesi aralandı. "Aman Tanrım," dedi.

Skulduggery, "Kitabın peşinde," dedi. "Meritorious ve Morwenna Crow'u öldürmek için Asa'ya ihtiyacı vardı. Ancak bu şekilde kitabı koruyan büyüyü kaldırabilirdi. Kimseden bir şeyi zorla almak zorunda kalmayacak, sadece istemesi yeterli olacak. Bunca zamandır peşinde olduğu şey İsimler Kitabı'ydı."

28

KATLİAM

ublin Şehri, Balmumu Heykeller Müzesi'ne ulaştıklarında çok sessizdi, sanki tüm şehir nefesini tutmuş bekliyordu. Yıldızlar karanlık bulutların oluşturduğu perdenin ardına gizlenmişti. Bentley'den inip arka kapıya doğru yürürlerken yağmur yağmaya başladı. Kapının önünden geçen arabalar su birikintilerinin içine girip çıkıyor, başını önüne eğmiş insanlar sağa sola koşturuyordu. Skulduggery hızlı ama tedbirli adımlarla kapıya yürüdü, Stephanie ve Tanith hemen arkasındaydı.

Stephanie kendini bir savaşın ortasında bulmayı, birbirine çarpan kılıçların sesini duymayı bekliyordu. Ama Balmu-

mu Müzesi sessizdi. Gizli kapıya doğru yürürlerken, Skulduggery adımlarını yavaşlattı ve birden durdu.

Stephanie, "Sorun nedir?" diye fısıldadı.

Skulduggery yavaşça başını çevirdi ve karanlığa göz gezdirdi. "Kimse paniğe kapılmasın! Yalnız değiliz."

Skulduggery'nin cümlesi bittiği anda, gölgelerin içine sinmiş Kağıt Adamlar birden açığa çıktı. Kısa süre içerisinde etrafları kalpsiz, akılsız ve ruhsuz şeylerle çevrildi.

Tanith elinde kılıcıyla düşmanın arasına daldı, vuruşları kendinden emin ve yıkıcıydı. Her bir hamlesinde bir Kağıt Adam saf dışı kalıyordu. Skulduggery parmaklarını *şıklattı* ve bir grup Kağıt Adam aniden alev aldı. Adamlar sağa sola koştururken Stephanie olduğu yere sindi. Ateş derilerini yaktı ve içlerinde sıkışmış gazı açığa çıkarttı. Etrafa sıcak gaz ve alevler saçarak Kağıt Adamlar patladı.

Biri alev topundan kurtuldu ve Stephanie'nin üzerine atladı. Stephanie adamın yüzüne bir yumruk savurdu, eli Kağıt Adam'ın başının içine girdi. Adam bir yumruk savurdu ve Stephanie eğildi, Skulduggery'nin yaptığı gibi Kağıt Adam'ın dibine girdi, kolundan tutup büktü ve rakibini yere çaldı. Zarif ve güzel bir hareket değildi ama işe yaramıştı. Kağıt Adam yerde çırpınırken, Stephanie üzerine çıktı ve bileğini sıkıca kavrayıp adamın kolunu koparttı.

Kağıt Adam'ın havası sönerken Stephanie her şeyin yeniden sessizleştiğini fark etti. Skulduggery ve Tanith'e baktı, ikisinin de kendisini seyrettiğini anladı.

Tanith bir kaşını havaya kaldırıp, "Fena değil," dedi.

Skulduggery, "Sonuncusuydu," dedi. "Şimdi esas konuya gelelim."

Tapınak'a inen gizli kapı geniş bir yara gibi açıldı. Ardında ölü bir Yarıcı yerde yatıyordu. Stephanie önce tereddüt etti, sonra cesedin üzerine basıp üstünden atladı ve basamakları inmeye başladı.

Tapınak'ın giriş salonu esas katliamın yapıldığı yerdi. Her yerde ölüler vardı. Hiç yaralı yoktu, hiç ölmek üzere olan yoktu, sadece cesetler vardı. Bazıları paramparçaydı, bazılarının üzerinde tek bir çizik bile yoktu, Asa'nın şimşeğiyle ölenlerden geriye ise gri tozdan başka bir şey kalmamıştı. Stephanie önce cesetlere basmadan ilerlemeye çalıştı ancak adım atacak boş yer bulamadı.

Müdür'ün yanından geçti. Bedeni bükülmüş, parmakları kıvrılmış, düştüğü yerde donup kalmıştı. Yüz ifadesinden ne kadar acı çektiği anlaşılıyordu. Demek ki, Serpine'nin sağ elinin kurbanıydı.

Skulduggery soldaki kapıya yürüdü ve ardına göz gezdirip koridorun boş olduğundan emin olmak istedi. Tanith koridora adım attı, sırtını bir duvara yasladı ve başıyla onay-

ladı. Tedbirli adımlarla Tapınak'ın içlerine doğru bu şekilde ilerlediler.

Stephanie kendi kendine, *artık tehlikenin ortasına atlamak yok*, diye düşündü. Bu, korkmaya başladıklarına dair ilk işaret olabilirdi.

Stephanie grubu en arkadan takip etti. Avuçları terden sırılsıklamdı ve ağzı kuruydu. Sanki bacakları artık kendisini daha fazla taşıyamayacaktı. Aklına ailesi, sevgili annesi ve babası geldi. Eğer burada ölürse, bu gece ölürse, gerçeği fark edecekler miydi? Yansıması teatral gösterisine devam edecek, yavaş yavaş kızlarına benzeyen bu varlığın aslında kızları olmadığını anlayacak, verdiği tepkilerin gerçekçi olmadığını düşüneceklerdi. Her şeyin bir oyun olduğunu fark edecek ama karşılarında duranın kızları olduğuna inanmak isteyeceklerdi. Yaşamlarının geri kalanını kızlarının kendilerini sevmediğini düşünerek geçireceklerdi.

Stephanie ailesinin böyle bir şey yaşamasını istemiyordu. Ölecekti, bunu biliyordu. Arkasına dönüp kaçabilir, kurtulabilirdi. Bu işe bulaşmak zorunda değildi. Bu dünyaya ait değildi. İlk karşılaştığında Ghastly'nin dediği gibi, Gordon bu saçmalıklar yüzünden yaşamını kaybetmişti. Neden amcasına katılmak için bu kadar hevesliydi?

Stephanie peşinden gelen katili duymadı. Ayak seslerini duymadı, aslında katil kendisine o kadar yaklaşmıştı ki uzan-

sa belki saçını bile tutabilirdi. Göz ucuyla bir hareketlilik görmemiş, bir gölge veya yansıma gözüne ilişmemişti. Çünkü katil görünmek istemiyorsa görünmezdi. Ama arkasına geçtiği anda Stephanie bir şeyin varlığını hissetti, havadaki hafif değişimin farkına vardı ve soğuk bir esintiyi ellerinde hissetti. Arkasına dönmeden peşinden gelenin kim olduğunu anladı.

Stephanie öne atıldığı anda Skulduggery ve Tanith geriye doğru döndü.

Beyaz Yarıcı karşılarında duruyordu, bir hayalet kadar sessiz, bulaşıcı bir hastalık kadar ölümcüldü.

Tanith arkasına dönünce Valkyrie'nin arkasında dikilen Beyaz Yarıcı'yı gördü.

Tanith, "Valkyrie," dedi. Sesini alçalttı. "Arkama geç."

Stephanie geri adım atmaya çalışırken Yarıcı, kızı durdurmak istedi.

Tanith gözlerini rakibinden ayırmadan, "Ben bunu durdururum," dedi. "Siz gidip Serpine'yi durdurun."

Tanith kılıcını çekti ve Skulduggery ile Stephanie'nin uzaklaşan ayak seslerini duydu. Beyaz Yarıcı omzunun üzerinden geriye uzandı ve orağını eline aldı.

Tanith öne çıktı.

"Senden Kağıt Adamlar'ın dikkatini dağıtmanı istemiştim değil mi?" diye sordu. "Emrimize verilen Yarıcılar'dan biriydin."

Yarıcı cevap vermedi, yerinden de kıpırdamadı.

Tanith, "Planım işe yarasa da," dedi. "Sana olanlardan dolayı senden özür dilemek istiyorum. Böyle olması gerekmiyordu. Şimdi olacaklardan dolayı da özür dilemek zorundayım. Böyle olması gerekiyor." Yarıcı orağıyla havada daireler çizmeye başlayınca Tanith bir kaşını havaya kaldırdı. "Yeterince iyi olduğunu düşünüyorsan gel ve şansını dene."

Yarıcı öne atıldı ve Tanith saldırıyı karşılayıp hamle yaptı. Üzerine doğru gelen kılıcı gören Yarıcı geri çekildi ve vuruşu karşıladı. Ekseni etrafında döndü ve orağı Tanith'in başı üzerinde ıslık çaldı. Kadının kılıcı, havada önce orağın bıçak kısmıyla sonra tutma yeriyle buluştu. Orak önce Tanith'in kılıcıyla, sonra sol elinde tuttuğu cilâlanmış kın ile çarpıştı.

Tanith rakibinin savunmasını aştı ve adama yaklaştı. Eğer orağı savuracak alanı olmazsa avantajını da kaybederdi.

Yarıcı'nın blokları yıldırım kadar hızlıydı, ama sürekli olarak savunmada kaldığı için eninde sonunda Tanith bir açığını yakalayacaktı. Tanith kılıcını rakibinin yanına doğru savurdu ve Yarıcı geri adım atıp kadınla arasındaki mesafeyi açtı. Tanith adamın beyaz üniformasındaki kana baktı ve gülümsedi. Sonra kan kararmaya başladı ve kırmızılığın üzerini siyah bir leke kapladı.

Tanith'in gülümsemesi kaybolurken yaradan akan kan da durdu.

Tanith geri çekildi. Arkasında bir kapı vardı ve Yarıcı üzerine gelirken kapıyı açtı.

Geri çekildiği odada kafesler vardı, kafeslerin içinde erkekler ve kadınlar oturuyordu. Birden nerede olduğunu anladı, Tapınak'ın hapishanesi. Kafeslerdeki insanlar kötünün de kötüsüydü, mide bulandırıcı ve tuhaf suçlar işledikleri için içeriye tıkılmışlardı. Kafesler hem güçlerini durduruyor, hem de bedenlerinin ihtiyaçlarını karşılayarak sağlıklı kalmalarını sağlıyordu. Ne Yarıcı'nın ne de Tanith'in suçlulara yardım etmesine gerek yoktu, kendi başlarına da yaşamlarını idame ettirebiliyorlardı. Her birinin komşusu da kendisi kadar egoist ve manyak olduğu için ortam tam bir cehennemdi.

Yarıcı basamakları inerken orağını savurmaya devam etti, metalin metale sürtünmesiyle etrafa kıvılcımlar saçıldı.

Mahkûmlar bir süre mücadeleyi seyretti, görünüşe göre hepsinin kafası karılmıştı. Yarıcılar gardiyanlarıydı, ama bu beyazlar içerisindeki gardiyanda kendilerine yakın buldukları ve kendilerine benzeyen bir şeyler vardı. Tanith geri çekildikçe çığlıklar atıp alkış tutmaya başladılar, kadının etrafı düşmanlarıyla çevrelenmişti.

Tanith üzerine gelen bir vuruşu karşıladı ve yaralı bileği daha fazla dayanamadı. Yarıcı bunu fırsat bilerek saldırıya

geçti ve savurduğu orak Tanith'in midesini sıyırarak kanını akıttı. Kadın yüzünü buruşturdu ve Yarıcı'nın inanılmaz derecede hızlı saldırısından kaçmaya çalıştı, rakibine ayak uydurmakta güçlük çekiyordu.

Mahkûmlar gülmeye ve alay etmeye başladı, kafeslerden uzanıp kadının saçını yakalamaya ve tırnaklarıyla bedenini çizmeye çalıştılar. Biri ceketinin kolunu yakaladı ve Tanith çevik bir hamleyle ceketten kurtuldu. Kılıcını ve kınını havaya fırlattığı anda kollarını kurtardı ve Yarıcı saldırıya geçmeden silahlarını havada yakaladı.

Yarıcı hamle yaptı, Tanith kınıyla vuruşu karşıladı ve kılıcıyla karşı saldırıya geçti ama Yarıcı orağıyla bir daire çizerek kendini savundu ve yeni bir saldırıyla karşılık verdi.

Tanith vuruşu karşılayıp geri çekildi, dengesini kaybedince geriye doğru bir takla attı. Yarıcı'nın orağı yere indi ama silah Tanith'in birkaç saniye önce durduğu yere çarptı.

Tanith ayağa kalkıp sırtını bir duvara verirken mahkûmlar kahkahalarla gülmeye başladı. Yarıcı, avının peşindeydi. Tanith duvara sıçradı ve yürümeye devam edip baş aşağı tavandan aşağıya sarktı. Altındaki Yarıcı'yla karşılıklı vuruşlar savurup tavanı bir baştan diğer başa kadar geçti. Geri geri adım atmak, kendini savunmak ve aşağıya saldırmak zorunda kaldı.

Yarıcı saldırdı ama ıskaladı, Tanith bir açık yakaladı ve fırsatı kaçırmadı. Kılıcın kınını tutan sol eliyle saldırıya geçti ve Yarıcı'nın orağı tutan parmaklarına vurdu. Rakibi kendine gelemeden kendini aşağıya bıraktı ve orağı Yarıcı'nın elinden aldı. Bir tekme atıp adamı geriye itti ve kılıcını karnına sapladı.

Mahkûmlar sustu ve Yarıcı bir adım geriledi.

Tanith orağı savurdu ve bıçak kısmını rakibinin göğsüne sapladı. Yarıcı dizleri üzerine çöktü ve koyu renkli kanı taşların üzerine aktı.

Tanith rakibine baktı, siperliğin ardındaki gözlerin kendisine baktığını biliyordu. Sonra ağırlığı kalçasına bindi, omuzları çöktü ve başı öne düştü.

Tanith'in ölümüne şahit olamayan mahkûmlar kendi aralarında bir şeyler mırıldanmaya başladı. Tanith kılıcını kavradı ve saplandığı yerden çekip çıkarttı. Yere attığı kını aldı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Tapınak'ın derinliklerinden gelen gürültüyü duyunca adımlarını hızlandırdı. En üstteki basamağa ulaşmak üzereyken, mahkûmlardan birinin güldüğünü duydu.

Arkasına döndü ve korku dolu gözlerle ayağa kalkarken orağı saplandığı yerden çekip çıkartan Beyaz Yarıcı'ya baktı. *Durdurulamaz*, diye düşündü. *Serpine gibi, durdurula-*

maz. Geriye kalan basamakları da çıktı ve kendini dışarıya attığında nefes nefese kaldı.

Tanith durdu, kaşlarını çattı, bedenini hareket ettirmek istedi ama vücudu emre itaat etmedi. Aşağıya baktı ve göğsünden dışarıya çıkmış orağın ucuna baktı.

Arkasına döndü, sessizce küfretti, basamakları çıkan Yarıcı'yı gördü. İyi bir atıştı. Neredeyse kahkaha atacaktı. Sağ kolu uyuştu ve kılıç elinden düştü. Yarıcı, Tanith'in yanında durdu ve orağı sapından kavradı. Etrafında döndü, Tanith'i inceleyip acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

Orağı sıkıca kavramasıyla birlikte Tanith dizleri üzerine çöktü. Silahı çekip çıkartınca Tanith nefesini tuttu, kendi kırmızı kanının orağın üzerindeki siyah kan ile karıştığını gördü. Bedeninin kontrolünü yitirmek üzereydi. Kendini koruyamayacaktı.

Yarıcı orağı havaya kaldırdı. Tanith kafasını çevirdi, ölmeye hazırdı. Sonra Yarıcı'nın etrafında dönerken kapının eşiğini geçtiğini ve şimdi koridorda durduğunu fark etti.

Öne atıldı, kapıyı Yarıcı'nın siperlikli yüzüne kapattı. Elini kapının üzerine koydu ve 'Dayan!' dedi. Yarıcı diğer taraftan kapıyı yumruklarken ahşap yüzeyin üzerine bir parıltı yayıldı.

Başarısız olmuştu. Yarıcı'yı yavaşlatmış ama durduramamıştı ve Serpine köpeğini geri almıştı.

Tanith yerinden kalkmaya çalıştı ama hareket edemedi. Yere düştü. Mahkûmlar kafeslerin içinden hevesli gözlerle kadının halini seyrediyordu. Kanı zemine akarken Tanith kendi kendine bir şeyler fısıldadı.

29

DUBLIN'İN DERİNLİKLERİNDE, ÖLÜM

eyaz Yarıcı karşılarında duruyordu, bir hayalet kadar sessiz, bulaşıcı bir hastalık kadar ölümcüldü.

Tanith, "Valkyrie," dedi. "Arkama geç." Stephanie, Skulduggery'nin yanına ulaşana kadar geriledi.

Tanith gözlerini rakibinden ayırmadan, "Ben bunu durdururum," dedi. "Siz gidip Serpine'yi durdurun." Kılıcını çekti. Yarıcı orağını eline aldı.

Stephanie, Skulduggery'nin omzuna dokunduğunu hissetti ve yürümeye başladı. Koridorda yürürlerken Skulduggery, "Biz Asa'nın peşinden gitmek zorundayız," diye fısıl-

dadı. "Sen yakınına kadar girebilirsin, ben giremem. Çok iyi bir plan sayılmaz, ama bazen çok basit planlar bile işe yarayabilir."

Yürümeye devam ettiler. Adımlarını yavaşlattıkları anda Skulduggery kızı kollarından kavradı ve kendine döndürdü. "Ama beni iyi dinlemelisin. Eğer işler yolunda gitmezse, rakibi şaşırtma avantajını kaybedersek, buradan gitmeni istiyorum. Bana ne olursa olsun, koşup kaçmanı istiyorum, anladın mı?"

Stephanie yutkundu. "Evet."

Skulduggery duraksadı. "Serpine, eşimi ve çocuğumu bana karşı silah olarak kullanmıştı. Bunun için de onları öldürmüştü. Ailemi öldürdükten sonra benimle ilgilendi. Valkyrie, öldüğün zaman bu sadece ama sadece senin ölümün olsun. Senin kendi yaşamının doğal bir parçası olsun." Stephanie başıyla onayladı.

Skulduggery, "Valkyrie Cain," dedi. "Seni tanımak büyük bir zevkti."

Stephanie, Dedektif Kurukafa'ya baktı. "Benim için de." Dudakları olsaydı, Skulduggery gülümserdi.

Sessizce kapılara doğru yürüdüler. Kapılar açık olduğu için Stephanie elinde asasıyla sırtı kendilerine dönük duran Serpine'yi görebiliyordu. Adam İsimler Kitabı'na doğru ağır ve temkinli adımlarla ilerliyordu. Sagacious Tome

olan biteni seyrediyordu, ama adamın da sırtı kapıya dönüktü.

Stephanie, "Bay Bliss'i göremiyorum," diye fısıldadı. Skulduggery de başını olumsuzca iki yana salladı, kendisi de göremiyordu.

Stephanie önce tereddüt etti, sonra içeriye adım attı ve sol tarafa doğru sessizce ilerledi. Üzerinde değerli eşyalar olan bir masanın yanına ulaştı, arkasına gizlenip etrafına göz gezdirdi. Serpine durunca, adamın varlığının farkına vardığını düşündü. Ama Stephanie'nin bakışları arasında, Serpine başını olumsuzca iki yana salladı ve arkasına döndü.

"Hâlâ çok güçlü," dedi.

Sagacious Tome, "En zayıf hali bu olmalı," dedi. "Meritorious ve Morwenna öldükten sonra bir engel kalmayacağını düşünüyordum. Ama ben büyüye olan katkımı geri çekemiyorum, bunu ancak seremonide diğerleri de bana katılırsa yapabilirim."

Serpine, Tome'un yanına yürüdü ve bir kaşını havaya kaldırdı. "Belki de Yaşlılar'ı öldürmemeliydik."

Tome kendini savunmak için, "Onları ben öldürmedim!" dedi. "Sen öldürdün!"

Stephanie masaların arkasında sürünürken Serpine yüksek sesli bir kahkaha attı. "Onları toza dönüştüren ben ola-

bilirim ama her şeyi ayarlayan sendin, Sagacious. Yaşlılar'ı tuzağın içine çektin, onlara ihanet ettin."

Tome, Serpine'nin üzerine yürüdü ve aralarındaki havayı parmağıyla itti. "Hayır, ben ihanet etmedim! Dar görüşlü oldukları için, kendi zayıflıkları yüzünden yok oldular. Tüm bu güce sahiptiler ama koltuklarında oturup vakitlerini boş işlerle harcadılar."

"Yakın zamana kadar, senin hırslı olduğunu düşünmüyordum..."

"Kimse düşünmüyordu. *Sagacious Tome önemsiz biridir*, derlerdi. *En güçlümüz değil, en bilgemiz değil, hiçbir şey*. Böyle derlerdi ve ben de biliyordum. Yıllar boyunca insanlar beni küçümsedi, artık gücümün farkına varacaklar."

Stephanie elleri ve dizleri üzerinde sürünmeye devam etti. Gölgelerin içinde ilerliyordu ve iki adam da kendisine doğru bakmıyordu. Ama içlerinden biri kendisine doğru bakacak olursa her şey değişebilirdi. Stephanie riske girmek istemiyordu.

Tome, "İnsanlara bunun bedelini ödeteceğim," dedi. "Beni sorgulayan herkesten hesap soracağım. Sokaklar kanlarıyla kırmızılaşacak."

Serpine, "Ne kadar dramatik," dedi. Elini havaya kaldırdı. Stephanie, Kitap'ın havaya kalktığını ve bir süre ha-

vada asılı kaldıktan sonra yerine geri döndüğünü gördü. Serpine sabırsızca inledi, koruma büyüsü hâlâ çok güçlüydü.

Tome, "Sana söyledim, böylesi işe yaramaz!" dedi. "Önemli olan ne kadar yakınına girdiğin ama ben sana fiziksel yakınlıktan bahsetmiyorum, çünkü koruma büyüsü fiziksel bir şey değil, zihinsel bir bariyer!"

Stephanie nefesini tuttu. Yanlarındaki sütunun hemen arkasındaydı. Serpine o kadar yakınındaydı ki sanki kulağının dibinde konuşuyordu. "Son Yaşlı olarak sen kalmana rağmen, büyü benim kitabın yanına gitmeme izin verecek kadar zayıflamadı, öyle mi?"

"Evet, ama bu benim hatam değil! Ben elimden geleni yaptım!"

"Evet, yaptın, elinden geleni yaptın. Ve şimdi bu küçük sorunu çözmem için son bir şey daha yapabilirsin."

Tome, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu. Sonra ses tonu birden değişti, gerçeğin farkına vardı. "Sen ne yapıyorsun? Asa'yı bana doğrultma, git başka bir yere doğrult, Serpine. Seni uyarıyorum, bak..."

Siyah bir şimşek açığa çıktı ve Ambar'a sessizlik hâkim oldu.

Stephanie bir süre sonra Serpine'nin uzaklaşan ayak seslerini duydu ve kafasını uzatıp neler olup bittiğine baktı.

Ağır adımlarla yürüyen Serpine, Kitap'a odaklanmıştı ve sırtı Stephanie'ye dönüktü. Tek şansı bu olabilirdi.

Stephanie sütunun arkasından çıktı ve ayağının dibindeki külleri umursamadan yürümeye başladı. Yerini belli etmeden adamın yakınına yeterince girmesi mümkün değildi. Serpine sesini duyacak ve varlığını hissedecekti. Ama Asa'yı elinde kayıtsızca tutuyordu...

Stephanie gözlerini kıstı ve öne adım attı.

Serpine arkasından birinin geldiğini duydu ve dönmeye başladı ama Stephanie durmadı. Asa havaya kalktı ve siyah kristal parıldamaya başladı. Stephanie parmaklarını büktü ve elini öne uzattı, avcunu açıp havayı itince Serpine ile arasındaki havanın dalgalanmasıyla Asa adamın elinden fırladı. İkisinden de uzaklaşıp karşı duvara çarptı.

Serpine öfkeyle hırladı ve Asa'nın fırladığı tarafa doğru döndü. Her ikisi de Asa'nın şarkısını duyduğu sırada Skulduggery içeriye daldı. Havaya sıçradı ve öne atılırken etrafını kuşatan hava parıldadı. Göz açıp kapayıncaya kadar aradaki mesafeyi kapattı. Serpine'ye çarptı ve adamın ayaklarını yerden kesti.

İkisi birden yere düşerken kitap yerinden fırladı. İlk ayağa kalkan Skulduggery oldu ve Serpine'yi havaya kaldırıp bir sütuna çarptı. Savurduğu yumruk adamın başını geriye itti.

Serpine bir yumruk savurdu ama Skulduggery adamın bileğini büküp öne adım attı ve kolunun altından geçti. Rakibinin kolunu büktü ve bir çatırtıyla birlikte Serpine acı dolu bir çığlık attı.

Serpine elinde mor bir gaz bulutu yoğunlaştırmaya çalıştı ama Skulduggery adamın elini bir kenara itip boynuna dirseğini geçirdi. Serpine nefessiz kaldı, adam geriye düşerken Skulduggery çevik bir hareketle iki ayağını birden rakibinin göğsüne geçirdi.

Skulduggery rakibinin yanında dikilirken, "Seninle dövüşmek hiç keyifli değil," dedi. "Ama zaten senin dövüşmene gerek yok, değil mi? Her zaman senin için dövüşebilecek köpeklerin vardı. Adamların şimdi nerede Nefarian?"

Serpine, "Onlara ihtiyacım yok," diye mırıldandı. "Kimseye ihtiyacım yok. Seninle bizzat ilgileneceğim, kemiklerini toza dönüştüreceğim."

Skulduggery başını hafifçe yana yatırdı. "Ceketinin içinde bir ordu gizlemiyorsan, bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Serpine ayağa kalktı ve saldırıya geçti. Skulduggery bir tekme savurdu ve yumruğunu adamın omzuna indirdi. Serpine yeniden dizleri üzerine çöktü.

Serpine kendine gelemeden Stephanie Asa'nın yanına ulaştı. Yerden kalkarken İsimler Kitabı'nın sayfaları açık bi-

çimde yanında durduğunu fark etti. Dikkatini sayfalara odaklayınca yazılı isimler yeniden sıraya girmeye başladı. Kendi ismini gördü ama Skulduggery'nin inlediğini görünce kafasını kaldırıp ne durumda olduğuna baktı.

Serpine dizleri üzerindeydi ama dudakları hareket ediyordu. Skulduggery'nin arkasındaki duvar birden canlandı ve taştan eller uzanıp Dedektif Kurukafa'yı yakaladı. Skulduggery geriye çekilirken Serpine ayağa kalktı. Serpine'nin kırık kemikleri iyileşirken çatırtılar duyuldu.

"Şimdi neden benimle dalga geçmiyorsun, dedektif?"

Skulduggery kendisini kavrayan bir düzine ele karşı koymaya çalıştı. "Büyük kulakların var," diyebildi. Sonra eller Dedektif Kurukafa'yı geriye çekti ve Skulduggery duvarın içinde gözden kayboldu.

Serpine başını çevirdi, Stephanie'nin Asa'ya ne kadar yakın olduğunu gördü.

Elini öne uzattı ve ince mor bir uzantı Asa'ya doğru yöneldi. Serpine kolunu geriye çekince Asa havada süzülmeye başladı ama Stephanie uzandı ve Asa'yı yakaladı.

Stephanie'nin ayakları bir anlığına yerden kesilmesine rağmen Asa'yı bırakmadı, sonunda uzantı kırıldı ve mor bir buhara dönüşürken Stephanie yere düştü. Bir gürültü duydu ve kafasını çevirip bakınca üzerine doğru gelen bir masayı gördü. Kaçmaya çalıştı ama yeterince hızlı hareket edemedi.

Masanın çarpmasıyla Stephanie bir çığlık attı. Asa'yı elinden bırakıp kırılan bacağını kavradı. Acıyla sulanan gözlerini kapattı ve gözlerini açtığı zaman içeriye giren Bay Bliss'i gördü.

Serpine, "Neredeydin?" diye sordu.

Bay Bliss, "Geciktim," diye cevap verdi. "Ama ben yokken durumu gayet iyi idare etmişsin."

Serpine gözlerini kıstı. "Kesinlikle. Yine de ilgilenmemiz gereken bir kişi daha var."

Bay Bliss, Stephanie'ye baktı. "Kızı öldürecek misin?"

"Ben mi? Hayır. Sen öldüreceksin."

"Afedersin?"

"Bu gecenin sonunda ödüllendirilmek istiyorsan, sen de ellerini biraz kana bulamak zorundasın."

Bay Bliss şüphe dolu bir ses tonuyla, "Silahsız bir çocuğu mu öldürmemi istiyorsun?" diye sordu.

"Buna, bir sadakat testi olarak bakabilirsin. Senin için sorun olmaz değil mi?"

Bay Bliss soğuk gözlerle Serpine'ye baktı. "Benim içim bir silahın var mı, yoksa elime bir sopa alıp kızı ölene kadar dövmemi mi istiyorsun?"

Serpine belinden bir hançer çıkarttı ve Bay Bliss'e fırlattı. Adam bıçağı havada yakaladı ve ağırlığını test etti. Stephanie'nin boğazı kurumaya başlamıştı.

Bay Bliss kendisine bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi. Sadece iç geçirdi ve hançeri fırlattı, Stephanie yüzünü buruşturdu ve başını yana çevirdi...

... ve Serpine'nin kahkaha attığını duydu.

Kafasını çevirip baktı. Hançer kendisine bir şey yapmamış, yakınına bile gelmemişti. Şimdi Serpine'nin elindeydi. Sol gözüne saplanmasına ramak kala Serpine hançeri havada yakalamıştı.

Serpine, "Ben de böyle olmasından korkuyordum," dedi.

Bay Bliss rakibinin üzerine atladı ama Serpine çevik bir hareketle eldivenini çıkartıp kırmızı sağ elini açığa çıkartınca Bay Bliss yere çöktü. Serpine bir süre adamın çığlıklarını dinledikten sonra elini indirdi, Bay Bliss nefessiz kalmıştı.

Serpine yerdeki figürün yanına yürürken, "Beni öldürmek isteyeceğini biliyordum," dedi. "Beni paramparça etmek istediğini biliyorum, efsanevi gücünle bunu rahatlıkla yapabilirsin ve hiç yorulmazsın. Söyler misin Bay Bliss, rakibinin yakınına giremiyorsan efsanevi gücün ne işe yarar?"

Bay Bliss ayağa kalkmaya çalıştı ama dizleri ağırlığını taşımadı ve yeniden yere çöktü.

Serpine, "Merak ediyorum," dedi. "Neden rol yapıyordun? Neden bunca zahmete girdin? Neden bu duruma geldin? Neden dedektifle birlikte takılmadın?"

Bay Bliss güçlükle de olsa başını iki yana sallayabildi. "Seni durduramayacağımızı biliyordum," dedi. "Seni tanıyorum, Serpine... her zaman bir B planın vardır. Sen... çok tehlikelisin... ne yapacağını önceden tahmin etmek çok zor. Senin Asa'ya ulaşmanı istiyordum."

Serpine gülümsedi. "Nedenmiş?"

Bay Bliss, güçsüz ve keyifsiz bir kahkaha ile karşılık verdi. "Asa'yı aldıktan sonra, neler yapacağını biliyordum."

Serpine, "Demek ki dokunulmaz olacağımı biliyordun," dedi. "Ah, iyi iş çıkartmışsın."

Bay Bliss, "Kimse dokunulmaz değildir," diye fısıldadı.

Serpine omzunu silkerek, "Evet, haklısın," dedi. "Görünüşe göre sen değilsin."

Stephanie korku dolu gözlerle Serpine'nin sağ elini uzatışını ve Bay Bliss'in acıyla yerde kıvranışını seyretti. Adamın çığlıkları yeni bir perdeye çıktı. Adamın daha fazla dayanamayacağını anlayan Serpine, Bay Bliss'i yerden kaldırdı ve ellerini göğsüne koydu. Parmakları arasında mor buhar yoğunlaşmaya başladı. Bay Bliss havaya savruldu ve odanın diğer tarafındaki raflara çarpıp yere düştü. Yerinden kalkmadı.

Serpine, Stephanie'ye doğru döndü.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi. Stephanie'nin yanına yürüdü. Kızı ceketinin yakasından kavradı ve ayağa kal-

dırdı. Konuşurken kızın yüzüne baktı. Stephanie'nin sağ bacağı işe yaramaz bir biçimde sallanıyordu ve tek duyduğu acı buydu. Serpine, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. "Asa beni uyarmadan nasıl bu kadar yakınıma girebildin? Bilmediğim bir büyü mü var?" Stephanie bir cevap vermedi.

"Bayan Cain, benden bir şeyler gizlemeye çalıştığınızı biliyorum, ama gözlerinizdeki korkuyu da görebiliyorum. Bugün ölmek istemiyorsun değil mi? Tabii ki, istemiyorsun. Önünde uzun bir yaşam var. Eğer bu işe hiç bulaşmasaydın, eğer amcanın ölümünü fazla kurcalamasaydın, şimdi burada olmazdın."

"Amcan çok inatçı bir adamdı. İstediğim zaman anahtarı bana verseydi, sen şimdi burada olmazdın. Planlarımı geciktirdi, gereksiz bir strese ve bunca zahmete neden oldu. Bir sürü insan amcan yüzünden öldü."

Stephanie yüzünü buruşturdu. "Sakın öldürdüğün insanlar için amcamı suçlama!"

"Bunların olmasını ben istemedim. Savaşmak istemedim. Ben sadece Yaşlılar'ı saf dışı bırakıp kitabı almak istiyordum. Bunu ne kadar kolaylıkla yapabileceğimi biliyorsun değil mi? Ama kolay yol yerine bir ceset nehrini aşmak zorunda kaldım. Tüm bu ölümlerin sorumlusu senin amcandır." Stephanie'nin nefreti içinde soğuk bir kitleye dönüştü.

"Ama sen diğerlerine katılmak zorunda değilsin, Bayan Cain. Hayatta kalabilir, yaşamına devam edebilirsin. Sende bir şeyler var, sanırım yeni dünya düzenini seveceksin."

Stephanie sakin bir ses tonuyla, "Bahse girelim mi?" diye sordu.

Serpine sabırlı bir biçimde gülümsedi ve yüzünü kıza biraz daha yakınlaştırdı. "Asa beni uyarmadan yakınıma nasıl girdiğini bana söylersen, hayatta kalabilirsin."

Silahı kalmadığı için Stephanie adamın yüzüne tükürdü. Serpine iç geçirdi ve kızı bir sütuna fırlattı. Çarpmanın etkisiyle kızın bedeni iki büklüm oldu ve sırtüstü yere düştü.

Stephanie gözlerini odaklayamıyordu. Her yeri sancıyor, Serpine'nin sesi sanki uzaktan bir yerden geliyordu.

"Fark etmez. Nasıl olsa tüm gezegen benim kölem olacak ve hiçbir sır gizli kalmayacak. Hiçbir büyü beden gizlenemeyecek. Yüzü Olmayanlar geri döndüğünde, tüm dünya karanlıkla yeniden inşa edilecek."

Serpine yanından geçerken Stephanie adamı belirli belirsiz bir şekil olarak gördü. Ayağa kalkmak ve savaşmak zorundaydı. Acıyı... kırık bacağındaki acıyı kucaklamalı ve özümsemeliydi. Artık sıradan bir histen fazla değildi, acıyı içine akıtmalıydı.

Stephanie bacağına odaklandı. Zonklayan acı şiddetini arttırdıkça zihni de biraz daha keskinleşti. Sonra acı tüm gü-

cüyle zihnini kuşattı ve Stephanie çığlık atmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

Kafasını kaldırdı. Serpine, Kitap'a doğru yürüyordu. Stephanie masalardan birinin kenarını kavradı ve sağlam bacağı üzerinde ayağa kalktı. İlk gördüğü şeyi eline aldı – içinde yeşil bir sıvı olarak cam tüp– ve Serpine'ye fırlattı. Tüp Serpine'nin sırtına çarptı ve kırıldı, yeşil sıvı buharlaştı ve havaya karıştı. Serpine öfkeyle arkasına döndü.

"Tatlım, düşündüğümden daha büyük bir baş belasısın," dedi. Sağ elini havaya kaldırdı.

Sağ elini havaya kaldırdığı anda Stephanie arkasından bir yerden Asa'nın şarkısını duydu. Sonra Skulduggery tavanı delip içeriye girdi ve Serpine'nin yanına düştü. Dedektif etrafına bakındı.

"Ah," dedi. "Geri döndüm."

Serpine, "Evet," diye onayladı. Skulduggery kafasını kaldırdı ve Serpine'ye baktı.

Serpine, Skulduggery'nin yanına bir tekme geçirdi ve Dedektif Kurukafa acıyla inledi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Serpine öne adım attı ve düşmanının kafatasını ellerinin arasına aldı. Dizini Skulduggery'nin başına geçirdi ve dedektif sırtüstü yere yığıldı.

Serpine, önce Stephanie'ye, sonra kızın arkasına doğru baktı. Stephanie arkasına döndü ve Asa'yı gördü. Öne atıl-

dığı anda mor bir uzantı bileğini kavradı ve kızı kırık bacağından geriye çekti. Tüm bedeni acıyla kavrulunca Stephanie bir çığlık daha attı.

Serpine uzantıyı Asa'ya doğru gönderdi, kusursuz silahı çekip aldı, arkasına döndü ve kristalden çıkan siyah bir ışık Skulduggery'i hedef aldı. Dedektif kenara çekilince arkasındaki duvarın büyük bir kısmı toza dönüştü. Skulduggery silahını eline aldı ve ateş etti, mermi Serpine'nin göğsüne saplandı.

Serpine, "Hâlâ o küçük oyuncağı kullanıyorsun," dedi. Mermiden etkilenmemişti. "Tuhafsın."

Skulduggery rakibinin etrafında daireler çizmeye başladı. Serpine Asa'yı yanına indirdi. Skulduggery, "Seni durduracağım," dedi. "Seni her zaman durdurduk."

"Ah, eski düşmanım ama bu sefer her şey çok farklı. Eski günler geride kaldı. Şimdi benim karşıma kim çıkacak? Geriye kim kaldı? Adam olduğun zamanları hatırlıyor musun? Gerçek bir adam olduğun dönemden bahsediyorum, şimdiki gülünç halinden değil. Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun? Yanında bir ordu vardı, senin için savaşmaya ve ölmeye hazır insanlarla çevriliydin. Biz, Yüzü Olmayanlar'ı geri getirmek ve olması gerektiği gibi onları Tanrılarımız olarak kabul etmek istiyorduk. Sen ise buna karşı çıkıyor, insanlık denilen hastalığın ve bu gereksiz uygarlığın yaşamına devam etmesini istiyordun."

Skulduggery tetiği çekti. Serpine'nin göğsünden etrafa siyah kan saçıldı ama yara hemen kapandı. Serpine bir kahkaha attı.

"Son yıllarda başıma o kadar çok iş açtın ki dedektif, senden kurtulacak olmak utanç verici bir şey."

Skulduggery başını yana yatırdı. "Teslim mi oluyorsun?"

Serpine, "Seni özleyeceğim," dedi. "Bence, ölümün senin için bir kurtuluş olduğunu düşünerek kendini teselli edebilirsin. Efendilerim ve Lordlarım geri dönünce bu dünyanın hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Skulduggery, "Beni nasıl öldüreceksin?" diye sordu. Silahını bıraktı ve kollarını öne uzattı. "Oyuncağınla mı? Yoksa öğrendiğin yeni numaralarla mı?"

Serpine gülümsedi. "Repertuarımı gittikçe genişletiyorum. Fark etmiş olmana sevindim."

"Sanırım yine ölülerle ilgili büyülerle uğraşmaya başladın."

"Kesinlikle. Benim sadık uşağım, Beyaz Yarıcı. Her eve lazım."

Skulduggery, "Düzenbaz küçük uşağını indirmek kolay değil," dedi. "Bildiğim her şeyi denedim, ama hiçbiri işe yaramadı."

Skulduggery bir kahkaha attı. "Eski bir deyiş vardır, zaten ölü olanı bir kez daha öldüremezsin."

Skulduggery başını hafifçe yana yatırdı. "Yarıcı bir zombi mi?"

"Ah, hayır. Benim zombiler gibi sefil yaratıklarla işim olmaz. Kendini yenileyebiliyor ve iyileştirebiliyor. Ustalaşması zor bir büyüdür fakat bu konunun üstadı ben değilsem, kimdir?"

Skulduggery, "Tabii ki," dedi. Sesi yeni bir tona büründü. "Depodaki tıbbi cihazlar. Yarıcı bir testti, sürecin işe yarayıp yaramayacağını denedin. Sonra aynısını kendine uyguladın."

"Ah, muhteşem dedektif sonunda her şeyi çözmeye başladı."

"Süslü cümleleri bir kenara bırak, Nefarian. Yarıcı bir zombi, sen de öylesin."

Serpine olumsuzca başını iki yana salladı. "Son sözlerin işe yaramaz hakaretler mi olacak? Ben senden daha fazlasını beklerdim. Daha yoğun bir şey, belki bir şiir olabilirdi." Asa'yı havaya kaldırdı. "Ama bilmeni isterim, sen olmayınca dünya biraz sıkıcı olacak."

Skulduggery yana atlarken Stephanie dedektifin ismini haykırdı. Serpine bir kahkaha attı ve Asa'dan yeni bir siyah şimşek çıktı. Skulduggery kitabı eline aldı ve bir kalkan olarak kullandı.

Siyah şimşeğin çarpmasıyla kitaptan geriye bir toz bulutu kaldı.

Serpine, "HAYIR!" diye çığlık attı. "HAYIR!"

Stephanie şaşkın gözlerle Yaşlılar'ın yok edemediği kitabın Skulduggery'nin parmakları arasında ufalanışını seyretti. İskelet dedektif toz bulutunun içinden çıktı ve Serpine'nin üzerine atladı. Asa yere düştü ve yuvarlandı. Serpine ellerini Skulduggery'nin boğazına doladı.

"Mahvettin!" diye hırladı. "Her şeyi mahvettin, değersiz yaratık!"

Skulduggery rakibinin yüzüne bir yumruk attı ve boğazına sarılan ellerden kurtuldu. Bir sağ direk ile büyücünün başı geriye gitti. Serpine mor buharı Skulduggery'nin üzerine gönderdi ve Dedektif Kurukafa'nın ayakları yerden kesildi.

Skulduggery yerde yuvarlandı ve Serpine mor bir uzantıyı Asa'ya gönderirken dizleri üzerinde doğruldu. Asa hızla sahibine doğru süzülürken, Skulduggery havayı Asa'ya doğru itti ve uzantı kopunca Eskilerin Asası yere düştü.

Skulduggery bir alev topu yarattı ve Serpine'nin üzerine gönderdi. Büyücü güçlükle de olsa üzerine gelen ateş topundan kaçmayı başardı. Alev topunun arkasındaki duvara çarpmasıyla sarsılan Serpine hırlamaya başladı ve kenara çekildi ama etrafındaki havanın dalgalanmasının ardından geriye uçtu. Duvara çarptı ve havada asılı kaldı, Skuldug-

gery'nin odanın diğer tarafında öne uzattığı eli tarafından kontrol ediliyordu.

Serpine, "Seni yok edeceğim," diye hırladı. Zümrüt yeşili gözleri nefret ile parıldadı. "Seni bir kez öldürdüm! Bunu yine yapabilirim!"

Sağ elini havaya kaldırmaya çalıştı. Skulduggery son gücünü de kullanarak adamı duvara daha sıkı bastırdı. Ama Serpine teslim olmuyordu. Sağ elinin parmaklarıyla Skulduggery'i işaret etti.

Serpine, "Öl," diye fısıldadı.

Skulduggery başını hafifçe yana yatırdı ama yere düşmedi. Serpine'nin yüzü öfkeyle gerildi.

"Öl!" diye çığlık attı.

Skulduggery olduğu yerde dikilmeye devam etti. "Görünüşe göre, bu dünyada sağ elinin öldüremeyeceği şeyler de varmış."

Kapının eşiğinde bir figür belirdi. Serpine etrafa tükürükler saçarak kahkaha attı ve Beyaz Yarıcı içeriye adım atarken dişlerini sıktı.

"Demek gücüme karşı bağışıklık kazandın... Fark etmez. Yarıcı'nın orağı kemiklerini ikiye ayıracak. Seninle işi bittiğinde geriye sadece parçaların kalacak. Yarıcı, saldır!"

Ama Yarıcı yerinden kıpırdamadı ve Serpine'nin kendine güveni sarsılmaya başladı. "Sen ne yapıyorsun? Öldür onu!"

Beyaz Yarıcı bir süre düşündü, sonra arkasına dönüp uzaklaştı.

Serpine öfkeyle çığlık attı.

Skulduggery, "Kaybettin, Nefarian," dedi. "Uşağın bile seni terk etti. Hizmetkârların bile yenilgiyi kabullendi. Seni cinayet, cinayete teşebbüs ve diğer bütün suçlarından dolayı tutukluyorum."

Serpine tükürdü. "Beni asla yenemezsin. Her zaman sana acı çektirmenin bir yolunu bulurum." Sonra bakışları hâlâ yerde yatan Stephanie'nin üzerine odaklandı.

Skulduggery, "Sakın," dedi. Ama Serpine sağ eliyle kızı işaret etti. "Serpine, yapma!"

Stephanie daha önce hiç duymadığı kadar şiddetli bir acıyla bedenini kavrulunca çığlık attı. Serpine parmaklarını büktü ve acı arttı. Çığlık yerini bir feryada bıraktı, sonra sesi de kesildi. Yerde bedeni top şeklini alan Stephanie, karnına yayılan soğukluğu hissetti. Hoş uyuşukluk acıyı yok ediyor, kollarına ve bacaklarına doğru yayılıyordu. Önce kalbinin etrafına dolandı, sonra zihnine doğru aktı. Ve artık hiçbir şey yoktu, sadece belirli belirsiz görüntüler vardı, Serpine ve Skulduggery. Uzaktan gelen bir ses kendisine seslendi, ama bu ses de azalarak yok oldu. Artık acı yoktu, ses yoktu. Gözlerini açmaya çalıştı. Serpine sırıtıyordu.

Skulduggery bir eli önde dikiliyor ve havada bir şey hareket ediyordu. Her şey ağır çekimde gibiydi.

Havada uçan şey Asa'ydı. Kusursuz silah Skulduggery'nin eldivenli elinde belirdi ve parmakları Asa'yı sıkıca kavradı. Kolunu kaldırdı ve Asa ile Serpine'yi işaret etti ve küçük kristal parıldamaya başladı. Koyu bir parıltının ardından tatlı bir karanlık geldi, sonra hava çatırdadı.

Soğukluk artık Stephanie'nin bedenine tamamen işlemiş, uyuşukluk her yerine yayılmıştı. Bedenindeki son yaşam enerjisi de tükenmek üzereydi. Umrunda değildi, hem de hiç umrunda değildi. Her şeyi bıraktı, dünyayı umursamıyordu.

Serpine'nin sırıtan yüzü, gözleri, gülümsemesi, dişleri. Vahşi bir zevk ile gerilmiş derisi. Ve şimdi derisi değişiyor, sanki kuruyordu. Deri çatırdadıkça gülümseme yok oluyor, zümrüt yeşili gözler parıltısını kaybediyordu. Bakışları buğulandı ve Serpine'den geriye etrafa saçılan bir toz bulutu kaldı.

Sonra bir çınlama geldi, kulakları çınlıyordu. Parmak uçları karıncalandı ve sıcaklık bedenine yayıldı. Kalbi yeniden atmaya başladı ve ciğerlerine hava doldu. Stephanie bir an için nefesini tuttu.

Skulduggery koştu ve kızın yanına çömeldi. "İyi misin?" diye sordu. Ama Stephanie'nin verdiği tek cevap titremek

oldu. Sol bacağı büküldü ve acıyla inledi. Ama bu kabul edilebilir bir acıydı, güzel bir acıydı.

Skulduggery, "Haydi," dedi. Nazikçe kızı kollarına aldı. "Seni buradan çıkartalım."

Skulduggery ağırlığını Dedektif Kurukafa'ya verdi ve yarı taşıyıp yarı destek olarak Skulduggery kızı odadan dışarıya koridora çıkarttı. Hapishanenin önünden geçerlerken kapı açıldı ve Tanith dışarıya fırladı. Yere düştü ve inledi. Stephanie arkadaşına baktı ve üstünün başının kana bulandığını gördü.

"Tanith?"

Tanith kafasını kaldırdı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Sen hayattasın."

Skulduggery, savaşçı kadını ayağa kaldırdı ve diğer koluyla destek oldu. Stephanie ve Tanith'e yardım ederek ikisini giriş salonuna götürdü. Basamakları yavaşça çıktılar ve Balmumu Müzesi'ne adım attılar. Yağmur dinmişti ama geceye adım attıkları zaman yerler hâlâ ıslaktı.

China Sorrows arabanın yanında dikilmiş, Skulduggery ve arkadaşlarını bekliyordu. Stephanie'nin kadının kulaklarındaki zarif küpeleri görebileceği kadar yakınına girdiklerinde kadın konuştu. "Hepiniz daha iyi günler de gördünüz."

Durdukları zaman Skulduggery cevap verdi. "Bize yardım edebilirdin."

China zarif omuzlarını silkti. "Bensiz de başaracağınızı biliyordum. Size inanıyordum. Serpine?"

Skulduggery, "Toz," diye cevap verdi. "Çok fazla plan, çok sayıda entrika. Eninde sonunda başına iş açılacaktı. Serpine'nin en büyük sorunu buydu."

"Nasıl başardın?"

"Ölümsüzlük istiyordu, kendi koşullarına göre ölümü, yaşayan bir ölü olmayı tercih etti."

China gülümsedi. "İşte. Asa ancak eski sahibi öldüğü zaman bir başkasının olabilir. Öyleyse, eski sahibi yaşayan bir ölü olduğu zaman da aynı kapıya çıkar."

"Asa'yı aldım ve üzerinde kullandım." Skulduggery Asa'yı havaya kaldırdı. "Ama bir şey oldu. Artık içinde hiç güç yok."

China Asa'yı eline aldı ve inceledi. "Asa'nın yakıtı nefretti. Görünüşe göre, Serpine'nin üzerinde kullanılınca kendini yok etmiş. Tebrikler Skulduggery, kusursuz bir silahı yok etmeyi başardın. Artık bir süs eşyasından başka bir şey değil."

Skulduggery, "Ben süs eşyasını geri alayım," dedi. Elini uzattı. China gülümsedi, hafifçe başını yana yatırıp göz ucuyla Dedektif Kurukafa'ya baktı.

"Senden satın alabilirim," dedi.

Skulduggery, "Asa'yı neden istiyorsun?" diye sordu. "Değeri yok."

"Duygusal nedenlerden dolayı. Ayrıca, benim nasıl hırslı bir koleksiyoncu olduğumu bilirsin."

Skulduggery iç geçirdi. "Pekâlâ, al bakalım."

Sonra yine kadının yüzüne aynı gülümseme belirdi. "Teşekkürler. Oh, Kitap ne oldu?"

"Yok oldu."

"Yok edilemez şeyleri yok etmek tam sana göre bir şey. Bir şeyler yok etmeyi çok seviyorsun, değil mi?"

"China, kemiklerim o kadar yorgun ki–"

"O zaman sizi kendi halinize bırakayım."

Stephanie, "Bay Bliss hâlâ içeride," dedi. "Sanırım hiçbir zaman Serpine'nin yanında değildi. Ama hayatta olup olmadığını bilmiyorum."

"Kardeşim oldukça dayanıklıdır. Ben kendisini şimdiye kadar üç kez öldürmeye çalıştım ama hiçbirinde ölmedi." China arabasına bindi ve pencereden Skulduggery ile arkadaşlarına baktı. "Ah, bu arada, neredeyse unutuyordum... Dünyayı kurtardığınız için teşekkür ederim."

China'nın yüzünde güzel gülümsemesi belirdi ve üç kişinin bakışları arasında araba uzaklaştı. Gökyüzü aydınlanıyor, günün ilk ışıkları karanlığı dağıtıyordu.

Tanith zayıf bir ses tonuyla, "Biliyor musunuz?" diye sordu. "Sırtımda hâlâ kocaman bir delik var."

Skulduggery, "Özür dilerim," dedi. Arkadaşlarını Bentley'e taşıdı.

30

BİR SON, BİR BAŞLANGIÇ

Haggard'da bir köpek havlıyordu. Biri kornaya bastı ve bir yerde insanlar kahkaha attı. Cuma gecesiydi ve Stephanie'nin açık penceresinden içeriye barlardan gelen müzik sesi doluyor, şarkıların melodileri rüzgâr ile içeriye taşınıyordu.

Stephanie döner iskemlesinde oturmuş, ayaklarını yatağın üzerine uzatmıştı. Skulduggery kendisini eski bir dostuna, kırık bacağını bir saat içerisinde onaran yaşlı adama götürmüştü. Hâlâ sancısı vardı ve ayağının üzerine basamıyordu ama şimdi daha iyiydi ve birkaç gün sonra bacağı hiç kırılmamış gibi yürüyebilecekti.

Tavsiye edilen nekahet süresi umrunda değildi. Yaşadığı bir haftanın ardından, büyüye, ölüme, yıkıma ve harika şeylere şahit olduğu bir haftadan sonra, küçük bir tatili hak ediyordu.

Skulduggery Pleasant pencerenin kenarına tünemiş, yatak odasının dışındaki dünyada neler olup bittiğini kıza anlatıyordu. Beyaz Yarıcı ortadan kaybolmuştu, kimse bunun nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu. Tek bilinen şey, efendisinin son emrine itaat etmediğiydi. Skulduggery Yarıcı'ya bir başkasının hükmetmesinden şüpheleniyor, ama bu gizemli efendinin kim olduğunu bilmiyordu. Serpine'nin müttefikleri ortaya çıkmış ve saldırıya geçmiş fakat büyücünün yok olduğu haberini alır almaz ortadan kaybolmuştu. Serpine'nin planı başarısız olmuş, sayıları çok azalan Yarıcılar vazifelerini güçlükle yerine getirmeye başlamıştı.

Stephanie, "Tanith nasıl?" diye sordu. "İyileşecek mi?"

"Hayatta olduğu için çok şanslı. Ölümcül bir yara almış, ama çok güçlü olduğu için hayata tutunmuş. İyileşecek. İyileştiğin zaman seni Tanith'e götürürüm."

"Ghastly? Bir değişim var mı?"

"Korkarım yok. Heykeli güvenli bir yerde tutuyorlar, ama... ne kadar süre böyle kalacağını bilemiyoruz. Neyse ki, Ghastly için zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçecek. Geride kalanlar beklemek zorunda. Diğer taraftan, Tapı-

nak'ın Heykeller Salonu'na yeni ve ilgi çekici bir heykel eklendi."

"Gerçekten bir Heykeller Salonu var mı?"

"Aslında, yok. Ama şimdi bir tane olduğuna göre, belki de böyle bir salon açarlar."

"Yaşlılar Konseyi için ne yapacaklar?"

"Meritorious iyi bir adamdı ve bu dünyanın uzun zamandır gördüğü en iyi büyücüydü. Avrupa'daki diğer konseylerin üyeleri bu boşluğu kimin dolduracağı konusunda endişeli. Amerikalılar destek olmaya çalışıyor, Japonlar düzenin yeniden sağlanması için temsilciler gönderiyorlar, ama..."

"Galiba bir sürü insan paniğe kapıldı."

"Paniğe kapılmakta haklılar. Güç sistemimiz ve kendi yönetim sistemimiz, çok hassastır. Biz düşersek diğerleri de peşimizden gelir. Güçlü bir lidere ihtiyacımız var."

"Neden sen olmuyorsun?"

Skulduggery bir kahkaha attı. "Çünkü insanlar beni sevmez ve bana çok fazla güvenmez. Ayrıca benim bir işim var, ben bir dedektifim, hatırladın mı?"

Stephanie hafifçe omzunu silkti. "Hayal meyal."

Dışarıdan yine müzik sesleri geldi ve Stephanie içinde büyüdüğü dünyayı düşündü. Her şey içine girdiği yeni dünyadan ne kadar farklı, ama aynı zamanda ne kadar benzerdi. Her ikisinde de neşe ve mutluluğun yanı sıra hayal kı-

rıklığı ve korku vardı. İyi ve kötü ve ikisi arasında gidip gelenler vardı, bunlar büyülü ve sıradan dünyalar arasında paylaşılan niteliklerdi. Ama kendi yaşamı söz konusu olunca, Stephanie iki dünyadan bir tanesi bile olmadan hayatına devam edemeyeceğini biliyordu.

Skulduggery nazik bir ses tonuyla, "Sen nasılsın?" diye sordu.

"Ben mi? İyiyim."

"Gerçekten mi? Kâbus görmüyor musun?"

Stephanie, "Ara sıra," diye itiraf etti.

"Her zaman kâbuslar göreceksin, sana nerelerde yanlış yaptığını hatırlatacaklar. Dikkat edersek, rüyalarımızdan çok şey öğrenebiliriz."

"Bir sonraki uykuya dalışımda söylediklerini aklımda tutacağım."

Skulduggery, "Güzel," dedi. "Her halükârda, sen dinlen. Çözülecek gizemler ve bizi bekleyen maceralar var. Sen benim hem ortağım hem de öğrencimsin."

"Öğrenci mi?"

Skulduggery omzunu silkti. "Bundan sonra her şey daha da zor olacak ve yanımda savaşacak birine ihtiyacım var. Sende değişik bir şey var, Valkyrie. Ne olduğunu tam olarak bilemiyorum, ama sana baktığımda..."

"Gençliğini mi hatırlatıyorum sana?"

"Hmm? Ah, hayır. Söylemeye çalıştığım şey, sende insanı sinir eden bir şey var ve hiçbir zaman söyleneni yapmıyorsun. Her ne kadar bazen zekânı sorgulasam da, seni yanıma alacak ve eğiteceğim, çünkü küçük bir köpek yavrusu gibi peşimde dolaşman hoşuma gidiyor. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Stephanie gözlerini devirdi. "Sen bir moronsun."

"Zekâmı kıskanıyorsun."

"Bir an için kendini övmeden duramaz mısın?"

"Keşke mümkün olsaydı."

"İç organları olmayan birine göre, egon fazla güçlü."

"Ayağa bile kalkamayan bir kız için, fazla muhalifsin."

"Ayağım iyileşecek."

"Egom gelişecek. Ne güzel bir ikili olacağız."

Stephanie güldü. "Şimdi git, beni yalnız bırak. Annem birazdan bana bakmaya gelir."

"Gitmeden önce..."

"Evet?"

"Üzerinde çalıştığın şeyi bana göstermeyecek miydin? Ben camına tünediğim andan itibaren bana gösterini yapmak için can atıyorsun."

Stephanie Dedektif Kurukafa'ya baktı ve bir kaşını havaya kaldırdı, ama Skulduggery haklıydı ve her şeyi biliyordu. Bu nekahet döneminin tek iyiliği, güçlerini geliştirmek için

antrenman yapacak vaktinin çok olmasıydı. Son birkaç günü de boşa harcamamıştı.

Parmaklarını *şıkl*attı ve avcunda küçük bir alev topu açığa çıktı. Stephanie alevlerin dansını seyretti, sonra kafasını kaldırıp Skulduggery'ye sırıttı.

Skulduggery omzunu silkti. "Büyü."

Jilet gibi giyinen iskelet dedektif hakkındaki çocuk romanlarını yazmadan önce Derek Landy bir zombi filmi senaryosu ve içinde herkesin öldüğü bir cinayet romanı yazdı.

Kenpo Karate'de siyah kuşak sahibi olan yazar, sayısız çocuğa kendilerini nasıl savunacaklarını öğretti, olur da bir gün kendi 'mançkin' ordusunu kurar diye. Düşmanlarına karşı savaşmak için ondan haber beklediklerine olan inancı ise çok güçlü -her ne kadar şu an bir düşmanı olmasa da er ya da geç ortaya çıkacaklarını düşünüyor Derek.

Derek Landy, Dublin'in varoşlarında yaşıyor. Bu biyografi de yazarın kendisi tarafından yazıldı. Çünkü yazarımız deli ya da burnu büyük biri gibi görünmeksizin kendisinden üçüncü kişi gibi bahsedebilme yeteneğine sahip.

Daha fazla eğlence için:
www.skulduggerypleasant.com

Dedektif Kurukafa
...ve KENDİSİ İYİ BİR ADAM.

Akıllara ziyan dedektif, güçlü sihirbaz,
kötülerin yeminli düşmanı.
Oh, evet –ve de ölü.

ARTEMİS

ISBN: 978-9944-485-86-9